

МАЙКЪЛ ХАРВИ ПОДЗЕМИЯТА НА ЧИКАГО

Част 4 от „Майкъл Кели“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2011

chitanka.info

В памет на Даниъл Мендес

*Подскачаме весело с букети в ръце,
а около нас — разруха.
Праx и пепел, които ще погълнат
всички ни.*

Песничка за
„Черната смърт“, която
децата пеели по улиците
на Лондон през XII век

КАНАРЧЕ В КЛЕТКА

ПРОЛОГ

Според официалното разписание влаковете от Синята линия на чикагското метро минават на всеки седем до дванайсет минути до пет часа сутринта, а през останалата част на денонощието — на всеки три до седем минути. Но практиката показва, че преди шест често се налага далеч по-дълго, студено и дори опасно чакане на безлюдния перон. Уейн Елисън знаеше това по-добре от всеки друг, тъй като работеше като машинист на споменатата линия. И в момента закъсняваше, както обикновено. По-лошото беше, че това беше последният му курс и единственото му желание беше час по-скоро да се измъкне от гробницата, която по стечение на обстоятелствата се явяваше негово работно място. Лъскавата композиция фучеше по релсите, преодолявайки с лекота разстоянието между „Ласал“ и „Клинтън“. Елисън погледна индикатора, отчитащ десет процента над максималната скорост, после я увеличи още. Петнайсет процента. Колелата засвистяха по релсите. Композицията навлезе в дълъг и плавен завой и той се хвана за арматурното табло. В момента, в който скоростта сякаш излизаше от контрол, влакът изскочи с рязко разклащане от завоя и Уейн Елисън рязко намали скоростта. Наваксал закъснението, той закова на „Клинтън“. Оставаше само още една спирка до края на поредния му работен ден под земята.

Ехото от преминаващия влак разтърси стените на отклонението в тунела, намиращо се двеста метра по-нататък. Увитият в старо яке на „Булс“ скитник изсумтя, обърна се в леглото от кашони и се разкашля от прахта, нахлула в тунела. Крушката на стената завибрира в порцелановата си фасунга. Старата резба не издържа и крушката падна на стоманените релси. Вдигна се облаче бял прах, което за миг увисна във въздуха и изчезна в лекото течение — нагоре към невидимите вентилатори.

1

Клепачите ми потрепнаха и аз отворих очи. Часът беше 4:51 сутринта. Бях сънувал нещо, но нямах представа какво. Ярки цветове, странни форми, още по-странни места. Това беше без значение. Станах от леглото и се повлякох по коридора. Рейчъл Суенсън седеше на креслото срещу прозореца със заспалото кученце в скута.

— Здравсти — казах аз.

Тя се обърна. Лицето ѝ изглеждаше пепеляво на проникващата от улицата бледа светлина, а блестящите ѝ очи отразяваха моята мъка, примесена с чувство за вина.

— Здравсти.

— Кучето може да спи навсякъде — добавих аз и придърпах близкия стол. Маги отвори едното си око, после и другото. Протегна се с широка прозявка и отново заспа.

— Трябваше да си остана у дома — каза Рейчъл.

— Предпочитам да си тук — отвърнах.

Бинтованите ѝ пръсти погалиха главата на кучето, очите ѝ отново се извърнаха към прозореца. Рейчъл беше член на съдийската колегия в северния район на Илиной. Една от най-свестните жени, които познавах и която доста пострада от факта, че е моя приятелка. Или по-скоро беше.

— Ще си направя чай — рекох. — Ти искаш ли?

Тя поклати глава. Останах на мястото си. Известно време седяхме в мрака и мълчахме.

— Не можеш да спиш, нали? — подхвърли тя.

— Сънувах нещо.

Тя кимна и отново замълча.

— За какво ти е този нож, Рейч?

Тя сведе очи към ножа, който стискаше с лявата си ръка.

— Взех го от кухнята.

— Но защо?

Тя премести поглед към парчето сирене на ниската масичка.

— Искаш ли да опиташ?

Поклатих глава.

— Май си помисли, че искам да нараня някого, а? — подхвърли тя, вдигайки острието между нас.

— Просто се учудих, че държиш нож, Рейч.

— Добре съм.

От нападението беше изминал близо месец. Отоците по лицето й бяха почти изчезнали. За тях свидетелстваха само жълтеникави белези.

— Какво сънува? — попита тя.

— Обикновено не си спомням.

— Обикновено?

— Понякога имам предчувствия. Всъщност само два пъти. Събуждам се с убеждението, че нещо се е случило.

— Това не е предчувствие, след като вече се е случило.

— Права си.

— Ще си правиш ли чай?

— След малко.

— Разкажи ми за тях — подкани ме тя, отрязва си парченце сирене и отхапа крайчеца му.

— За сънищата ли?

— Не, за предчувствията.

— Първото беше, когато умря брат ми.

— Филип?

— Тогавя бях на четиринайсет. Събудих се посред нощ и отидох в дневната.

— И?

— Седнах пред телефона и зачаках. Десет минути по-късно той иззвъня. Директорът на затвора ми съобщи, че се е самоубил. Обесил се с чаршаф в килията си. Но аз вече го знаех.

— Съжалявам.

— Второто се случи преди две години — през нощта, в която умря баща ми. Помня как отворих очи. Усещах смъртта на стареца като сух прах, полепнал по гърлото ми. Извадих бутилка уиски и си налях една чаша. После отново седнах до телефона и зачаках да звънне.

— А сега? — попита Рейчъл.

— Там е работата, че този път не съм сигурен.

— Но има нещо, така ли?

— Да, мисля, че има.

Тя стана от креслото и остави кученцето на канапето.

— Аз ще направя чая.

Слушах как пуска водата и слага чайника на котлона. Изправих се и издърпах една книга от полицата. „История на Пелопонеската война“ от Тукидид. Трябваше ми известно време, за да открия абзаца. Книга II, Глава 7. Описание на чумата, върлуваща в Атина.

... Всички предположения за нейния произход и причините за появата ѝ... ще оставя на други писатели, независимо дали са професионалисти, или не... Самият аз ще се концентрирам върху същността ѝ и ще опиша симптомите, които може би ще помогнат на учениците ми да я разпознаят, разбира се, ако отново се появи. Това мога да го направя най-добре, защото самият аз се заразих и имах възможност да наблюдавам въздействието ѝ върху другите...

Опитах се да си представя как Тукидид, макар и попаднал в обкръжението на смъртта, опипва тялото си и записва наблюденията си за нас, хората, които ще прочетат историята му две хиляди и четиристотин години по-късно. А Рейчъл просто я излъгах. Отлично знам от какво се страхувам и защо. Затворих очи и ги видях: двете голи електрически крушки в тунела на чикагското метро. С въпросителни под стъклената си обвивка. Сякаш търсеха отговор на същите онези въпроси, които си е задавал древният историк.

Чайникът засвири. Почти едновременно с него иззвъня и телефонът. Рейчъл се изправи на прага в момента, в който посегнах да го вдигна. Не беше гласът, който очаквах. За разлика от информацията. Нея я очаквах. Изслушах го, вметвайки само една-две думи. Накрая гласът замлъкна, вероятно очаквайки някаква реакция от моя страна.

— Къде си? — попитах.

Гласът обясни.

— Добре, след час съм при теб — казах аз и прекъснах връзката.

Рейчъл изглеждаше така, сякаш иска да каже нещо, но после размисли и ми обърна гръб. Маги се беше събудила и ме наблюдаваше от канапето.

— Искаш ли закуска?

Ушите на кученцето щръкнаха при познатата дума. Тялото му се стрелна към кухнята, изпреварвайки ме с цялата дължина на дневната.

— Това ли очакваше? — попита Рейчъл, подавайки ми чаша чай.

— Не знам.

Нахраних Маги. Дватама стояхме и слушахме как хруска храната, а после облизва купичката си.

— Трябва да изляза — рекох.

— Едва ли ще съм тук, когато се върнеш.

— Рейч...

— Спри!

Ръката ѝ се вдигна пред лицето, сякаш да го предпази. После тя се обърна и излезе, следвана от кученцето. Отидох в спалнята и започнах да се обличам. Когато се върнах, Рейчъл се беше свила на канапето.

— Ще поговорим по-късно — рекох.

Понечих да добавя още нещо, но после си спомних какво се случва, когато говоря прекалено много. Обърнах се и излязох.

Навън все още беше тъмно. Поех надолу по „Адисън“. На изток небето просветляваше. Ярки цветни щрихи върху старото платно на чикагската нощ. Градът все още спеше. Навсякъде, с изключение на моите сънища. И сънищата на онези, които ми бяха скъпи.

Бащата на Дони Куин беше работил като ченге в Чикаго, дядо му — също. Фамилията знаеше как функционира градът, за кого трябва да се погрижи, как се върши работа. А това никак не беше сложно: обръщаш внимание на важните персони, а през останалото време пълниш джобовете си по всички възможни начини. Дони насочи патрулката надолу по „Холмстед“ и зави наляво по „Рандолф“. Преди десет години районът беше задръстен с камионите на рибопреработвателните цехове, простиращи се на разстояние от пет пресечки. После се появиха предприемачите от центъра и светофарите включиха на зелено. Изчезнаха закононарушенията и проблемите с лицензирането. Всичко беше разделено на зони, подписано и подпечатано. Необявени за продажба имоти сменяха собствениците си за една нощ. След което започна строителството. Общината издаваше разрешения за строеж с лекотата, с която прословутата гъска си пълни гушата. Всъщност тя беше именно това — тлъста, лакома и доволна гъска, която с едната ръка прибираше тлъсти подкупи, а с другата сключваше абсурдни договори за съвместна дейност. Шибана, ама чудесна работа, усмихна се Дони.

Спря колата пред първия ресторант. Тук специалитетът беше суши — пет парченца риба, които струваха трийсет долара. Минаваше шест сутринта, но все още беше тъмно. Дони примигна с фаровете. Трийсет секунди по-късно от вратата излезе дребен латиноамериканец с червено сако на пиколо. Дони откряна страничното стъкло и пиколото пъкна книжен плик в процепа.

— За всичките шест — каза той и посочи останалите пет заведения надолу по улицата. — За този и следващия уикенд.

Дони намести шкембето си над колана и претегли плика в дланта си.

— И за другата седмица, нали?

— *Si*, и за другата — кимна пиколото.

— А откъде знаете колко ще изкарате през другата седмица?

— Знаем — отвърна пиколото и нетърпеливо потропна с крак.

— Ще видим — процеди Дони, вдигна стъклото и стъпи на газта.

Онзи уплашено отскочи назад. В огледалото за обратно виждане се видя как показва среден пръст, а после хуква обратно към топлината на ресторанта. Дони се ухили. Това му харесваше. Омраза, недоверие и добрата стара алчност: трите основни стълба, на които се крепеше системата.

Напъха плика във вътрешния си джоб. Ресторантите си плащаха за привилегията да паркират колите на клиентите си в страничните улички около „Рандолф“. В противен случай Дони и колегите му вадеха кочаните с талоните за глоби, имайки грижата цифрите в тях да бъдат наистина болезнени. Рекетът се вършеше на принципа „според заслугите“. Е, не съвсем... Фирмите, управляващи този бизнес, имаха задължението да предоставят точната бройка на колите, паркирани в района през уикенда. Но ако ченгетата преценяха, че бройката е занижена, или пък просто решаваха да вдигнат мизата, талоните за глоби отново влизаха в действие. Ако и това не проработеше, просто сменяха системата. Започваха безкрайни проверки на документите, вадеха се и дрегерите за алкохол — все безотказни средства за вгорчаване на нощния живот на клиентите. Дони отново опипа обемистия плик във вътрешния си джоб. По принцип не си падаше по авансовото плащане. Не че имаше нещо против, но то усложняваше нещата. Разкърши рамене, вратните му жили изпукаха. Сърцето му под пластове тлъстина ускори ритъма си. Прокашля се да го успокои и за пореден път се запита дали Джо Шестте бири си даваше сметка колко стресираща е службата на патрулиращото ченге.

3

Срещнахме се в конферентната зала на третия етаж на научния център „Епстайн“ към Чикагския университет. Докато чаках, насочих поглед към прозорците и се замислих за една друга научна лаборатория. И за едно друго ранно утро, в което заварих най-добрата си приятелка Никол Андриус с прерязано гърло и окървавено лице да шепне името ми през посинелите си устни, докато умира в ръцете ми. Това се случи преди четири години. Тогава имах чувството, че е настъпил краят на света. Сега вдигнах глава към човека, който влизаше в залата, и изпитах неприятното чувство, че ми предстои поредната генерална репетиция.

— Благодаря, че се отзова, Кели.

Матю Даниълсън седна, сложи служебното си куфарче на масата и щракна ключалките. Опитах се да не дишам, но въпреки това ноздрите ми се изпълниха с вонята на документите, имащи пряко отношение към националната сигурност. Главата ми леко се замая.

— Кога говорихме за последен път? — започна без предисловия Даниълсън.

— Много добре знаеш кога — преди месец в апартамента ми.

— Точно така. Два дни преди да открием тялото на застреляната агентка Лосън. Вие, двамата, бяхте доста близки, нали?

Катрин Лосън беше агент на ФБР. Поредната ми убита приятелка. Бяха я открили в един от тунелите на Синята линия с три куршума в главата.

— Дай да започваме, ако нямаш нищо против — казах аз.

Устните на Даниълсън се разкривиха в болезнен опит да оформи нещо като усмивка. Ръката му потъна в куфарчето и се появи с пистолет, запечатан в пластмасов плик.

— Двайсет и втори калибър, нерегистриран — поясни той, докато го плъзгаше по масата. — Стреляно е два пъти.

Погледнах оръжието, а после вдигнах очи към Даниълсън.

— Е, и?

— С него е застреляна Лосън. Още не е изследван, но мога да те уверя, че има твои отпечатъци.

— Нима твърдиш, че аз съм я убил?

Даниълсън извади тънък плик и го плъзна по масата. Не докоснах и него.

— Три датирани снимки от деня на убийството — поясни той. — На две от тях са те хванали в момента, в който напускаш метрото през един от служебните изходи на километър и нещо от местопрестъплението. На третата пак си ти, докато се качваш в колата си, паркирана на три пресечки по-нататък.

— Значи ти си я убил — казах аз.

— Не съм убеден, че съдебните заседатели ще бъдат заинтригувани от подобно заключение.

— Видях се с Лосън в метрото рано сутринта и я прострелях в крака с трийсет и осми калибър. Но ти вече знаеш това. Оръжието на престъплението е било у теб. Следователно стрелецът трябва да си ти или някой от твоите копои.

— Всеки миг към нас ще се присъедини една дама, която е един от най-големите експерти по генно инженерство, биооръжия и биокриминалистика в света. Тази сутрин тя ще има нужда от твоята помощ. Надявам се на пълното ти съдействие и дискретност. Информацията трябва да остане в рамките на нашата работна група. Ако откажеш, ще те арестувам и още до обяд ще се сдобиеш с официално обвинение за убийство на федерален агент.

— По телефона спомена за някаква ситуация в метрото. Дали не става въпрос за електрически крушки с антракс, които са изпадали на земята?

— Ще се запознаеш с детайлите само ако стигнем до споразумение.

— Лосън знаеше за крушките. Затова ли беше убита?

Даниълсън прибра пистолета и снимките в куфарчето си.

— Да повикам ли учената дама, или да ти щракна белезниците и да те водя в участъка?

— Хайде, повикай я — усмихнах се благосклонно аз.

Даниълсън с нищо не показа, че е изненадан. Просто затвори куфарчето и напусна помещението. За момент останах насаме с решението си, което всъщност не беше никакво решение.

Дони Куин зави вдясно от редицата ресторанти на „Рандолф“. Пое на изток по „Уошингтън“, а после по „Клинтън“. Мина покрай спирката на Синята линия на метрото под магистралата, излезе на „Джеферсън“ и отново се насочи на север. Измина три пресечки и спря. Някакъв увит в дрипи скитник лежеше по очи под естакадата. Дони би го подминал, ако мъжът не лежеше на паважа на по-малко от километър от приюта „Олд Сейнт Пат“. Полицаят прибра в жабката плика с парите, грабна фенерчето и тръгна да пресича улицата. Студеният вятър впи алчни пръсти в униформеното му яке.

— Хей! — подвикна той и смушка бездомника с върха на палката си. Никаква реакция. Лъчът на фенерчето пробяга наоколо. Нищо. По улицата не се виждаше жива душа.

— Хей, нещастнико!

Този път той вкара в действие тежките си боти четирийсет и четвърти номер, които безмилостно се забиха в ребрата на скитника. Но той пак не помръдна. Мамка му. За последен път Дони беше клякал, когато бе с трийсет и пет килограма по-лек, освен това вече се беше задъхал. Реши да не бърза. В крайна сметка успя да се отпусне на едно коляно и да обърне скитника по гръб. Лицето му беше бяло като тебешир. Тънка синя линия очертаваше устните му. Дони свали ръкавицата си и потърси пулс. Човекът беше мъртъв. Това не беше най-лошата новина на света. Ако беше жив, трябваше да вика линейка, а после да си губи времето за показания и писане на доклади. А сега просто трябваше да отскочи до моргата и да попълни един-два формуляра. Когато ставаше въпрос за бездомници, смъртта винаги бе най-доброто решение.

Дони завлече трупа в тъмното подножие на естакадата и отново включи фенерчето. Този път лъчът му се насочи към горните етажи на близките сгради. Напоследък тъпаците се бяха научили да правят снимки на всичко, което попаднеше пред очите им. Но Дони не искаше никакви шибани фотографии. Майната им. Винаги можеше да каже, че е търсил някакъв документ за самоличност.

Най-напред провери ръцете и китките на бездомника, а после и шията. Тези негодници имаха изненадващия навик да се кичат с какво ли не — пръстени, часовници, верижки. За съжаление този тук беше чист. Дони дръпна ципа на якето с надпис „Ред Булс“. Дванайсетгодишният му син беше луд по „Булс“, но едва ли щеше да хареса миризмата на това яке. Пръстите му измъкнаха допълнителната подплата от стари вестници и стигнаха до вътрешния джоб. В него имаше тънко руло банкноти, стегнато с ластик. Опитното му око веднага установи, че повечето са еднодоларови, а общата сума едва ли надвишаваше трийсетина долара. Пъхна парите в джоба си и посегна към прикрепената за ревера му радиостанция. След което слухът му долови необичаен звук.

— Стой, чикагска полиция!

Лъчът на фенерчето се стрелна към храстите в дъното на надлеза. Пред очите му се мярна зелена войнишка куртка и червени маратонки марка „Конверс“. Някой се готвеше да побегне, но Дони нямаше да позволи подобен развой на събитията. Не и при всичките шибани фотоапарати, които напоследък се виждаха навсякъде.

— Не мърдай! Полиция!

Дони задвижи цялата си сто и петдесет килограмова маса, която прелетя през платното, водена от полюшващото се шкембе. Лицето на непознатия целуна чикагския асфалт, който остави характерните си белези върху него още преди да стигне до канавката.

— Не чу ли предупреждението? — задъхано попита Дони.

Вторият скитник беше по-млад от колегата си. И в по-добра форма, но само в техническия смисъл на думата. Тоест — беше жив.

Дони го сграбчи за яката.

— Оня там приятел ли ти е? — разтърси го с две ръце той.

Бузите на човека бяха прорязани от дълбоки бръчки, свитите му устни издаваха глад. Въпреки студата тялото му излъчваше необичайна топлина. Дони пусна палтото му от груба материя.

Човекът се свлече на чакъла. Дробовете му се раздраха от тежка суха кашлица. Дони отстъпи крачка назад. Скитникът свали ръце от лицето си и го погледна. Устните му се разтеглиха в грозна лепкава усмивка.

— Видях какво направи с приятеля ми, мръсно ченге! — рече на пресекулки той.

Дони му нанесе силен удар в слепоочието. Главата му отскочи встрани и се удари в земята. Пръстите на полицая се впиха в гърлото на скитника и го вдигнаха. Краката с червени маратонки отчаяно заритаха във въздуха.

— Какво каза?!

От отворената уста на скитника се проточиха лиги. Миг по-късно юмрукът на Дони я разби. Тялото отлетя назад и се блъсна в бетонната подпора на надлеза, но трескавите очи останаха заковани в лицето на полицая. За пръв път от началото на инцидента Дони изпита страх: силен, неподлежащ на контрол страх, граничещ с паника. И изведнъж му стана ясно, че ако не убие, ще бъде убит.

Залови се за работа. Блъсна жертвата си на земята и притисна носа ѝ с длан. Човекът заби нокти в гърба му и започна да ритат. Очите му хвърляха жълтеникави мъгли в здрача. Но Дони не разхлаби хватката си. Драскането отслабна, краката престанаха да ритат. Очите се разфокусираха и изгубиха блясъка си. Дони коленичи до него с разтуптяно сърце. Не знаеше защо го направи, но имаше чувството, че това е най-доброто и най-правилното нещо, което беше вършил в живота си. Провери за пулс и дишане, после прекара длан по клепачите и замъкна скитника при приятеля му.

Изчака известно време, докато се успокои, включи радиостанцията си и докладва, че е попаднал на трупове на двама скитници, вероятно починали от естествена смърт. Влезе в топлата патрулка и зачака появата на микробуса на съдебна медицина. След кратък размисъл реши да се откаже от няколкото халби бира, които възнамеряваше да изпие след края на дежурството. Главно защото имаше да свърши още две неща, след което искаше да се прибере у дома и да се хвърли в леглото.

Даниълсън се върна без куфарчето си, придружен от две жени. И двете надхвърлили трийсет, със сериозен вид на учени.

Първата беше висока над метър и седемдесет, дългокрака, с атлетични рамене, скрити под бяла престилка. Кожата ѝ бе с цвят на кремав мрамор, прорязан от синкави нишки. Черната ѝ коса се спускаше до раменете. Голяма уста, квадратна брадичка и въздълъг нос, който вероятно не харесваше. Дълбоко разположените ѝ очи ме оглеждаха с хладно внимание. Не бях сигурен дали го прави с цел да ме покани на питие, или просто ме третира като опитен екземпляр в епруветка. Но определено ме разглеждаше.

Другата жена беше малко над метър и шейсет, закръглена, с къдрава червена коса, луничаво лице и с подозрително изражение. Устата ѝ беше от онези, които се движат дори когато не говори, а очите ѝ бяха опасно живи — две наелектризирани боровинки, потопени в чинийки с вряло мляко.

Изправих се. Даниълсън седна на един от столовете и махна към новодошлите.

— Кели, това е доктор Елън Бразил, която ще работи с нас по случая.

По-високата се изправи.

— Аз съм доктор Бразил, а това е моята асистентка доктор Моли Карълтън.

Докато се ръкувахме, Даниълсън нетърпеливо почукваше с пръсти по масата. После вдигна капачето на мобилния си телефон.

— Къде са? — попита той, изслуша отговора, изсумтя и прекъсна разговора. — Налага се да почакаме. — Говореше на двете жени, сякаш мен изобщо ме нямаше в стаята.

— Кого чакаме? — попитах.

Даниълсън не ми обърна внимание и аз станах да си наля кафе. Вдигнах каната и я разклатих пред очите им.

— Някой да иска?

Очите на Елън Бразил останаха вперени в купчината документи, които беше извадила от куфарчето си, а Моли Карълтън поклати глава.

— Не можем да пием кафе.

Добавих сметана в чашата си и я разбърках.

— Искате ли да знаете защо? — добави Карълтън.

Не исках, но тя ме гледаше наежено, сякаш се готвеше да се пъхне в ухото ми и да вземе проба от главния ми мозък. Прецених, че ще е по-добре да се включа в играта.

— Защо?

— Защото работим с живи патогени и всяка седмица ни изследват кръвта. Просто като предпазна мярка. Но кофеинът пречи на кръвните тестове. Позволен са ни ограничени количества млечни продукти, но не и сметана.

— Много интересно — рекох.

— Пием големи количества диетична кола, в която няма кофеин — добави с усмивка Карълтън.

Отвърнах на усмивката ѝ и се настаних в далечния край на заседателната маса, по-близо до Даниълсън. Този тип си беше абсолютен негодник и на даден етап може би му харесваше да отстранява колегите си, ако станат неудобни, но все пак не работеше с вируси, които с едно издишване могат да ликвидират половината свят. Освен това не му проверяваха кръвта като на шибания граф Дракула.

— Кого чакаме? — повторих въпроса си аз. В същия момент вратата се отвори.

— Благодаря, че се отзовахте, господин кмете — изправи се с протегната ръка Даниълсън.

Джон Джей Уилсън му подаде два провиснали пръста, огледа внимателно двете жени и едва тогава обърна внимание на моя милост.

— Кели. Питам се дали и ти ще бъдеш тук.

Кметът се настани начело на масата. Зад него се изправи някаква сива фигура с безлично лице, която сякаш имаше единствената задача да наднича над рамото му.

— Това е Марк Рисман, началник на канцеларията ми и временно изпълняващ длъжността главен юрисконсулт — представи го Уилсън.

Сивото петно се насочи към ъгловото място и седна. Даниълсън посочи двете жени, настанили се вляво от него.

— Предполагам, че ги познавате, господин кмете — каза той. — Да започваме.

Моли Карълтън използва дистанционното, за да затъмни прозорците и да намали осветлението. Стената срещу мен оживя. Едва сега осъзнах, че я използват и за екран. По нея пробягаха няколко кадъра, после се появи изображението на черна кутия с размери трийсет на трийсет сантиметра. Елън Бразил се изправи и заговори:

— Това е наша разработка на уред за ранно биопредупреждение, наречен „Канарче“. Някои от вас вероятно знаят, че три такива уреда са монтирани по маршрута на Синята линия на метрото.

— Уред за ранно предупреждение? — повторих аз и погледнах към кмета, който дори не трепна. Даниълсън направи знак на Бразил да продължи.

— Става въпрос за прототипи — поясни тя. — Бързам да ви предупредя, че надеждността им все още е проблематична. В тази връзка бих искала да добавя някои разяснения...

Тя огледа присъстващите.

— „Канарчето“ осъществява непрекъснат мониторинг на околната среда чрез вземане на проби от въздуха, които влизат в контакт с човешки кръвни клетки тип В, модифицирани да реагират на някои патогени. Споменатият уред може да идентифицира трийсет различни патогена в рамките на три минути след улавянето им във въздуха, включително антракс, чума, дребна шарка, туларемия и ешерихия коли.

Даниълсън се размърда на стола си и се наведе напред.

— Разполагаме ли с видеонаблюдение?

Бразил докосна екрана. „Канарчето“ изчезна, заменено от видеоматериал, показващ една от спирките на градското метро. Перонът беше пуст, с изключение на купчина сребристи сандъци в средата. В ъгъла се появи фигура на човек, облечен в бял защитен костюм, която прекоси перона с някакъв уред в ръка.

— Това е излъчване на живо от спирка „Клинтън“ на Синята линия — поясни Бразил. — Преди три часа общината я затвори за извършване на ремонтни дейности, а само час по-рано едно от нашите „канарчета“ регистрира присъствие на патогени на около двеста метра навътре в тунела.

Усетих как ме побиват студени тръпки. Преди четири часа! Огледах се и изведнъж си дадох сметка, че съм единственият участник в съвещанието, който продължава да стои прав.

— Сядай си на задника, Кели! — процеди Даниълсът. — Изпратихме съобщение до общината точно десет минути след като получихме данните!

Погледнах Уилсът, който кимна.

— Доктор Бразил вече обясни, че става въпрос за прототипи — добави Даниълсът. — А те имат недостатъци, един от които е, че понякога се задействат от съединения на фосилни горива — бензин, моторно масло и други боклуци, които се срещат във всеки тунел на метрото. Ние отдавна го очаквахме и ето, че то се случи.

— Всъщност какво точно се случи? — попитах аз.

— Фалшива тревога — отсече Даниълсът. — Вероятно резултат от някакви изпарения на петролни деривати.

— Петролни деривати? — вдигнах вежди аз и се обърнах към Уилсът. — И вие ли мислите така?

Кметът се размърда на стола си и се прокашля.

— Ние сме силно загрижени за сигурността на гражданите на Чикаго — отвърна той. — Тя е нашият основен приоритет.

Рисман се беше надвесил над куфарчето си. Бях готов да се обзаложа, че в него е включен диктофон, който записва всяка дума от разговора. В залата със сигурност имаше и друга записваща апаратура.

— Мистър Даниълсът помни, че аз изразих загриженост за тези устройства още при тяхното монтиране — продължи Уилсът. — Тогава смятах, че вместо подобни уреди може би ще бъде по-добре да затворим цялата мрежа на метрото и да изпратим експертни екипи за проучване на състоянието на тунелите. Но мистър Даниълсът не беше съгласен с подобен подход.

Отпуснат на една страна в стола си и с притворени клепачи, Даниълсът замислено докосваше с пръст устните си.

— Днес общинската управа ще публикува специално изявление, в което изразяваме своята загриженост и желанието си да предупредим гражданите за тази потенциална заплаха — натъртено добави Уилсът.

— Вече обсъдихме този въпрос, господин кмете — обади се Даниълсът, после скочи от мястото си и закрачи напред-назад, прокарвайки пръсти през оредялата си коса. — Публикуването на

подобна информация ще предизвика огромна паника. А това ще бъде проблем не само за вашата общинска полиция, а и за хората, които разследват случая.

Даниълсън се спря зад гърба на кмета, който седеше неподвижно като огромна жаба, която не мисли за нищо друго освен за скорошната си закуска под формата на безгрижна муха, бръмчаща на сантиметри от главата ѝ.

— Слушате ли ме, господин кмете? — гневно повиши глас Даниълсън.

— Нашата позиция е изложена в споменатото изявление, агент Даниълсън. Днес сутринта затворихме метрото и очакваме да вземете необходимите мерки за отстраняване на опасността, каквато и да е тя.

— Като междуременно не забравихте да се подсигурите от всички страни! — язвително отбеляза Даниълсън.

— Ние в Чикаго не работим по този начин — доволно се усмихна кметът, напълни чашата си с вода и отпи една глътка. Даниълсън се тръшна на стола. Брадичката му отчаяно клюмна, опирайки в гърдите.

— Може ли да погледнем още веднъж видеозаписа? — посочих екрана аз. — С какво се занимавате вие, защо сме се събрали тук?

Даниълсън дръпна една папка от масата и зачете.

— Дванайсет минути след първите показания разпоредих на доктор Бразил да започне проучванията си.

— И? — погледнах го в очакване аз.

— С това се занимаваме и в момента — отговори Бразил.

— При цялото ми уважение, *това* се е случило преди четири часа.

Даниълсън шумно затвори папката.

— Доктор Бразил не е длъжна да ти дава обяснения, Кели! — отсече той.

— Приеми го като репетиция за явяването ви на изслушването в Конгреса — отвърнах с равен глас аз.

Уилсън дискретно се прокашля от председателското място на масата.

— Основният ни приоритет беше да изведем хората от метрото, без да създаваме паника — предаде се Даниълсън. — За късмет беше рано сутринта и успяхме без проблем да запечатаме съответните

тунели. „Канарчето“, засякло патогените, беше демонтирано и в момента е подложено на обстоен преглед. Тези машинки не са като проклетите паркометри, Кели. Нуждаят се от доста по-голямо внимание.

— Тогава защо съм ти аз?

— Ето първата ти разумна приказка за цялата сутрин. Доктор Бразил ще оглави малък екип от специалисти, който ще влезе в тунелите. Надявам се, че почвените проби ще потвърдят, че става въпрос за фалшива тревога. В допълнение тя ще монтира друг прототип, настроен така, че да запечата всички тунели и да открие евентуалното присъствие на патогени.

— И?

— Искам ти да слезеш заедно с екипа и да му осигуриш нужната защита.

— Защита срещу какво? Нали вече сте запечатали метрото?

— В тунелите ще бъде монтирано голямо количество скъпа техника. В голямата си част тя е собственост на доктор Бразил и нейния екип. Искам там да присъства и човек, който знае как да им пази гърбовете.

— Във ФБР и общинската полиция на Чикаго има много такива хора.

— Вече ти казах, че става въпрос за обикновена проверка — въздъхна Даниълсън. — Допуснем ли долу някое чикагско ченге, още утре цялата работа ще цъфне на първа страница на „Трибюн“. За съжаление същото важи и за федералните агенции в града.

— А ти вярваш, че аз ще си държа устата затворена, така ли?

— Всъщност да — стисна устни Даниълсън, после се извърна към Уилсън. — Господин кмете, ще ви се обадим в момента, в който получим потвърждение, че метрото е чисто, а ние сме готови с графика за възстановяване на движението. Ако всичко върви по план, композициите ще тръгнат още преди час пик в края на работния ден.

Даниълсън огледа за последен път лицата на присъстващите.

— О, и още нещо. Никой освен хората около тази маса и екипа на доктор Бразил не знае подробности за предстоящата операция в тунелите. Ако все пак изтече някаква информация за нея, ние веднага ще открием извършителя и ще се справим с него бързо, безшумно и абсолютно безмилостно. Ясно ли е?

Бразил и Карълтън кимнаха, а Уилсън само махна с ръка и се изправи. Единствено аз останах на мястото си. Отпих глътка кафе и се замислих. Всички участници в току-що приключилото съвещание знаеха повече от мен. Много повече. Но въпреки това ме искаха с тях, очевидно с желанието да се включа в играта им. Ами хубаво, ще се включа. Просто за всеки случай — ако тези гении нещо са се объркали и изведнъж се окаже, че действително имат нужда от човек с пистолет...

— Ще имаме ли проблеми, мистър Кели?

Елън Бразил ме гледаше така, сякаш беше открила гъбички между пръстите на краката си. Обзалагам се, че мрази да има гъбички точно там, макар че със сигурност знаеше как да ги ликвидира.

— Надявам се да нямаме, доктор Бразил. Какъвто и Армагедон да се вихри в тунелите на Синята линия, едва ли ще останете с празни ръце.

Бразил изсумтя и извърна очи към електронния панел, който отброяваше етажите надолу. Моли Карълтън стоеше до нея с вдървен гръб и наострен слух. Звънна камбанка и вратата на асансьора се отвори. Бразил излезе първа.

— Насам — каза тя, прекоси пустия коридор и спря на ъгъла. Там вече чакаше кметът Уилсън в компанията на своя началник-канцелария.

— Знам, че имате много работа и няма да ви задържам, доктор Бразил — рече той. — Но бих искал да разменя няколко думи с Кели.

Бразил го заобиколи и отвори някаква врата зад гърба му, вероятно на лабораторията. Карълтън я последва. Останах в компанията на кмета и неговия сив призрак.

— Дай ни пет минути, Марк — каза кметът.

Рисман кимна, а Уилсън ми направи знак да го последвам в някаква празна заседателна зала.

— Сядай, Кели.

— Не, благодаря, господин кмете.

Уилсън сви рамене и се тръшна на близкия стол.

— Ядосан си, нали?

— Струва ми се, че има доста бели полета, които чакат да бъдат запълнени.

— От Даниълсън?

— Вие ще кажете.

— Сядай.

Седнах. Уилсън приведе рамене, издълженото му лице на хрътка се приближи към мен.

— Той уби федерален агент Лосън. Знаеш ли това?

Не отговорих.

— Нямам микрофон — каза кметът, изправи се и разпери ръце.
— Можеш да провериш, ако искаш.

— Сутринта вашият копой записваше разговора — отбелязах аз.

— Браво на теб, значи си разбрал. — Кметът се върна на мястото си. — Мислиш ли, че и Даниълсън го е видял?

— Вероятно не.

— Това няма значение. Даниълсън е бил убеден, че Лосън ще пропее пред медиите за онази история с крушките. Което би довело до паника, страх от метрото, обвинения от страна на федералното правителство и така нататък... Затова е решил да я гръмне.

— Не е само заради това.

— Тъй ли? — промърмори Уилсън и очичките му зад няколко слоя отпусната кожа се заковаха в лицето ми.

— Въпросните крушки са били откраднати от лабораторията за биологично оръжие във Форт Детрик. Даниълсън се е страхувал, че историята ще се размирише, а пресата ще започне да пита какво друго е било задигнато от там.

— Може би, може би — поклати глава Уилсън. — Работата е там, че аз нямам нищо общо с Лосън. Не е необходимо да ми вярваш, а и не ми пука. Ако се замислиш обаче, неизбежно ще си зададеш въпроса защо ми е трябвало да се замесвам. Още от самото начало тази бъркотия си е на федералните.

— Затова ли ме отвлякохте тук? За да си изчистите съвестта?

— Тази работа с изпадащите крушки в тунелите никак не ми харесва.

— Какво по-точно?

— Вероятно се питаш защо няма паника и всичко е спокойно.

— Мина ми през ума — признах аз.

— Даниълсън ми каза за Форт Детрик. Лично отскочил до там преди две седмици. Разговарял със служителите, прегледал дневниците им.

— И?

— Всички крушки, с които са експериментирали, били пълни с антракс. Предварително пречистен и безопасен, разбира се. Без никакви изключения.

— Вярвате ли в това?

— Да.

— Но защо е разпоредил монтирането на „канарчетата“, след като е бил сигурен, че крушките са безопасни?

— Казва ли ти някой? — изсумтя Уилсън. — Може би е искал да си поиграе или пък е направил услуга на някоя лаборатория, която няма търпение да демонстрира новия си продукт. Ти на мен, аз на теб, нали знаеш? Работата е там, че Даниълсън изобщо не е очаквал апаратурата да засече някакво заразяване. Дори фалшиво. И сега прави всичко възможно нещата да не стигнат до важните клечки във Вашингтон.

— И затова използва мен, а не ФБР, така ли? В името на сигурността?

— Вероятно мисли, че ще свършиш работа и ще си държиш устата затворена.

— А защо да си държа устата затворена?

— Това си е ваша работа, между теб и Даниълсън. Освен ако не проявиш желание да включиш и мен...

— Трябва да тръгвам, господин кмете.

Уилсън замислено опипа ревера на самото си.

— Има и още нещо.

— Какво?

— Аз трябва да изляза от тази ситуация по точно определен начин.

— Нека отгатна. Ако нещата все пак се размиришат, ще се разграничите от Даниълсън, нали?

— Молбата ми е да ме държиш в течение, нищо повече.

— За да имате предимство на пистата, а?

— Ти също.

Уилсън извади визитна картичка и я плъзна по масата.

— На тези телефони можеш да откриеш Рисман по всяко време. Той ще ми предаде каквото му кажеш. Вече споменах, че тази работа трябва да приключи още днес следобед, стига някой да не се направи на умник.

— Ами ако все пак се случи?
— Ще ни държиш в течение.
Прибрах визитката в джоба си.
Кметът стана и излезе.

Три черни микробуса чакаха на паркинга зад университетската лаборатория. Аз се качих в средния и се настаних на задната седалка. Моли Карълтън седна зад волана и си закопча колана. Последна от сградата излезе Елън Бразил. Беше си сложила слънчеви очила и говореше по телефона. Приключи разговора, преди да влезе в колата, а после се сгъна на две и се настани до Моли.

— Носите си доста играчки — отбелязах аз, хвърляйки поглед към солидната стена алуминиеви сандъци зад гърба си.

— Ще бъда откровена с вас, мистър Кели — заговори Бразил, забила поглед в някаква невидима точка пред колата. — Никак не съм доволна от участието ви в тази операция!

— Може пък да успеем да се сбlijим — рекох.

— Съмнявам се — поклати глава тя и отпи глътка от алуминиева бутилка с надпис „ЧИСТО“, която държеше в ръце. Неволно сведох поглед към обикновеното пластмасово шише с минерална вода „Евиан“, което ми бяха връчили горе.

— Какво знаете за антракса?

Този път Бразил благоволи да ме удостои с поглед и дори примигна.

— Имам представа какво представлява антраксът като оръжие — отвърнах. — И си давам сметка, че ако това оръжие е проникнало в тунелите на метрото, нито вие, нито който и да било друг може да направи нещо, за да спаси много хора от ужасна смърт.

— Точно тук грешите. Моли и аз сме учени и не се интересуваме от политика. Изобщо не ни пука от боричканията на властимащите във Вашингтон.

— Но вие сте държавни служители. Кариерата ви зависи от някой във Вашингтон, който трябва да бъде доволен от вас.

— Дейността ни се финансира от частния консорциум „Лаборатории Си Ди Ей“, който има договор с Министерството на отбраната за разработка на ултрамодерни технологии за борба с химическите и биологичните оръжия. Да, ние действително имаме

контакти с правителството, но не работим за него. Това ни позволява да избегнем много разпоредби и ограничения, които са задължителни за държавните институции.

— Какво по-точно ви позволява? — пожелах да узная аз.

— Ами например да сритаме някои задници — обади се нашата шофьорка, която ме гледаше студено в огледалото за обратно виждане и недоволно поклащаше рижите си къдрици. — Ние харчим огромни средства и предприемаме огромни рискове, които със сигурност няма да бъдат приемливи за обикновените данъкоплатци. Правим го, защото е необходимо, и постигаме много добри резултати.

Бразил щракна ключалките на куфарчето в краката си и извади някакъв жълто-черен уред, дълъг трийсетина сантиметра и широк около дващест.

— Знаете ли какво е това?

— Прилича ми на рутер или нещо подобно — отвърнах аз.

— Нарича се „търсач“. Строго секретна разработка. В целия свят има най-много десетина такива.

— Цял съм слух.

— Доскоро идентификацията на патогените изискваше събиране на проби, които впоследствие се изследваха в лабораторни условия. Но този „търсач“ използва светлинни вълни с определена честота, които обработва с помощта на специален алгоритъм. Това му позволява за броени минути да открие наличието на антракс. Портативен, работи на батерии, може да бъде използван и от хора с минимална подготовка.

— А защо никога не съм чувал за него?

— Никой не чува много за войната с биооръжия — отвърна Бразил. — Може би защото е страшна...

— Колко точен е този уред?

— Деветдесет и девет процента. Поне в лабораторни условия.

Спряхме пред спирка „Клинтън“ на Синята линия на метрото.

— За пръв път ще го използваме при полеви условия — добави Бразил.

— Страхотно. Но въпросът ми продължава да е открит. Какво ще стане, ако „търсачът“ установи наличието на биологична зараза? Хората пак ще умират.

Карълтън вкара микробуса в едно свободно място на паркинга и се обърна.

— Тогава влизат в действие алуминиевите сандъчета отзад —
поясни тя.

Обърнах се да ги погледна.

— Какво има в тях?

— Чували ли сте за въглеродните нанотръби, мистър Кели? —
попита Бразил, докато отваряше вратата.

— Не.

— В такъв случай има какво да научите. Хайде, да вървим.

Макар и пусто, горното ниво на спирка „Клинтън“ изглеждаше съвсем нормално. Спуснахме се по стълбите към перона, задръстен от оборудване и изолиран с няколко пластмасови прегради. Без да каже нито дума, Бразил изчезна зад най-близката от тях. Аз понечих да я последвам, но Карълтън вдигна ръка.

— Трябва да се преоблечем — поясни тя, счупи печата на един от алуминиевите сандъци и извади нещо, което приличаше на космически скафандър. — Това се нарича ЯБЗ.

— Предполагам костюм за ядрено-биохимична защита — кимнах аз.

— Много добре — похвали ме тя. — Предлага надеждна защита срещу патогени с размер до нула цяло и единайсет микрона.

— Това нищо не ми говори.

— Просто го облечете. Той разполага с автономно захранване с кислород и система за вътрешна комуникация, която ще ни позволи да поддържаме връзка помежду си.

Карълтън започна да навлича защитния костюм. Аз я последвах.

— На какво разстояние сме от мястото, където е бил засечен патогенът?

— На осемстотин метра.

Престанах да се обличам.

— Наречете ме луд, но не трябваше ли да намъкнем тези костюми още преди да слезем тук?

Карълтън извади един шлем със затъмнен визьор и ми го подаде.

— Перонът и стълбището вече са проверени за наличието на патогени. След като се уверихме, че всичко е чисто, задействахме нещо като компресорна зона за отрицателно налягане в тунела от тук на запад.

— Вършили ли сте подобно нещо и в други тунели на метрото?

— Никъде нищо не сме вършили. Районът с ограничен достъп започва след последната преграда. Въздухът се филтрира през специална система, а съдържанието му се контролира непрекъснато.

Карълтън си сложи шлема, а после ми показа как да направя същото с моя. Мушнах пистолета си в страничния джоб и дръпнах ципа.

— Имате два бутона на китката си — поясни с приглушен от шлема глас тя. — Ако натиснете първия, ще можете да разговаряте с мен.

Подчиних се.

— Така добре ли е?

— Перфектно — вдигна палец тя. — Радиостанцията ви е на честота, която позволява да разговаряте само с мен и Елън. Има обхват около километър и половина. Когато сме един до друг, ще ни бъде по-лесно да контактуваме направо през маските. Уведомете ме, ако искате да говорите с останалите членове на екипа, и аз ще ви свържа. А сега натиснете втория бутон.

Натиснах го. В горния десен край на визъора се появи малък екран, на който се виждаха хора със защитни костюми, които вземаха проби.

— Това, което виждате, е видеоматериал от работните площадки около релсите — обясни Карълтън. — Можем да ви свържем и с канала за базата данни, но само със съгласието на доктор Бразил.

Натиснах бутона за втори път и видеото изчезна.

— Къде е доктор Бразил? — попитах.

— Последвайте ме.

Преминахме през пластмасовите прегради и се озовахме пред извита стъклена преграда в метална рамка, която запечатваше останалата част от перона и тунела отвъд. Достъпът до тях се осъществяваше през две врати, поставени на разстояние една от друга. Зад първата бяха монтирани две големи машини с огромни сиви перки, към които бяха прикачени множество маркучи. Те пъшкаха и кашляха като старец, който цял живот е пушил по пет пакета цигари дневно. Перките съскаха като проядени дробове.

— Система за принудителна вентилация — обясни Карълтън.

Вероятно го каза за мое успокоение, което обаче така и не дойде.

— Готов ли сте? — обърна се тя.

Не видях нищо, с изключение на отражението на шлема си в нейния визьор.

— Да, отваряйте.

Преминахме и през втората врата. На ръба на перона бяха поставили временна стълбичка, която опираше в чакъла на тунела.

— Захранването на третата релса е изключено, но все пак внимавайте — предупреди ме Карълтън.

Поехме между релсите. Подметките ни вдигаха малки облачета черна прах. Карълтън спря на входа на тунела.

— Пет минути навътре — рече тя.

Подаде ми едно фенерче, включи своето и насочи лъча в мрака. В светлината му се мярнаха две-три козинести топки, които бързо изчезнаха в неизвестна посока.

— Плъховете все още са живи — отбеляза Карълтън.

— Албер Камю би казал, че няма от какво да се тревожим.

— Експерт по биооръжията? — обърна се да ме погледне Карълтън.

— Шегувате ли се?

Моли размаха фенерчето си.

— Просто влизам в ролята си, мистър Кели.

— Много смешно — отбелязах аз и насочих своя лъч към назъбените стени на тунела. — Струва ми се, че това е прекалено голяма зона за запечатване.

— Не съвсем — поклати глава Карълтън и тръгна напред. — Ако я изолираме както трябва и разчетем правилно данните, ограничението на заразата ще бъде повече от добро. Разбира се, при появата на патогени това не е първата ни грижа.

— Не е ли?

Карълтън поклати глава.

— Истинският проблем са влаковете — рече тя.

— Как така?

— Много просто. Влакът се носи с висока скорост към поредната спирка и тласка пред себе си заразен с патогени въздух. После спира и отваря врати за пътниците...

— И част от патогените проникват във вагоните.

— Точно така. После влакът тръгва към следващата спирка, към онази след нея и така нататък. Всяко отваряне на вратите предизвиква естествен вакуум и изпуска малки количества патогени.

— Следователно композицията се превръща в преносител на заразата.

— Това е красотата на цялата работа, особено когато става въпрос за метрото. Министерството на вътрешната сигурност проведе задълбочени тестове в тунели като този. В резултат се получи един доста сложен модел на разпространението.

— Страхотно! Колко влака са минали оттук сутринта?

— Може би три, преди да запечатаме тунелите. Два от тях са излезли на повърхността при Оук Парк. Третият е слязъл на по-долното ниво към района „Луп“.

— И летище „О’Хеър“?

— Да. Така че дори днес сутринта да сме открили и ограничили живи патогени, никой не може да каже какво количество от тях се е озовало на свобода... — Карълтън сви рамене, превключи каналите на радиостанцията си и попита: — Доктор Бразил?

Послуша малко, после кимна.

— Да, той е с мен. Добре, ясно... — Вдигна пръст да привлече вниманието ми и поясни: — Това беше Елън. Намира се малко пред нас.

Продължихме напред, преодолявайки плавен завой и лек наклон нагоре. В далечината се появиха подвижни бели светлини.

— Какво е това? — попитах.

— Кота нула.

— В смисъл?

— В смисъл, че там са се пръснали крушките. Да вървим.

Край двойната стоманена лента на релсите бяха клекнали две фигури, облечени в защитни костюми. Във визьорите им се отразяваха мигащите сини светлини на някакви уреди. По-нататък в тунела се виждаха и други, които вземаха почвени проби изпод траверсите, използвайки лопати с дълги дръжки. Никой не ни погледна, никой не проговори. Всъщност аз не бях включен на тяхната честота и нямаше как да разбера дали това наистина е така. Зад плавния завой се натъкнахме на още четири фигури със защитно облекло, образували полукръг. Моли докосна ръкава ми и изчезна в мрака. Единият от четиримата се извърна към мен и ми направи знак да вървя напред. Срегнах погледа на чифт бледосиви очи зад визьора.

— Били ли сте някога тук? — пропука гласът на Елън Бразил в слушалките ми.

Помислих си за федерален агент Катрин Лосън, окована с белезници към някакъв метален шкаф. С куршум в бедрото, но все още жива.

— Не и облечен по този начин — отвърнах.

Ръката на Бразил описа плавен кръг наоколо.

— Този екип е специално подготвен за работа в заражена среда. Обработваме местопрестъпленията на генетично ниво. При подозрения за наличието на биологични оръжия изолираме, събираме и обработваме патогенни проби, стриктно спазвайки специфичен протокол.

— За да могат събраните улики да издържат в съда, така ли?

— Именно. Придържаме се към строга поредица от действия — от вземането на пробите чак до обработката им в лабораторията. Там разбиваме молекулярната структура на патогените, опитвайки се да открием как са създадени и откъде идват.

— И това ли правите?

— Да, стига вирусите или бактериите да са били модифицирани и да знаем къде да търсим. Повечето лаборатории оставят следи, които ние наричаме генетични отпечатаъци или подписи.

Погледнах към част от членовете на екипа, които усърдно стържеха и драскаха наоколо, а после вкарваха данните в своите айподи.

— Май са последно поколение, а? — подхвърлих.

— И така може да се каже.

— Какво открихте досега?

Бразил ми направи знак да я последвам, извървя двайсетина крачки и хлътна в някаква дупка в стената, през която се излизаше на съседния коловоз. Озовахме се пред оградена зона с площ пет квадратни метра. Двама мъже в защитни костюми изпълняваха процедурата по събиране на улики, а трети наблюдаваше действията им на монитор с плосък екран. Бразил насочи фенерчето си надолу. Голяма част от зоната беше почистена. На стената над нея стърчеше самотна фасунга без крушка.

— Лабораторията във Форт Детрик маркира крушките си с ултравиолетови кодове. Даниълсън ни предостави ключовете за тях.

— И?

— Според кодираната информация тази е била напълнена с антракс на шести юли хиляда деветстотин деветдесет и шеста година. Пречистен и напълно безвреден.

— А какво научавате от вашите тестове?

— „Търсачът“ е оборудван с оптичен скенер, който реагира на химически съединения, съдържащи бактерията на антракса. Процесът продължава между десет и дванайсет минути. Елате, ще ви покажа...

Бразил ме поведе към редицата лаптопи на сгъваемата маса. До тях беше разгънато платно от фина коприна, върху което стърчаха купчинки почва. Сред тях проблясваха миниатюрни парченца стъкло.

Насочих вниманието си към един от членовете на екипа, който плъзна „търсача“ си над една от пробите. След отрязък от време, който ми се стори цяла вечност, уредът издаде звънчев сигнал, наподобяващ писукането на микровълнова фурна. Бразил го взе от ръцете на колегата си и се наведе над показанията. Миг по-късно пристъпи към един от лаптопите и набра няколко команди.

— Искате ли да погледнете? — попита тя и се дръпна встрани да ми направи място.

— По-добре ми дайте крайния резултат — отвърнах аз.

— Това е петата проба, която изследваме. Безвредна като всички останали.

— Както каза Даниълсън...

— Да, точно така.

Край отсрещната стена на тунела двама учени вадеха сребристи цилиндри от алуминиевите сандъци, които бяхме докарали. Закачиха към тях дълги черни маркучи и започнаха да покриват стената с плътна бяла пяна.

— За какво служи пяната за бръснене? — попитах аз.

— Преди малко ви споменах за въглеродните нанотръби.

— Страхувам се, че ще ми трябват доста повече разяснения.

— Нанотръбите представляват специално обработени въглеродни молекули, които изграждат най-твърдата и най-гъвкава субстанция, известна досега. Те не могат да се видят с просто око, но въпреки това предлагат множество интересни приложения. В конкретния случай аерозолната пяна пренася цяло съзвездие от

нанотръби, химически свързани с молекули на обикновени въглехидрати, тоест — захари.

— Защо?

— Спорите на антракса за военни цели се привличат от захарите и се съединяват с тях. След тази реакция те стават твърде големи, за да проникнат през белодробната ципа и на практика са безопасни за човека. В този случай става въпрос само за предпазна мярка, но същевременно получаваме възможност да проверим работата на своите прототипи.

Отдръпнах се, за да позволя на един от екипа да обработи близката стена.

— Защо не се върнем на повърхността? — подхвърли Бразил. — Там ще можете да се свържете и да съобщите добрите новини.

— Ами втората крушка?

— Какво за нея?

— Няма ли да я свалим, преди да падне?

— Няма втора крушка, мистър Кели.

— Откъде знаете?

— От Даниълсън.

— Лично ли ви го събщи?

Бразил кимна.

— Ще се наложи да ни даде допълнителни разяснения. Искате ли да излезем на повърхността, или не?

— А ще мога ли да се отърва от този костюм?

— Май не го харесвате, а?

Бавно се огледах. Край мен имаше лица, които не можех да видя; разговори, които не чувах; смърт, която не можех да докосна.

— Никак — отвърнах.

— Добре. Ще ви заведе в лабораторията.

— Какво има там?

— Наричаме го „Черна биология“. Може би ще ви хареса, може би — не. Но тя е бъдещето, което настъпва много по-бързо, отколкото можете да си представите.

Гърлото на Куин беше пресъхнало и подуто. Той завъртя огледалото за обратно виждане и направи опит да го погледне. Лицето му беше зачервено от треската. Очите го смъдяха, а налягането в слепоочията заплашваше да му пръсне главата.

— Мамка му!

Той отби до тротоара и изтръска две таблетки тайленол от шишенцето, което държеше в жабката. Двата трупа бяха приети от помощника на съдебния лекар, който се съгласи да почака за попълването на съответните документи — вероятно защото се опасяваше да не се сдобие и с трети.

Часовникът на таблото показваше 8:03 ч. сутринта. Малките негодници положително вече бяха на път за училище, изскочили от високите блокове без асансьори. Куин включи на скорост.

Навлезе в „Килдеър“ от изток, срещу знаците за еднопосочно движение и с два пъти по-висока скорост от разрешената. Не след дълго видя пет-шест хлапета, които се бяха облегли на паркираните коли, настръхнали от студа. Те се разпръснаха в мига, в който зърнаха колата. На двайсетина метра от тях Куин натисна газта, насочи се към близката уличка, а после скочи на спирачките. Колата поднесе, задницата ѝ повали на земята едно от момчетата, който бързо скочи на крака и побягна, накуцвайки с единия крак.

Куин включи на заден и излезе обратно на платното. Игнорирайки групата, той насочи вниманието си изцяло към накуцващия хлапак. Точно както в онези тъпи предавания по „Дискавъри“, в които се обясняваше как лъвовете винаги преследват слабите и ранените.

Облечено с анцуг на „Чикаго Уайт Сокс“ с вдигната качулка, момчето се оглеждаше за някоя незаключена врата. Куин нави волана, качи колата на тротоара и се понесе след него. Хлапакът се опита да яхне предния капак, но не беше достатъчно бърз. Куин го затисна странично към стената на сградата, изскочи навън и разгъна телескопичната палка, която висеше отстрани на бедрото му.

Хлапакът беше на не повече от дванайсет-тринайсет години. Скимтеше като някой от плъховете, попаднали в капаните с лепило в някогашната му къща, в момента обитавана от бившата му съпруга.

— Как се казваш?

Момчето продължаваше да се бори и в един момент успя да се освободи. Но Куин го сграбчи, преди да побегне, и тръсна палката, която се разгъна до максималните си размери.

— Не те чувам! — изрева той и го удари в сгъвката на коленете. Хлапакът се свлече на земята и се сви в очакване на следващия удар. Главата му се изравни с бронята на колата. Дишаше тежко, на пресекулки.

Намираха се на една отсечка от Уест Сайд, наречена Кейтаун заради многобройните виещи се улички, чиито имена започваха с буквата „К“. Наименованието си кварталът беше получил още през 1910 г., когато старейшините на града установили, че разстоянието от тук до границата между Илиной и Индиана е точно единайсет мили, а буквата „К“ е единайсета поред в азбуката. Самият Куин не се интересуваше нито от историята, нито от азбуката. Когато навлизаше с колата си в Кейтаун, той виждаше един супермаркет, две училища, петдесет и трима агенти на нелегалната лотария и сто и четири бара. Това място беше кота нула за бандата „От четирите краища на света“, чиято територия се простираше на североизток до Гарфийлд Парк, отвъд който започваше царството на „Шестте аса“. Двете банди си бяха разпределили почти целия пазар на дрога в Уест Сайд и решаваха помежду си кой и кога да умре.

Куин извърна глава и внимателно огледа улицата. Околните сгради приличаха на беззъби старци — с олющена мазилка и черни дупки на мястото на някогашните врати и прозорци. Те бяха убежище за всякакви наркомани, които деляха голите стаи с така наречените „семејства“ — групи от десет до дванайсет деца, които живееха и пътуваха заедно, като по-големите се грижеха за по-малките. Всички се препитаваха от пласирането на дрогата, която получаваха от бандите.

— Ти от „Четворките“ ли си? — попита Куин.

Никакъв отговор.

— Какво ти казах за тази пресечка?

Нищо. Куин вдигна палката и я стовари в ребрата му.

— Как се казваш?

Празният поглед на хлапето говореше, че е яло предостатъчно бой. Ченгето мълчаливо окачи палката на колана си.

— Маркърс — промълви невръстният беглец.

Куин кимна, сякаш помнеше името му.

— Какво казах на шефа ти за тази пресечка?

— Де да знам.

— Казах му, че тук се намира основното училище — обясни Куин и вдигна палец над рамото си. — Кое то означава, че не можете да отивате зад пазара. Освен ако не си платите.

Момчето на име Маркърс едва-едва повдигна глава.

— Колко?

— Предай на Рей Рей, че ще му съобщя цифрата. Каж ми, че са настъпили известни промени.

Маркърс примигна и зачака. Едва тринайсетгодишен, той вече се беше научил кога трябва да си затваря устата.

— Каж ми, че се е появил Корееца. Това означава, че вашата фамилия трябва да получава стоката директно от нас.

Маркърс изви шия, сякаш не беше чул добре.

— От полицията?!

— Другата седмица ще говоря с него и ще му обясня как ще действаме. Днешната доставка от Корееца ще ви бъде последната. Ще запомня, ако внезапно вземе да изчезне. Разбра ли какво ти казвам?

Маркърс кимна.

— Добре.

Куин ритна с крак тетрадката и цветните моливи, които се търкаляха на земята.

— Това твое ли е?

Маркърс направи бързо движение, но Куин настъпи ръката му и се наведе да вдигне тетрадката. Скиците бяха смайващо добри, направени със замах и сигурна ръка.

— Ти ли си ги рисувал?

Маркърс сгуши глава в раменете си и скръсти ръце. Куин прелисти тетрадката. Мотаеци се по тротоарите нехранимайковци, предлагащи стока направо от колите, ухилени и предизвикателни. На други се виждаше вътрешността на някакво жилище, вероятно от дома на хлапето. Възрастен наркоман. Хлапак с пушка и цигара в уста,

други двама заспали на пода, плътно притиснати един в друг. На последната страница имаше самотно оранжево цвете с безупречно оформени листенца, грациозно и красиво.

— Не е зле — промърмори Куин и подхвърли тетрадката на хлапето, което я улови и бързо я прибра. От дъното на улицата се появи майка с три деца, която ги заобиколи отдалеч и се насочи към училището. Говореше нещо на едно от тях, но гледаше към Куин. Вероятно беше съгледвачка на „Четворките“. Или пък търсеше стока. Ченгето опъна рамене, шкембето му щръкна. В същия момент земята под краката му се разлюля и той неволно протегна ръце да се опре на колата.

— Добре ли си? — попита Маркърс, заковал очи в пистолета му.

— Нищо ми няма — отвърна Куин и улови дръжката на вратата. Светът се завъртя още един-два пъти, после се успокои. Лицето на хлапето отразяваше собствения му страх.

— Изчезвай от тук. Не искам да те виждам на този ъгъл, докато шефът ти не плати.

Маркърс закуцука към близката уличка, следван от майката с детето. Куин остана сам. Плъзна се на шофьорската седалка и опря глава в хладната пластмаса на волана. Дланите му лепнеха от пот, сърцето му прескачаше. Май съм хванал грипа, помисли си той. Само това му липсваше.

Включи двигателя. Крайно време беше да се изнесе от шибания Кейтаун — място, което рано или късно щеше да го убие.

Пет пресечки по-нататък отби пред супермаркета „M&T“. Влезе вътре, пристъпи към дългия плот и си поръча черно кафе и две захаросани понички. Почувства се малко по-добре. Една краун Виктория със затъмнени стъкла спря пред витрината. Куин излезе и се приближи към вратата на шофьора. Стъклото се смъкна на сантиметър.

— Говори ли с някой? — проскърца глас от процепа.

Куин огледа паркинга. Предпочиташе някое по-уединено място, но мъжът зад волана очевидно беше решил друго. Той командваше парада, поне засега.

— Да, говорих — кимна той. — Защо не се прехвърлим някъде другаде? Знам едно хубаво местенце наблизо, където никой няма да ни

безпокои.

В отговор долови изщракването на багажника.

— Иди да хвърлиш едно око — каза мъжът зад волана. Куин заобиколи колата. В багажника имаше черен сак със златисти ширити. Дръпна ципа. Пред очите му се появи стоката. Двайсет и пет, може би трийсет плоски прозрачни пакетчета. Дръпна ципа, затръшна багажника и се върна обратно.

— На някои от тях все още стоят стикерите — отбеляза той.

— Мислиш ли, че това ще направи впечатление на „Четворките“?

— Трябва да ги отлепим.

Стъклото се плъзна още двайсетина сантиметра надолу. Мъжът зад волана носеше слънчеви очила.

— С кого говори? — попита той, без да поглежда към Куин.

— С едно от хлапетата, които пласират стоката.

— Само него ли намери?

Куин пристъпи от крак на крак, търсейки начин да насочи разговора в удобна за себе си посока.

— Това е най-доброто решение за нас. Хлапаците не задават въпроси, но приемат нещата сериозно. Все още не са обиграни дотолкова, че да забравят какво им се нарежда.

— Значи „Четворките“ ще получат посланието?

— То трябва да стигне до Рей Рей, истинското му име е Рей Сампсън. Със сигурност ще го получи, но въпросът е как ще отрежем Корееца...

— Това е моя грижа.

Куин вдигна ръка и отстъпи крачка назад.

— Добре, няма проблеми.

— Страх ли те е от Корееца?

— Говори се, че разполага с цяла армия биячи и не се колебае да я използва.

— И ще посегне на ченгетата?

— Защо не?

— Колко ти плаща?

— Двайсетачка на доза — махна с ръка Куин.

— А колко често му доставяш стока?

— Три, най-много четири пъти годишно. По двайсетина пакета.

— Значи по четиристотин дози три-четири пъти в годината.

— Горел-долу.

— Милион и половина, разделени на около дузина, нали така?

— Приблизително — сбърчи чело Куин, затруднен от сложните сметки.

— Ако това е базата на Корееца при продажбата на „Четворките“, значи те правят три пъти по толкова. Което означава, че ти трябва да ни докарваш шест пъти повече, по дяволите!

— Те си имат дистрибутори.

— А ти имаш стоката, Куин. Или по-точно аз я имам... И то в неограничени количества.

Очите на Куин се насочиха към багажника, а мъжът зад волана кимна.

— Направи така, че Корееца да получи доставката си още днес.

— Цена?

— Нека остане двайсет.

Куин се усмихна в себе си. Цената на едро на улицата беше двайсет и два долара за доза. Той щеше да я вдигне на двайсет и три и да прибере разликата.

— Един-двама униформени ще я смъкнат — рече на глас той.

— С маркирани коли ли я доставят?

— И още как — ухили се Куин. — Пласъорите много се кефят.

— Обзалагам се, че е така. А какво става с „Асата“?

— В момента са слаби — сви рамене Куин.

— Значи да не им продаваме?

— Не съм казал такова нещо. Преди пет години за малко да изхвърлят „Четворките“ от бизнеса.

— Какво се случи?

— Появи се Рей Рей. Новият главатар на бандата за Кейтаун. Умно копеле, пипа със здрава ръка. Най-подходящият ни партньор в бизнеса.

Мъжът зад волана щракна багажника за втори път и кимна. Куин огледа безлюдния паркинг, прехвърли сака в своята патрулка и се върна край страничното стъкло.

— Изглеждаш зле, Куин.

— Явно съм хванал грипа. Като свърша тук, се прибирам у дома и лягам.

— Първо се погрижи за дрогата — рече мъжът зад волана и включи на скорост.

Куин отстъпи крачка назад, представяйки си колко лесно би могъл да гръмне новия си бос право в лицето. Полицейски инспектор Винс Родригес вдигна стъклото и потегли. Беше време за обилна закуска.

Преди да се прибере у дома, Маркър Робинсън се отби в Гарфийлд Парк. Ребрата го боляха, бедрото му беше здравата ожулено от калника на патрулката, но въпреки това можеше да се движи нормално. Седна на една пейка близо до входа на оранжерията и спря поглед на бяла жена с шапка в розово и синьо, която водеше момченце и момиченце към изложбата на азалии и хортензии, обозначена с ярки плакати. Момченцето срещна погледа на Маркър и бързо извърна глава. Добра идея. Маркър измъкна тетрадката и моливите. Веднъж беше влизал в оранжерията, но там се оказа много горещо, а той се почувства неудобно от толкова много погледи върху себе си. Оттогава насам предпочиташе да бъде навън и да рисува парка. Цветен килим през пролетта и лятото, големи правоъгълници трева и голи лехи през есента, дебел сняг върху скулптурите през зимата — това предлагаше частната му художествена галерия.

Днес обаче Маркър пренебрегна красотата наоколо, концентрирайки се върху грозотата вътре в себе си. Няколко бързи щрихи с молива оформиха лицето на ченгето, като се постара да подчертае полуотворените му устни. Останалата част от тялото му чезнеше надолу към черните павета. Тлъсти буболечки покриваха гърдите му, а около краката му се увиваше змия. Устата на ченгето беше разтворена в безмълвен вик, ръцете му бяха вдигнати високо нагоре, към ръба на страницата. Моливът на Маркър изскърца върху хартията и спря. Очите му опипаха рисунката, после я обърнаха странично и тетрадката се затвори.

В парка пареше тишина. Слънчевите лъчи с мъка си пробиваха път през облаците. От вътрешността на оранжерията долиташе плисък на вода. Някой миеше стъклата с гъба, окачена на дълга дръжка. Млада бяла жена излезе навън и тръгна по алеята. Беше в напреднала бременност и придържаше с ръце натезалия си корем.

— Какво правиш? — попита тя, настанявайки се на пейката до него.

— Нищо — отвърна Маркърс, отвори тетрадката и отново започна да скицира. Жената наблюдаваше ръцете му. Тя беше наркоманка, която се люшкаше между бандите на Уест Сайд и според обстоятелствата харчеше парите на някой глупак или просто висеше по ъглите, когато тези пари секваха. Маркърс беше чувал, че се готви да продаде бебето си веднага след като го роди.

— Какво рисуващ? — попита тя, плъзгайки поглед по тясното пространство, което ги разделяше.

— Нищо.

— Познавам ли те?

Той се обърна да я погледне. Тънък пуловер покриваше корема ѝ и почти докосваше жълто-червената роза, татуирана на врата ѝ.

— Не.

— От „Четворките“ ли си?

Маркърс поклати глава и отново насочи вниманието си към тетрадката. Усети тихото къркорене на червата си и стисна молива. Тя се премести по-близо, дишайки тежко.

— Искаш ли една свирка?

Той отново я погледна. Тя трепереше, но не от треска. Маркърс мразеше наркоманите. Мразеше и бебето в корема ѝ.

— Не.

— Ще ти го духна, стига да имаш желание — настоя тя и погледна многозначително към розовите храсти наблизо.

В съзнанието на Маркърс изплува представа за нож. После затвори тетрадката си и стана.

— Май не си падаш по женските, а?

Смехът на бременната прониза мозъка на Маркърс, който закуцука по алеята. След няколко метра бедрото му се отпусна и той се затича.

Домът му се намирал в изоставена къща, застроена в незаконно отрязан парцел западно от Гарфийлд Парк. Маркърс не знаеше как се казва улицата, на която живеела вече трети месец. Тя много му харесваше, главно защото двете съседни сгради също бяха празни. Напълно празни. Според по-големия му брат Джеймс те били собственост на „Четворките“, които държали там пари и стока. Маркърс

не прояви интерес. За него най-важни бяха тишината и спокойствието, които царяха наоколо.

Пъхна се под закованите на кръст дъски на входа и се озова в просторна стая, разделена на части от чаршафи и паянтови сенници, използвани като паравани. До стената спяха двама наркомани, които не усещаха лъчите на слънцето, пълзящи по рошавите им глави. Един пияница отпиваше от бутилката в ръката си и трепереше под парцаливо одеяло. Друг беше опрял пръст на устните си и замислено наблюдаваше движенията на момчето, което се беше появило в стаята. Близкият чаршаф се раздвижи и от него се показа главата на дванайсетгодишния Туист — едно от хлапетата, които висяха на ъгъла при появата на ченгето.

— Избяга ли, Маркърс? — попита той.

— Щом съм тук — сви рамене новодошлият.

Туист се ухили, а Маркърс плесна протегнатата му ръка.

— Отивам до магазина — рече Туист. — Искаш ли нещо?

— Не, добре съм.

— Сесил питаше за теб.

Раздвижи се още един чаршаф. От него се измъкна Сесил, следван от Джеймс.

— Къде беше, по дяволите?

Сесил беше лейтенантът на техния квартал. Ако Маркърс оплескаше нещата, последиците бяха за Сесил. Или поне така твърдеше той.

— Куката ме спипа.

— Говори ли с теб?

Маркърс кимна и Сесил пристъпи към него. От дългите му кичури висяха гроздове бели мъниста, които тракаха при всяко поклащане на главата му.

— Какво искаше тоя шибаняк?

— Трябва да говоря с шефа.

Сесил стовари юмука си в брадичката му. Наркоманите надигнаха глави, привлечени от предстоящото шоу.

— Ще говориш с мен, мръсен негър!

Маркърс се надигна и изплю кървава хрчка върху дъските. Сесил го беше удрял и друг път, но малките нямаха право да отвръщат на по-старшите.

— Кажи му — умолително го погледна Джеймс, който очевидно не искаше скандалът да се задълбочава. Маркърс огледа Сесил от горе до долу, машинално свивайки и отпускаяки пръстите на ръцете си. Нека проклетият негър да се наслаждава на мига, защото някой ден ще го гръмна, помисли си той. Намеренията му в това отношение бяха съвсем сериозни.

— Куката каза, че Корееца е въвн от играта. Отсега нататък ще работим с него.

Сесил отново го удари, този път с отворена длан.

— Жалък глупак! Какви простотии дрънкаш?

— Така каза куката. Днес ще пристигне последната доставка на Корееца. След нея вече го няма. Куката рече, че изобщо не му пука от мутрите на Корееца.

Сесил погледна Джеймс, който поклати глава.

— Отиваме при Рей Рей — каза Сесил, хвана ръката на Маркърс и го повлече след себе си.

Рей Рей Сампсън не говореше много. Нямаше смисъл. Поначало си беше играч със самочувствие, подкрепено от достатъчно ум, за да управлява бизнеса. Намериха го в един от складовете със стока, намиращ се на пресечка и половина от къщата, която обитаваше Маркърс. Беше седнал на канапе на зелени и бели райета, заобиколен от трима въоръжени мъже. Двама от тях бяха непознати за Маркърс, а третият беше Джеймс — кльоцав тип с черни очи като две бучки въглища. Рей Рей опъваше ластиси върху пачки с пари.

— Какво има? — вдигна глава той.

Сесил избута Маркърс пред себе си.

— Това негърче иска да ти каже нещо.

Рей Рей наклони глава и впи поглед в Маркърс, който не отмести очи.

— Как се казваш, малкият?

— Маркърс.

— А ти? — кимна към Джеймс шефът на бандата.

— Джеймс Робинсън. Маркърс ми е брат.

Рей Рей хвърли поредната пачка върху купчината на масата.

— Играеш ли?

Джеймс кимна. Шестнайсетгодишен, той вече беше висок почти метър и деветдесет.

— Къде играеш?

— В „Ор“.

— Мамка му — изруга Рей Рей и се огледа.

Хората му избухнаха в смях. Без Джеймс, който бавно разопакова плочка дъвка и я хвърли в устата си.

— Мислиш ли да играеш в колеж? — попита Рей Рей.

Джеймс беше изплашен. Както винаги, когато не играеше баскетбол. Маркърс видя как адамовата му ябълка нервно подскочи нагоре-надолу, докато устните му почти беззвучно прошепнаха:

— В „Де Пол“.

— Ще му дадат стипендия — поясни Маркърс, усещайки цялата тежест на вниманието на присъстващите.

— На колко си години? — попита го Рей Рей.

— На тринайсет.

— Изглеждаш по-голям — излъга Рей Рей и се усмихна.

Маркърс отвърна на усмивката, очите му се спряха на черния пистолет, който лежеше на масата.

— Някога държал ли си такова нещо? — взе го в ръка Рей Рей.

Маркърс поклати глава. Това беше неговата лъжа. Босът върна пистолета на мястото му и го побутна към него с ръкохватката напред.

— Хайде, вдигни го. Трябва да усетиш какво е.

Маркърс се подчини. Ръката му изведнъж увисна от тежестта.

— Жалкото негрче дори не може да държи шибания пищов — изсмя се Сесил.

— Напротив, справя се много добре — каза Рей Рей и се приведе напред. Цялата стая сякаш се надвеси над Маркърс.

— Искаш ли да гръмнеш?

Маркърс кимна и хвана пистолета с две ръце.

— Това е свято нещо, малкият. Особено когато за пръв път запънеш петлето.

Маркърс погледна надолу към оръжието, което сякаш се беше превърнало в продължение на ръцете му.

— Мислиш ли, че можеш да гръмнеш някого?

Маркърс отново кимна.

— Кого би искал да светнеш, малкият?

Маркърс спря хладен поглед върху лицето на Сесил.

— Малкият май не харесва Сесил — отново се усмихна Рей Рей.

— Ще го гръмна право в главата!

Мъжете се разхихикаха.

— Копеленце мръсно! — изсъска Сесил и посегна към пистолета на колана си.

Рей Рей вдигна ръка. Джейс и един от непознатите пристъпиха напред.

— Вземете го.

Пистолетът на Сесил премина в ръцете на горилите.

— Как се отнасяш с хората си, Сесил? — изправи се Рей Рей.

— Както трябва.

Ръката на Рей Рей се стрелна напред и го сграбчи за косата. Няколко мъниста се търкулнаха на пода.

— Аз чувам друго, Сесил.

— Рей!

— Млъквай!

Рей Рей пусна лейтенанта си и опря два пръста в челото му. Сякаш се готвеше да го благослови.

— Чувам, че обичаш да ги пошляпваш — процеди той. Очите му опипваха лицето на Сесил, търсейки и откривайки признаците на страха. — Бърз си с юмруците, особено когато имаш пред себе си някой дванайсетгодишен като тоя тук. Нали беше на толкова, Маркърс?

— На тринайсет съм.

Рей Рей разпери ръце, сякаш търсеше помощ.

— Как да очакваме лоялност от младата смяна към някой, който ги пребива от бой? — оплака се той. — Мисля, че на това трябва да се сложи край.

Извърна се към Маркърс и попита:

— Значи искаш да го гръмнеш в главата, така ли?

— Да, сър.

— Не е толкова лесно, колкото си мислиш.

Свикнал с тежестта на пистолета, Маркърс вече го държеше право пред себе си.

— Я ми дай това, Маркърс.

Рей Рей пое пистолета и кимна на хората си. Те сграбчиха Сесил за ръцете и го завлякоха в ъгъла. Босът прещрака със затвора и върна оръжието на Маркърс.

— Гръмни го, когато си готов.

Момчето стисна пистолета с две ръце и направи крачка напред. Не усещаше краката си, но това може би беше част от цялата работа. Джейс принуди Сесил да падне на колене, с лице към стената. Маркърс подуши някаква остра миризма. Една ръка докосна рамото му.

— Задръж, малкият — промърмори Рей Рей, застана между него и Сесил и попита: — Ти май напълни гащите, а?

Изправиха Сесил на крака. Дъното на дънките му беше увиснало, цялото на петна. Всички избухнаха в смях. С изключение на Сесил, който кривеше уста, без да може да издаде дори звук. С

изключение на Маркърс и Джеймс, които не отделяха очи от Сесил и пистолета.

Рей Рей грубо блърсна лейтенанта си, който падна на земята.

— Гърмни го тоя негър! — заповяда той.

Маркърс направи крачка напред. Фигурата на Джеймс заплува някъде в периферното му зрение. Това вече беше без значение. Беше сам в своя вътрешен свят. Нямаше минало, нямаше бъдеще. Само той и пистолетът. Опря дулото в тила на Сесил, който подскочи, сякаш ударен от електрически ток. Хората на Рей Рей стиснаха пистолетите си. От устата на Сесил започнаха да излитат тихи накърсани писърци. На Маркърс изведнърж му се прииска всичко да приключи. Стисна ръкохватката, уви показалец около спусърка и рязко натисна. Ударникът остро изщрака, но изстрел не последва. Сесил рухна странично, разтърсен от ридания. Рей Рей издърпа пистолета от ръцете на Маркърс и се наведе над него.

— Ти си готов убиец, малкият — прошепна с уважение той. — Това е истината, повярвай ми. А сега ми кажи защо си пожелал да ме видиш...

Маркър Робинсън седеше на канапето на зелени и бели райета и разказваше на Рей Рей за ченгето, наречено Дони Куин.

На пет километра от там Дони се събуди в леглото си. Стотина неравни удара го деляха от пълното спиране на сърцето.

Направи опит да отвори очи, но клепачите му отказаха да се подчинят. Стана, повлече се към огледалото и ги разлепи с пръсти. Отражението, което го гледаше, беше ужасно. Подпухналото му лице беше зачервено, дробовете му свиреха с всяко вдишване и издишване. Дони нямаше представа какво точно става с него, но хапчетата явно не си вършеха работата.

Усети как краката му се подгъват и пръстите му се вкопчиха в ръба на гардероба. Беше на прага на смъртта. В обърканото му съзнание се появиха смътни мисли за всичко онова, което не беше успял да свърши през живота си. Не за другите, а за себе си. Например да се грижи за сърцето си. Петдесет удара, преди да спре, проклетото нещо започна да мърда и да подскача в гърдите му. Направи отчаян опит да постави нещата под контрол. Гърдите му се издуха в огледалото.

Двайсет и пет удара. Дони се люшна към средата на стаята и изразходва пет от тях, за да набере 911. Успя да изграчи името си и рухна на пода.

Десет удара. В ухото му звучеше гласът на телефонистката, която настояваше за повече информация. Претърколи се по гръб и насочи поглед към сенките, които се движеха по тавана. Кой, по дяволите, се беше промъкнал в спалнята му? Всъщност това беше без значение. Сърцето му се свиваше в последни конвулсии, изпомпвайки на пресекулки намаляващи количества кръв. Лично преброи последните пет удара, преди да се гмурне под водата и да заплува, докато сърцето му се пръсна.

Пациент нула, както го нарекоха по-късно, беше мъртъв още преди екипът на спешна помощ да го изнесе на количка от апартамента му. Поради факта, че беше полицай, откараха тялото му в общинската

болница „Кук“, където се присъедини към трупите на двамата бездомници, които вече го чакаха в моргата. Хвърлил кос поглед на лицето му, един от интернистите прояви достатъчно разум да разпореди спешни кръвни проби. Час по-късно резултатите бяха готови. Докторът нямаше представа за какво става въпрос, но това, което видя, никак не му хареса. Изпрати резултатите на началника си, но той не им обърна внимание, тъй като участваше в телефонен дебат с представители на Синия кръст относно използването на нови мамографи, които болничната управа вече беше отказала като ненужни.

В същото време още двама лекари в „Маунт Синай“ се натъкнаха на подобни симптоми у своите пациенти — един от „Мърси“ и двама от „Ръш“. И те споделиха загрижеността си със своите началници, които също не направиха нищо. Поне не веднага. За съжаление хищникът, който беше ухапал Чикаго, нямаше никакви намерения да чака...

ЧЕРНА БИОЛОГИЯ

— Какво по-точно е това? — попитах аз.

Влязохме в гаража под бетонния блок, който се намираше в края на Хайд Парк, може би на километър от кампуса на Чикагския университет.

— Казах ли ви, че Си Ди Ей е частна лаборатория? — обърна се да ме погледне Елън Бразил.

— Да.

— Това е един от филиалите ни.

— Какво им е на университетските лаборатории?

— Си Ди Ей е функционален еквивалент на биолобаратория от четвърто ниво — най-високото в света. Химически душове на влизане и излизане от работните зони, двойно антибактериално филтриране, задължително използване на защитно облекло от всички, които работят с живи организми.

— Какви по-точно?

— Най-смъртоносните патогени, познати на човечеството. Плюс още няколко, които все още не са официално представени. Тук създаваме чудовища, мистър Кели. Правим го, защото знаем, че лошите упорито работят в тази област. Трето ниво, Моли...

Моли Карълтън включи на заден ход и насочи микробуса към една от товарните рампи. Двама мъже започнаха да разтоварват оборудването. Последвахме Бразил, която се насочи към външен товарен асансьор със сгъваема метална врата.

Кабината издрънча и спря на третия етаж. Озовахме се в слабо осветено пространство със спарен въздух, типичен за таванските помещения. Моли натисна няколко бутона на окачената на стената клавиатура, които отвориха две тежки на вид врати. Лъхна ни леден въздух. Стените и таванът на коридора бяха сиви, а мокетът — черен. Тръгнахме по него, завихме наляво и продължихме по друг подобен коридор, а после и по трети. През цялото време не срещнахме жива душа, а само бдителните очи на многобройни камери.

— Насам — каза Бразил и отвори вратата в дъното с помощта на магнитна карта. Озовахме се в просторна лаборатория, запълнена с издигнати платформи. Всяка от тях поддържаше отделно работно място, отрупано с всевъзможна апаратура. Разпознах единствено микроскопите, заобиколени от компютри с плоски монитори. До една от стените се виждаше тясна кушетка с матрак.

— Не трябва ли да облечем защитни костюми? — попитах.

— Лабораторията от четвърто ниво се намира в друга сграда — поясни Бразил. — Тук сме добре и така. Моли?

— Слизам да проверя оборудването — отговори помощничката на Бразил с лекотата на човек, който си знае работата. — Искаш ли да повикам Даниълсът?

— Вече му изпратих резултатите — отвърна Бразил. — Кажи му, че ще му се обадя след малко.

Моли включи последния от трите служебни лаптопа и излезе. Бразил се настани на едно от работните места и включи стационарния компютър. От вентилационния отвор на тавана ме лъхна ледената струя на климатичната инсталация.

— Искате ли да си говорим, докато работя? — подхвърли Бразил. Не беше въпрос, а по-скоро декларация. Седнах до нея и загледах как дългите ѝ пръсти тичат по клавиатурата. Нямаше брачна халка. Защо ли ѝ е при нейната работа? А и какво ме интересува?

— Високо ценя помощта, която ни оказахте тази сутрин — подхвърли тя. — Не беше задължително да идвате с нас, но вие демонстрирахте отлично самообладание.

— Благодаря.

Тя престана да пише и ме дари с учтива усмивка.

— Работата е там, че изобщо не съм сигурна дали ще разберете това, с което се занимаваме тук...

— Любезен начин да ми кажете, че съм тъп? — вдигнах вежди аз.

— Съвсем не.

— Отнасяйте се с мен като с първа реакция.

— Моля?

— Първият, който реагира на дадена ситуация: ченге, пожарникар или човек от охраната на летище „О’Хеър“. Какво трябва да знаят те? Или гледате на тях като кандидат-покойници?

Потракването на клавиатурата отново спря.

— Когато се изправим пред биологични оръжия, няма никакви трикове, мистър Кели. Никакво геройство в стил „Джак Бауър“. Единствената ви реакция е да не ги докосвате и да чакате появата на експерт.

— Нима допускате, че чикагските ченгета имат представа как изглежда подобно оръжие?

— А вие ще ги запознаете ли, ако ви опиша някои типични черти?

— Няма да е излишно.

— Правилно — кимна Бразил и се отдръпна от работното място.

— Ще ви отделя десет минути. Откъде да започнем?

— Да опитаме с термина „черна биология“, става ли?

— С него наричаме нелегалните лаборатории, които, между другите си дейности, прибягват до ДНК с променена структура за подсилване на съществуващите патогени или за създаване на нови. Това означава модифициране на съществуващите щамове на антракса или вграждане на филовируси от типа на ебола в обикновените грипни вируси. На практика се създават изцяло синтетични щамове.

— Синтетични?

— Учените работят с нещо, което наричаме „биотухли“ — строго специфични ДНК вериги с точно определени функции. Пример за това е биотухлата, която е молекулярно копие на смъртоносната бубонна чума. С помощта на генното инженерство ние вече сме в състояние да изолираме структурата на тези биотухли и да я подредим в нови вериги. На теория това означава, че можем да създаваме нови организми, които са изцяло синтетични.

В света съществуват около дваайсет хиляди нелегални лаборатории, които могат да изпълняват подобни задачи. За целта са достатъчни трима-четирима учени с подходящо оборудване и начален капитал от десет-петнайсет милиона долара. Те могат да създадат така наречените „супервируси“, за които няма нито лек, нито ваксини. — Раменете на Бразил леко се присвиха. — Това в общи линии наричаме „черна биология“...

— А какво имаме на наша страна?

Бразил плъзна пръст по плоския екран на монитора.

— Работим в областта на нововъзникващата наука биоинформатика. На практика тя представлява приложна статистика в областта на молекулярната биология чрез практическото използване на мощни компютри. Те ни позволяват да захранваме нашите бази данни с непрекъснат поток ДНК вериги, разбивайки ги на базови двойки и генерирайки компютърни модели на нови патогени, които могат да бъдат създадени и в нелегалните лаборатории. След това се опитваме да репликираме част от тези организми в своите лаборатории. Идеята е да бъдем подготвени, за да отблъснем евентуалната заплаха от „черна биология“ чрез многобройни генетични вериги.

— Евентуалната заплаха?

— Да, защото тя е само въпрос на време.

Екранът пред Бразил издаде напевен сигнал. Тя отвори електронната си поща, прочете пристигналото съобщение и изпрати отговор.

— Значи ще проверите във вашата база данни ДНК подписа на субстанцията, която открихте днес? — подхвърлих аз.

— Точно така. Готова съм да се обзаложа, че тя ще се окаже някой стар щам на антракса, създаден преди много време в „Детрик“.

— Толкова ли сте сигурна?

— Вече споменах, че всяка лаборатория има свой почерк при използването на материали и процедури за производството на патогени. След като ги разгледам, аз мога да кажа къде са били създадени, от кого и кога, и то с доста голяма точност.

— Ами ако се окаже, че днешният патоген не е създаден в „Детрик“?

— Няма начин.

— Обяснете ми.

— Ако патогенът произлиза от напълно нов вирус или бактериален щам, ние започваме да търсим най-близкия му братовчед — започна Бразил и изкара на екрана нов прозорец, плътно запълнен с текст. — Това е нашата банка с ваксини. Разполагаме с хиляди щамове, всеки от които е свързан със съществуващ патоген или е създаден за борба с въображаеми такива, изчислени от компютъра. При възникване на опасност просто започваме производството на съответната ваксина.

Всъщност това е един вид надпревара във въоръжаването на молекулярно равнище: ние срещу „черните биолози“. Вирусът мутира,

раждайки нов бактериален щам. Ние съответно се нагласяваме спрямо него. Той отново мутира, ние пак реагираме. Компютрите предлагат невероятна гъвкавост, реагирайки далеч по-бързо, отколкото някога сме допусkali. Именно това ни дава възможност да спасим живот. — Ръката на Бразил обхвана празната лаборатория. — Така се раждат новите щамове.

— Които понякога вкарват хората в найлонови чували — отбелязах аз. — Десетки, дори стотици.

— Числата не са толкова важни — възрази Бразил, стана от стола и се насочи към противоположния край на лабораторията, откъдето се върна с тънка черна папка. — Имаме грижата за първите заразени, непрекъснато мислим за тях. Това тук е нещо като наръчник за лаиците. Първите му три части са посветени на основите на биоинформатиката.

Вратата зад нас щракна и в лабораторията се появи Моли Карълтън.

— Започнах обработката на аерозолните пакети — докладва тя. — До два часа ще имаме резултати. — Пейджърът на колана ѝ протяжно изписука. Тя го откачи и погледна дисплея. — Даниълсън.

После иззвъня един от телефоните и Моли включи високоговорителя. Човекът от Вътрешна сигурност не си направи труда да поздрави.

— Кели там ли е?

— Тук съм — рекох.

— А кметът още ли се мотае долу?

Не бях виждал Уилсън, но не се учудих, че е някъде в сградата.

— Беше със Стодард, но мисля, че си тръгнаха — поясни Моли.

— Добре. Кели, трябва да изясня някои неща с учените.

— А пък аз трябва да се прибера у дома.

Настъпи тишина. Напрегнах слух да чуя някакви странични гласове, но високоговорителят мълчеше.

— Бъди на разположение — рече Даниълсън. — Не се разделяй с мобилния си телефон още час-два, след което можем да приключим.

— Добре — казах, махнах на двете жени с бели престилки и се насочих към изхода.

Напуснах сградата, напълних гърдите си с чист въздух и ми се допуши. На фона на урока по черна биология опасността от рак на белите дробове ми се струваше дребна работа. Една кола изскочи иззад ъгъла на блока и се насочи към мен. Стъклото откъм шофьора се спусна наполовина.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Мога да ти задам същия въпрос — примигна Рита Алварес. — Имаш ли време за кафе?

— Защо не — свих рамене аз и седнах до нея.

Спряхме пред едно кафене на три пресечки по-нататък. Казваше се „Прясно смяно“. Тук всичко беше органично и следователно полезно за здравето. Включително кофеинът. Поръчах си черно кафе без сметана, бутнах купчината книги от масата и сригах три от котките на съдържателя. Рита предпочете билков чай.

— Какви са тези котки? — попитах.

Рита сви рамене и взе в ръце един едър черен котарак. Едното му око беше зелено, а другото липсваше.

— Била ли си тук и преди? — пожелах да узная аз.

— Не.

Котаракът скочи на пода и се отърка в краката ни. Сервитьорката донесе чая в прозрачна стъклена каничка. Репортерката на „Дейли Хералд“ свали капачето и вдъхна ароматната пара.

— Лавандула — замечтано прошепна тя.

— Страхотно — кимнах аз. — А сега ще ми обясниш ли какво търсиш по никое време пред „Лаборатории Си Ди Ей“?

Рита върна капачето на мястото му и напълни чашата си. Имаше перфектна кожа с мирис на бадем. Усмивката ѝ разкриваше два реда безупречни зъби. Всички се питахме защо не работи в телевизията.

— Харесвам те, Майкъл. Имаш добро сърце.

— Кой ти каза?

— Не се опитвай да отричаш.

— Къде е Родригес?

— Не знам. Вероятно на работа.

Рита излизаше с приятеля ми вече почти месец. Харесвах ги като двойка, което обаче не означаваше, че имат някакви шансове.

— Какво искаш, Рита?

Тя отпи глътка чай и деликатно изсумтя.

— Да не си алергична към котки? — попитах.

— Не съм.

— Всичко е от прахта. И от книгите. Двата най-отличителни атрибута на Хайд Парк.

— Забравяш обиколките на Обама.

— Следобед мисля да разбера къде го подстригват — отвърнах.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Искам да те наема.

— Едва ли можеш да си го позволиш.

— Много смешно! — отвърна тя и отпи още една глътка.

— Родригес със сигурност не може.

— Говоря сериозно, Майкъл.

— Имаш нужда от охрана?

— Искам да провериш някои неща.

— Доколкото си спомням, на визитката ти пише „разследващ журналист“. На всичкото отгоре си имаш гадже полицейски инспектор.

— Работя по нещо деликатно.

— И стигах до заключението, че аз съм специалист по деликатните неща, така ли?

— Искаш ли да ме изслушаш?

Разбира се, че исках. Винаги исках. След което скачах в дълбокото. Проклех характера си и кимнах.

— Познаваш ли Марк Рисман?

— Чувал съм за него.

— Наистина ли? Тази сутрин го проследих и той ме доведе пред сградата на „Лаборатории Си Ди Ей“. Влезе в същата врата, от която ти излезе. В компанията на кмета.

— Виж ти! — възкликнах.

— Какво търсят в лабораторията?

— Може би са били някъде другаде.

— Проверих. В сградата няма нищо друго освен лаборатории. Разбира се, ако не броим една фирма, която произвежда пликосе.

— Ще го проверя.

— А ти какво правиш за Си Ди Ей?

— Това няма нищо общо с Рисман или със случващото се в центъра.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— На Рисман не му е чиста работата, Майкъл.

— В Чикаго? Направо съм шокиран.

— Урежда някои хора с обществени поръчки и си взема своето.

— Какви хора?

— Още не знам.

В Чикаго подобна дейност можеше да се сравнява с безгрижно подсвиркване във вана, пълна с вода, докато сменяш крушките. Тоест въпрос на време, преди да се изпържиш. Рита прекрасно го знаеше, затова реших да си спестя лекцията. Тя очевидно беше наясно кой стои от другата страна на мафиотската схема, но не искаше да ми каже. Е, това също не беше проблем за мен. Денят ми и бездруго беше пълен въпреки сравнително ранния час.

— Какво искаш от мен? — попитах.

— Сложно е. Рисман е твърде предпазлив, за да го прави директно. По-скоро използва влиянието си, за да манипулира общинските поръчки.

— Какви по-точно?

— Предимно за доставка на медицинско оборудване. Най-обикновени неща — хирургически маски, гумени ръкавици, спринцовки. Плюс офис консумативи.

— Накъде ги насочва?

— Предимно към патологията на общинска болница „Кук“ и към още едно-две места. Намесва се в работата, притиска ключови хора и получава своето.

— Източници на информацията ти?

— Няколко.

— Нека отгатна: притисканите служители в общината.

— Да.

— Но нямаш представа към кого насочва средствата Рисман...

— А ти си мислиш, че имам, нали?

— Точно така.

И двамата погледнахме през прозореца. Тротоарите бяха мокри от мартенския дъжд, който беше спрял преди малко. На ъгъла стоеше двойка с дебели палта, която чакаше зеленото на светофара. Буик последен модел маневрираше пред едно свободно място край тротоара. Черните му стъкла бяха плътно затворени. По принцип те бяха забранени, но тук се срещаша буквално на всяка крачка. Хайд Парк е херметически изолиран свят на култура и привилегии, в центъра на който тупти огромното сърце на Чикагския университет. Но синята кръв не отиваше надалеч. Само на един-два километра от споменатия център списъкът с нобеловите лауреати на университета не означаваше нищо. Там властваха бандите. От време на време гръмваха по някой нещастник и затъмняваха стъклата на автомобилите си — просто ей така, за кеф. Онзи, който проявеше интерес към цвета на стъклата, лесно можеше да се прехвърли в групата на покойниците. Обърнах гръб на прозореца. Рита посегна към коженото куфарче в краката си.

— Разполагам с имената на част от фирмите — обяви тя, отвори куфарчето и извади лист хартия. — Всички са неизвестни, с един-двама служители, без какъвто и да било опит.

Хвърлих бърз поглед на списъка.

— Може би са спонсорирали предизборната кампания?

— Нищо подобно. Не са дали дори цент за кмета или за когото и да било друг. Поне по документи.

— Означава ли това, че плащат директно на Рисман?

— Вероятно.

— Колко големи са договорите?

— Нищо особено, но тук става въпрос за нещо друго.

Отново разгледах списъка.

— Мислиш, че всички принадлежат на един и същ собственик, така ли?

— Да. Но не знам по какъв начин са свързани и — което е още по-важно — кой е собственикът.

— Има ли значение? — попитах аз, докато ѝ връщах списъка. — Важното е, че имаш Рисман, който е публична фигура. Напиши за него. Пусни прожектора и гледай как се разбягват плъховете.

Рита поклати глава.

— Нима мислиш, че нещата стигат още по-нагоре?

Тя извърна глава и не отговори. Аз отново погледнах към улицата. Буикът още беше там, със свалено странично стъкло. Шофьорът се виждаше в профил. Издължено изпито лице, тъмни очила на челото и цигара в ръка. Не гледаше към нас, но това беше без значение.

— Извини ме за момент.

Отидох на бара, платих сметката и попитах жената на касата дали разполага с фишек монети от четвърт долар. Оказа се, че има два. Излязох през задната врата и заобиколих квартала. Буикът все още работеше на място със свалено стъкло, шофьорът продължаваше да пуши. Стиснах фишеците в дясната си длан, прекосих улицата и се насочих към предницата на колата. На десетина метра от нея спрях, потръпнах от студа и духнах в ръцете си, оглеждайки се за такси. За миг очите на шофьора се извърнаха към мен, после отново се насочиха в страничното огледало и оттам към Рита, седнала до прозореца на кафенето. Изминах последните десет метра. Лявата ми ръка беше отпусната надолу, а дясната беше свита в юмрук. Шофьорът отново се обърна да ме погледне.

— Как е работата? — попитах.

Той вирна брадичка, но не отговори. Не ме позна, но аз веднага установих самоличността му.

— Търся такси — поясних, навеждайки се над прозореца.

Лявата ми ръка се впи в рамката, десният ми юмрук се стрелна нагоре и навътре. Ударът беше къс, но придружен с рязко извъртане на рамото. Попадна точно в брадичката. Тялото омекна, ръката изпусна волана и безсилно падна в скута. Мъжът приближаваше четирийсет, кльощав, с лоша кожа и развалени зъби. Избутах го на дясната седалка, седнах на мястото му и го обискирах за оръжие. Беше чист, но в жабката открих револвер 40-и калибър. Вдигнах стъклото, заключих вратите и измъкнах джиесема си. Рита вдигна на първото позвъняване.

— Седя в колата от другата страна на улицата — информирах я аз.

Главата ѝ се завъртя заедно с телефона, залепен за ухото ѝ. Очите ѝ се заковаха на буика.

— Сметката е платена — добавих. — Скачай отзад.

Тя сковано се изправи, огледа кафенето и излезе. Аз отключих вратите.

— Какво правиш, по дяволите?

— Този тип работи за Вини Делука — кимнах към мъжа до себе си аз.

В огледалото за обратно виждане ясно видях как свива устни.

— Не е убиец — добавих. — Мисля, че Делука го е пуснал след теб, за да разберат какво правиш. Сега може би ще ми кажеш с кого работи Рисман. Или предпочиташ сам да навържа нещата?

— Исусе Христе! — промълви тя.

— Вини Делука не се шегува, Рита. Не знам какво правиш, но по някакъв начин си привлякла вниманието му. Това не е хубаво.

— Мислиш ли, че ще ме убие? Сериозно те питам!

— Мисля, че на хората им се случват инциденти.

— Това е покушение, Майкъл!

Тя понечи да излезе от колата, но аз я изпреварих и заключих вратите. После прерових джобовете на приятелчето до себе си, измъкнах джиесема му и натиснах бутона за преизбиране. Насреща се обади глас, който ми беше познат.

— Джони Епъл! Как си, приятелю?

— Майкъл Кели?

— Там ли е шефът?

— Защо звъниш от телефона на Чили?

— Така ли се казва? — попитах аз и огледах кльощавия до себе си. — Помня го по физиономия. Един от онези типове, които се мотаят наоколо, пият кафе и на всеки две минути трошат мебелировката. Знаеш за кого говоря, Джони. Нали и ти си един от тях?

— Как телефонът му се озова у теб?

— Искам да говоря с Делука.

— Няма го тук.

— Хубаво. Ще задържа телефона. Кажи му да ми звънне, когато има свободно време.

Пауза. После насреща прогърмя гласът на престъпния бос на Чикаго.

— Ужасно ми досаждаш, Кели! — изрева той.

— Слушай какво ще ти кажа, Вини. Твоето момче тук следи Рита Алварес. Мисля, че знам защо и това никак не ми харесва.

— Не знам за какво говориш, Кели. И защо трябва да ми пука какво харесваш и какво не?

— Помисли малко и сам ще си отговориш, Вини.

Мълчание.

— Тя е моя приятелка — добавих аз и се обърнах да погледна Рита. Лицето ѝ беше посивяло. — Освен това може да се окаже, че имаме обща цел...

— Бизнесът си е бизнес, Кели.

— Това мога да го разбера.

— Ама твоите приятелки май не го разбират.

— Тази не е от тях.

Обърнах се към Рита за пореден път. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне закуската си върху тапицерията на седалката.

— Трябва да поговорим — добавих.

Ново мълчание.

— Гарантирам, че приятелката ми няма да предприеме нищо, преди да се разберем.

— На моята възраст това си е истинска благословия — въздъхна Делука. — Задръж нещата така, пък може и да поговорим.

— А ти си прибери хората.

— Върни телефона на моя човек.

Погледнах вдясно от себе си и поклатих глава.

— В момента не е на разположение.

— Добре — въздъхна Вини. — Остави го там, където е. Пак ще се чуем.

— Чао, Вини.

Той прекъсна връзката, а аз затворих телефона и го пуснах в краката си.

— Хубаво разгледай този тип — рекох.

— Разгледах го.

— Добре. А сега да се махаме от тук.

Слязохме от колата, прехвърлихме се в нейната и потеглихме.

— Накъде? — попита тя.

— Просто обиколи квартала.

— С какво го удари?

Показах ѝ фишеците.

— По двайсет и пет цента. Вършат добра работа, когато се нуждаеш от един удар. А ти трябва да зарежеш тази работа. Поне

докато не си поговоря с Делука.

— Искаш да кажеш, че трябва да съгласувам материала си с него? — присви очи тя.

— Ако държиш да останеш цяла и невредима — свих рамене аз.

— Стига, Майкъл. Надушила съм нещо голямо.

Видях в очите ѝ лъскавите награди, които раздават на безкомпромисните разследващи журналисти, с изключение на онези, от които капе вода, примесена с водорасли. Същите, които ще бъдат увити около шията на Рита, когато я извадят от езерото Мичиган.

— Родригес в течение ли е? — попитах.

— Не. И няма да бъде, ако ти ми помогнеш. Може би ще успее да се откача от мафията.

— Имам ли избор? — въздъхнах аз. — Колко близо си до важните разкрития?

— Минимум две седмици.

— Добре. Но ще обещаеш да не публикуваш нищо, без да си го съгласувала с мен.

— Обещавам.

— Кой хвърля въдици на общината?

— Вече ти казах, че не съм сигурна.

— Може би не знаеш всички имена, но едно със сигурност ти е познато.

— Може би става въпрос за посредник.

— Дай ми го.

След петнайсет минути безцелни обиколки из квартала все пак получих името. Дори в комплект с адреса.

Маркър Робинсън седеше на плоския покрив срещу корейския магазин за хранителни стоки и се прицелваше във вратата с един никелиран револвер 38-и калибър. Разговорът му с Рей Рей продължи близо час. Информира го за всичко, което беше казало ченгето. После го повтори отначало. Рей Рей го изслуша внимателно, а след това го прегърна през раменете и обясни, че довечера „Четворките“ трябва да свършат една работа с Корееца. Маркър се ухили и Рей Рей остана доволен. После измъкна револвера изпод дюшека и тръгна към магазина. Рей Рей си имаше работа, Маркър — също.

Патрулна кола спря пред магазина. От нея слезе едно ченге и бавно тръгна да оглежда района. Следобедното слънце блестеше във фуражката му. Ченгето кимна на колегата си, който отвори багажника и измъкна черен сак със златни ширити. Дрогата на Корееца, която скоро щеше да стане притежание на Рей Рей.

Първото ченге заблъска по вратата. Корееца излезе на улицата. Беше облечен както обикновено: с тъмни панталони и синя жилетка с шарени копчета. На носа му бяха кацнали очила, от устата му стърчеше смачкан фас. Едното ченге му каза нещо и той кимна. Другото сложи сака на рамото си и го понесе към магазина. Четири минути по-късно полицаите се качиха в колата и си заминаха.

Маркър се спусна по аварийната стълба и опря гръб в стената. Извади от джоба си седем патрона. Четири от тях влязоха в барабана с остро изщракване. Седмица след като беше получил револвера, двамата с Туист се натъкнаха на мъртвия наркоман, проснат в мазето на една от къщите складове. Туист не пожела да има нищо общо, но Маркър беше на друго мнение, тъй като се нуждаеше от упражнения по стрелба. Вкара два куршума в гърдите на наркомана и трети в слепоочието му. Протече малко кръв и това беше всичко. Не изпита нищо особено. Освен съжалението за трите изхабени патрона. Но ефект все пак имаше. Мълвата стигна до когото трябва, а самият той се увери, че не е проблем да застреля когото и да било.

Пристъпи към ъгъла и надникна. Началото на улицата беше пусто. По-нататък се виждаше камион с надпис *ТРАНСПОРТНА КОМПАНИЯ „СИЛВЪР ЛАЙН“* отстрани. Маркърс опря гръб в стената и се намръщи от тъпата болка, която пулсираше в главата му. Не знаеше откъде се беше появила, но беше там.

Натика револвера в джоба си, прекоси улицата и почука на задната вратата.

— Хей!

Чу леките стъпки на Корееца, който се качваше по стълбите от мазето. После вратата се отвори.

— Къде се губиш бе, Маркърс?

Корееца всъщност се казваше мистър Ли. Продаваше всичко — от сирене до чорапи, защото никоя от големите вериги магазини не проявяваше желание да се установи в този квартал. И продаваше скъпо, въпреки че основните му доходи не идваха от търговията, а от онова, което държеше в мазето.

— Пари ли искаш? — попита Ли и потърка палец и показалец пред лицето му.

Маркърс сви рамене. Кой не иска пари?

— Добро момче — рече Ли. — Влез.

Накара да го седна на един стол в задната част на магазина, дръпна крачола си и измъкна от чорапа пачка навити на руло двайсетачки.

— Двеста долара, всичките за теб — обяви Ли. — Хайде, вземай. Момчето остана неподвижно на мястото си.

— Защо не ги вземеш? — попита Корееца.

— А ти защо бързаш?

Ли погледна парите и остави пачката на тезгяха.

— Това за последната поръчка ли е? — попита Маркърс.

Корееца кимна. Последната поръчка беше направена онзи ден. Плоски кашони, много повече на брой от обикновено. Маркърс нямаше представа какво има в тях, но знаеше, че ще му донесат пари. Протегна ръка и прибра пачката в джоба си. Лица на Ли разцъфна в усмивка на облекчение.

— Добро момче.

— Това беше голяма поръчка, Ли. Може би за провинцията, а?

— Не — поклати глава Ли. — Странична поръчка, ама много важна.

Очите на Маркърс пробягаха по вътрешността на магазина. Рафтовете вляво бяха запълнени с консерви спагети и увити в целофан домакински гъби. Така и не успяваше да проумее системата, по която Ли подреждаше стоката си. Може би изобщо нямаше система. Обърнат с гръб към него, Корееца броеше остатъка от парите, които беше измъкнал от чорапа си. Същевременно продължаваше да бърби за важната поръчка, която май трябвало да бъде изпълнена още тази нощ. Едната му ръка се вдигна да прогони мухата, която кацна на ухото му. Улицата отвън беше безлюдна. Счупеният часовник на стената показваше три следобед. Маркърс извади пистолета от джоба си и се изправи. Корееца отново замахна да прогони мухата.

— Маркърс, ти трябва да...

Ли се обърна в мига, в който момчето натисна спусъка. Изстрелът проехтя по-силно от очакваното. Ли падна като подсечен, събори стола зад гръба си и простена по начин, който никак не се хареса на Маркърс. После се вкопчи в краката му и въпросително вдигна глава, сякаш очакваше обяснение за злощастния инцидент. Малко след това го пусна и се претърколи по гръб. Куршумът беше пронизал лявата му буза под окото. Все още беше жив, но желанието му да говори се беше изпарило. Маркърс клекна до него.

— Съжалявам, Ли — промърмори той. — Но довечера и бездруго щяха да те убият.

Претърколи го по корем и пусна два куршума в тила му. После измъкна тежката връзка ключове от джоба на мъртвеца и се насочи към вратата на мазето. Дървените стъпала чезнеха в мрака. Щракна лампата и заслиза, опирайки длан на голата тухлена стена. Мазето представляваше дълъг и тесен правоъгълник. Кашоните бяха подредени до една от стените. До тях имаше мотокар и товарна количка.

Кашоните нямаха никакви надписи. Маркърс си помисли дали да не отвори един от тях, но после се отказа. Това можеше да почака. Съдържанието им със сигурност струваше пари. Знаеше, че дрогата на Рей Рей също е някъде тук, но не тръгна да я търси. Защото беше амбициозен младеж, а не глупак.

Придвижи се до дъното на склада и дръпна шперплата, боядисан в цвета на стената. Той се откачи лесно. В квартала непрекъснато се питаха как Кореяца придвижва стоката си, без да използва повторно нито една от къщите наоколо. Отговорът се криеше в желязната врата зад шперплата — достатъчно широка, за да пропусне мотокара. Маркърс извади връзката ключове и намери този, който му трябваше. После блъсна вратата и щракна електрическият ключ. Пред очите му се разкри извит тунел, укрепен с тънък пласт цимент и мека пръст. Беше насочен навън, с многобройни разклонения към изоставените къщи. Само преди седмица Ли беше допуснал грешката да му го покаже.

Върна се при мотокара. Миг преди да включи двигателя, отгоре долетяха стъпки. Маркърс светкавично изключи осветлението и приклепна в мрака. Откъм стълбите блесна лъч на мощно фенерче, който пробяга по стените и тавана.

— Покажи се, синко — прозвуча мъжки глас. — Нищо лошо няма да ти сторя.

Гласът звучеше кухо, сякаш идваше от празен варел. Маркърс предпазливо надникна. Мъжът беше висок, бял, облечен в дълго кожено палто. В ръцете си държеше пушка, а лицето му беше частично скрито под черна маска. Маркърс прецени, че той не може да го види от мястото си на стълбите, но мнението му се промени в мига, в който мъжът вдигна пушката и натисна спусъка.

Студеният вятър над Уест Сайд покриваше улиците със ситен прах, който бързо се превърна в кал под шибащите струи на внезапно изсипалия се проливен дъжд. Хората търсеха укритие в безистени и под навесите на автобусните спирки. Включих чистачките, заобиколих Юнайтед Сентър и продължих напред.

Вече почти две години тази част от Уест Сайд беше моят район. В главата ми бавно изплуваха спомени. Ей там, отсреща, беше станало брутално сексуално нападение. На няколко крачки по-нататък бяха открили два трупа, а само две врати по-надолу беше избухнал умишлен пожар в опит да се прикрие изнасилване и убийство. Уест Сайд отдавна си беше спечелил славата на най-опасния район в Чикаго, но напоследък нещата започнаха да се променят.

Спрях на червения светофар при „Кити Корнър“ — жилищна сграда, в която цените на апартаментите започваха от триста хиляди. Сградата беше съвсем нова и полупразна, построена върху някогашното сметище на квартала. През 1998 г. наричахме това място просто „Парцела“. Мислите ми се върнаха към пролетта на същата година, когато открих труповете. Девет мъртви лица, девет торби полуразложена плът.

Колата зад мен изсвири и ме изтръгна от спомените. Светофарът светеше зелено. Тръснах глава и натиснах газта. Профучах по Уестърн Авеню, после поех по „Калифорния“ и „Кедзи“. Лъскавата фасада на новобогаташите постепенно бе започнала да се лющи и под нея надничаше някогашния мизерен живот. Чейндж бюрата се бореха за пространство с мексиканските ресторанти, които предлагаха „менудо“ в събота и неделя. Цели пилета се въртяха на грил в осветената витрина на „Харолдс Чикън“. Пред нея беше застанал мъж със стек „Кийстоун Лайт“ в ръце и унесено наблюдаваше въртящите се пилета. След известно време седна на близката пейка, отвори една бира и започна да си говори сам. Но всичко това беше само фон на истинския бизнес, който се вихреше в тази част на града: продажбата на дрога.

По ъглите висяха хлапаци с широки палта и торбести джинси, чиято работа беше да предлагат стока на хората в преминаващите коли, обяснявайки откъде да минат, за да стигнат до нея. Техните шефове, може би с година по-възрастни, стояха на групички в околните входи, следяха стоката, брояха пари и внимаваха някой да не навлезе в територията им. Подобна беше картината в продължение на почти трийсет пресечки — бизнес за десетки милиони долари годишно, които финансираха кариерата на немалко политици, а също така и полупразните жилищни сгради, издигащи се на километър от там в източна посока.

Такъв бе кръговратът на живота в Уест Сайд. Националното радио обичаше да говори за него, но от разстояние. Аз бях лишен от подобен лукс, затова измъкнах пистолета от кобура и го сложих на седалката до себе си. Шест пресечки по-нататък открих адреса, който търсех. Не знаех какво ме чака, но там със сигурност нямаше корейски магазин. Слязох от колата и се приближих към изписаната на ръка реклама:

ПАРКИНГ, ХУБАВА СТОКА,
ОТВОРЕНО СЕДЕМ ДНИ В СЕДМИЦАТА ДО
МРЪКВАНЕ

Джей Ли, собственик

Минаваше шест следобед. Денят свършваше и магазинчето изглеждаше празно. На предните прозорци имаше железни решетки, а входът беше защитен със стоманена плъзгаща се врата. Зад нея вероятно имаше двойка добермани, които охраняваха имуществото на Джей Ли. Тръгнах по уличката, която обикаляше сградата. По всяка вероятност на Ли му липсваха не само пари, но и здрав разум, тъй като страничната врата представляваше обикновена рамка с телена мрежа. Надникнах през нея и видях реклама на ром бакарди, поставена над машина за лотарийни билети.

В дъното на уличката се виждаше наклоненото туловище на камион с надпис *Транспортна компания „Силвър Лайн“*. Отвъд него нямаше нищо, освен напукан асфалт и голи тухлени стени. Приближих

се до камиона и вдигнах задната врата на каросерията, която не беше заключена. Вътре нямаше нищо.

Седнах на бордюра и извадих от джоба си листа, който ми беше дала Рита Алварес. На него беше изписано името на Ли, адресът и името транспортната компания „Силвър Лайн“. Това беше всичко, което успях да измъкна от репортерката, но то явно не беше достатъчно. Пъхнах бележката в джоба си и се върнах обратно, за да надникна още веднъж през витрината на магазина. Този път забелязах един крак, който се показваше зад тезгяха. Измъкнах пистолета и ударих едно рамо на вратата.

Мъжът, който вероятно беше самият Джей Ли, лежеше по корем с най-малко две дупки в тила. Клекнах и по навик потърсих пулс. Кожата му беше все още топла. Ли беше преминал в отвъдното съвсем скоро.

Магазинчето беше клаустрофобично тясно, особено пък с труп зад тезгяха. Вдясно от него се виждаше полуотворена врата, зад която светеше. Побутнах я с крак и пред очите ми се разкри дървено стълбище, водещо надолу. А после усетих, че не съм сам.

— Кво правиш, пич?

Непознатият се придвижваше като дим. Присъствието му едва-едва се усещаше на бледата светлина отвън. Пистолетът му беше голям, но той го държеше с лекота. Дулото притисна ухото ми, а пръстът му небрежно докосваше спусъка.

От улицата се появи още една сянка, с добре очертани мускули и бръсната глава. Приличаше на лъскав черен чук.

— Къде ти е значката? — попита мъжът с пистолета.

Все още не виждах лицето му, но ясно усетих смъртната заплаха в гласа му. От нейната реализация ме делиаха не повече от двадесетина секунди.

— Нямам значка — отвърнах.

Стрелецът се премести крачка встрани и очите му се насочиха към мъртвеца на пода.

— Ти ли гръмна Корееца?

Поклатих глава.

— Можеш да провериш оръжието ми.

Стрелецът кимна на приятелчето си, което сръчно ме лиши от пистолета и резервния пълнител.

— Ти си ченге — констатира с равен глас стрелецът.
— Бях — отвърнах.
— Как ти е името?
— Кели. Майкъл Кели.
— Рей Рей — обади се другият и измъкна изпод тялото на Кореца плик с дрога. От големите, най-малко килограм.
Рей Рей го взе и го претегли с длан.
— Какво знаеш за този плик, Майкъл Кели?
— Нищо.
Очите на Рей Рей се извърнаха към откρηнатата врата на мазето.
— Защо си тук?
— Това няма нищо общо с торбата дрога.
Рей Рей притисна дулото в слепоочието ми. Другият застана зад мен. Май наистина се готвеха да ми видят сметката. После Рей Рей посочи откρηнатата врата и промърмори:
— Я по-добре да слезем долу.

Мазето беше пълно с плоски кафяви кашони, издигащи се чак до тавана. Накараха ме да седна на един стол в средата на помещението. Рей Рей се настани срещу мен. Междувременно компанията ни се увеличи с още трима души, всичките хлапаци. Първият беше с дълга грива, пристегната със зелен ластик и украсена с бели мъниста. Другият беше висок, слаб и видимо нерешителен. Третият беше най-млад. Под якето с качулка на „Сокс“ стърчеше пистолет, който стигаше до коляното му.

— Маркърс — рече Рей Рей и хлапето с качулката слезе по стълбите.

— Искаш ли да го гръмнеш вместо мен?

Пистолетът на Маркърс изглеждаше като гаубица в ръцете му. Кльощавият шоколадов пръст бавно се уви около спусъка. Широката му усмивка издаваше ДНК-то на убиец по рождение.

— На колко е години? — попитах.

— На тринайсет.

Замълчах. Рей Рей изучаваше лицето ми.

— Той ще го направи — каза най-сетне той.

— Вярвам ти.

Рей Рей докосна рамото на момчето и то се стопи в мрака.

— Имаш две минути да ми кажеш какво търсиш тук — заяви той.

Кимнах към вратата, която хората му току-що бяха открили в дъното на помещението.

— Тунел — поясни Рей Рей. — Вероятно води към тайните складове на Корееца.

— Значи Ли те е снабдявал с дрога, а?

— Остава ти една минута.

— Какво има в тези кашони? — попитах.

Зад мен настъпи някакво раздвижване, но очите ми останаха заковани върху лицето на Рей Рей.

— Предполагам, че доставчикът на Ли е ченге — добавих.

Лекото повдигане на веждите показва, че съм си спечелил още една минута.

— Защо мислиш така?

— Килото, което намерихте горе. На плика личат следи от оранжев стикер — от онези, с които в полицията маркират веществените доказателства. Някой го е задигнал от склада и го е занесъл на Ли, а той го продава на вас.

— Има нещо такова — кимна Рей Рей.

— А днес някой е решил да отстрани Корееца и да работи директно с вас — подхвърлих.

— Може би си ти?

— Не съм — поклатих глава аз. — Ти знаеш, че съм бивше ченге. Нямам представа откъде, но знаеш. И стигаш до заключението, че съм дошъл тук, за да задигна дрогата. Може би за да я върна на ченгетата, които са ти я продали.

Рей Рей махна с дулото на пистолета ми към бръснатия череп, който държеше в ръце желязна лопата.

— Моят човек Джейс има намерение да изкопае една хубава дупка в тунела специално за теб — информира ме той.

— Я ми кажи защо убивам този човек, свивам му кокаина, а после сядам да чакам появата ви? — подхвърлих аз.

— Всеки върши глупости — сви рамене Рей Рей.

— Ако наистина си убеден, че съм свил дрогата, вече щях да съм мъртъв.

Разнесе се протяжен звук. Някъде в мазето се включи котлето на парното отопление.

— Откъде ме познаваш, Рей?

Той се замисли за миг, после махна с ръка. Джейс влезе в тунела и започна да копае. Уловили кимането му, останалите мълчаливо се оттеглиха. Останахме сами.

— Деветдесет и осма — промълви главатарят на бандата, заковал поглед в една дълбока цепнатина във вратата на мазето. — Бях още хлапе. Веднъж те видях на „Парцела“.

— Ей сега минах от там. Някой го е превърнал в хубава жилищна сграда.

— Имам предвид онова време.

Знаех за какво говори Рей Рей. Получих информацията през април 98-а, точно когато времето започваше да омеква. Появих се на мястото с екип криминалисти, въоръжени с лопати. Оградихме мястото с полицейска лента и започнахме да копаем. Аз открих първото тяло под купчина черни и зелени найлонови торби. Лицето на жената беше замръзнало в озъбена усмивка. Не я познавах. Продължихме да копаем и скоро се натъкнахме на втори труп, а след това и на трети. Телата се оказаха общо девет, всичките на жени. Някои бяха удушени, но повечето бяха съсечени с нещо остро — по мнението на патолога с брадва или права лопата.

— Онзи април беше направо горещ — промълви Рей Рей, връщайки се към миналото със заслужено уважение. — Тогава за пръв път помирих мъртвец. — Замълча, после добави: — Струпаха се куп репортери. Гледах те как разговаряш с тях.

Мястото на срещите с медиите беше паркингът пред някаква погребална агенция, а времето — три следобед. Избрах този час, защото беше най-горещият през деня, а паркингът на агенцията, защото беше от подветрената страна на „Парцела“. Десет минути въпроси и отговори бяха напълно достатъчни за телевизионните репортери, които държаха камерите на сянка и снимаха отдалеч. Така миризмата беше поносима. Представителите на печатните медии бяха друга работа. Далеч по-настойчиви. Един-двама се добраха директно до мястото на разкопките, но това нямаше значение. На никой не му пукаше от вестниците. Ченгетата гледаха единствено да избегнат камерите.

— Ти беше добър, Кели. Проявяваше уважение.

Най-добре си спомнях първия ден. Бяхме изровили два трупа и се опитвахме да отцепим района с помощта на две патрулки. Първи се появиха местните, а после и медиите. После настъпи редът на мексиканците. Надойдоха пеша, други с велосипеди. Започнаха да продават царевични питки и сода от синьо-червени хладилни чанти. Истинска тълпа, която се блъскаше напред с надеждата да зърне поне част от касапницата. Сякаш участваха в уличен фестивал. По онова време тези неща ме тревожеха.

— Искаш да кажеш, че заради това все още съм жив? — погледнах го аз.

— Май да... Едно от изровените тела беше на майка ми.

— Съжалявам да го чуя.

— Недей. Тя беше най-обикновена наркоманка.

Рей Рей стана от стола и започна да крачи напред-назад. Три метра в едната посока, още толкова в другата. После се изправи зад гърба ми вероятно за да придаде допълнителна тежест на думите си.

— Нея не успяхте да я идентифицирате.

— Не установихме самоличността на три тела — рекох.

— Точно така.

Стъпките му отново прозвучаха по циментовия под.

— Три безименни проститутки. Но аз веднага разпознах мама. Беше изчезнала от пиацата десетина дни по-рано. Освен това успях да зърна роклята ѝ, докато я вадеха.

— Не би трябвало да виждаш подобни неща.

Рей Рей приклепна срещу мен и изсъска:

— Не ми казвай какво не е трябвало да видя!

Гласът му беше натежал от детските спомени. Изправи се и отново закрачи напред-назад.

— Не помня къде я погребяха, но знаех кой я уби.

Бях работил по случая през цялото лято и част от есента, но така и не стигнах до солидни улики.

— Викаха му Гадината. Плащаше пет долара за свирка и ги убиваше с удар в тила, докато му духат. Нямам представа как ги е завлякъл до сметището... — Рей Рей замълча, после щракна с пръсти и добави: — Винаги съм си мислил, че го е правил с чаршафи.

— Как си бил сигурен, че е той?

— Една вечер го проследих до дома му — отвърна главатарят на бандата и отново седна срещу мен. — Живееше в някаква барака на три километра от тук. Изчаках да излезе и проникнах вътре. В мазето намерих още четири жени. Отдавна мъртви и вмирисани. Изчаках го да се прибере, вързах го за един стол и започнах да дера лицето му с кухненски нож. После му прерязах гърлото, погребях го при момичетата и драснах клечката на бараката. Пожарникарите изобщо не разбраха за какво става въпрос. Не ме заподозряха може би защото бях само на четиринайсет.

— Бих могъл да се погрижа за това — казах аз.

— Да го одереш жив вместо мен?

— Не.

— Е, добре. Някои хора предпочитат сами да си чистят лайната. Ти си ирландец, нали?

Кимнах.

— ИРА правеше същото. Белфаст, Фолс Роуд. Собствена полиция, която държи на разстояние шибаните английски ченгета.

Рей Рей се ухили, вероятно зърнал гримасата на лицето ми, която беше очаквал.

— Май си изненадан, а? — подхвърли той. — Някакъв тъп негър дрънка неща, за които дори не би трябвало да е чувал. Но това е останалата част от историята, нали? „Четворките“ ме прибраха, след като очистих Гадината. Дадох ми дом и семейство, пари и уважение. Доста по-късно откриха, че имам и акъл в главата си.

Рей Рей се облегна назад, очевидно облекчен от изповедта, свързана с майка му.

— Не само акъл, но и образование — добави той. — Преди две години завърших с отличие „Келог“, специалност икономика.

— „Четворките“ ли плащаха следването ти? — учудено попитах аз.

— До последния цент.

— А сега ръководиш бизнеса им и продаваш дрога на децата в квартала, в който си израснал?

— Това май не ти харесва.

— А на теб харесва ли ти?

— „Четворките“ плащат за обучението на избрани деца от години. В момента аз самият издържам три негърчета в колежа. Те знаят какво искам от тях — да учат прилежно, да не напускат и да не се прецакват... А когато се дипломират, сами ще решат дали да се върнат в бизнеса. Ние няма да им се бъркаме.

— Колко се връщат?

— Петдесет на петдесет — махна с ръка Рей Рей. — Някои са родени за това, други — не.

— И ти отгатваш кой ще го направи, така ли?

— Обикновено да.

— А Маркърс?

— Той не изпитва нищо вътре в себе си, но иначе си го бива.

— След година-две може би ще ти вземе хляба.

Рей Рей прие забележката ми с усмивка, а после погледна сребърния часовник на китката си.

— Мама ти спечели цял час, ирландцецо. Жалко, че няма как да ти спаси живота.

— Ще ме убиеш независимо от това, което мога да ти кажа, така ли?

— Вероятно.

— Заведи ме горе. Ще ти обясня защо съм тук, пък после сам ще решиш.

Главатарят на бандата се втренчи в обувките си. После стана, направи ми знак да се насоча към стълбите и тръгна след мен.

Накара ме да седна на пода срещу витрината на „Ред Бул“. Хлапето на име Маркърс се настани срещу мен, с отворена кутийка „Прингълс“ в ръце. За момента други хора не се виждаха.

Рей Рей клекна на крачка от мен.

— Кажи ми каквото трябва да знам и да приключваме — рече той.

Обърнах глава към Корееца, който лежеше на метър вдясно, и срещнах безжизнените му очи.

— Приятелят ти мистър Ли е имал страничен бизнес. Онези кашони долу са свързани с него.

— Знам всичко за страничния бизнес на Ли — каза Рей Рей и се изправи. Маркърс премести револвера в скута си.

— В такъв случай знаеш, че е сключвал сделки с някой в центъра на града. Приятелката ми е репортер в един от големите вестници. Помоли ме да дойда и да говоря с него.

— Репортер значи — рече Рей Рей и направи крачка към мен.

— Точно така.

— И затова си тук?

— Да.

— Лошо — въздъхна Рей Рей и повиши глас: — Сесил!

Хлапакът с мънистата се появи откъм задната част на магазина.

— Дай ми три минути, а после виж сметката на тоя гадняр — разпореди се Рей Рей. — Джейс би трябвало вече да е изкопал онази дупка долу. Маркърс и Джеймс ще ти помогнат.

След тези думи пъкна пистолета ми в ръцете на Сесил и излезе, без да ме погледне. Джейс тръгна след него. Останалите трима ме наобиколиха. Гледаха ме, без да ме виждат. За тях вече бях мъртвец.

— Стани — рече Сесил.

Подчиних се.

— Къде го искаш?

Гледах ръцете му с пистолета, които нетърпеливо потрепваха.

— Чакай — обади се Маркърс.

— Върви на майната си! — погледна го за миг Сесил, после отново се обърна към мен. — Мисля да те гръмна в главата, приятел.

— Убивал ли си някога? — попитах.

— Майната ти! — Сесил заби дулото в гърдите ми. Ръцете му продължаваха да треперят. Погледнах към Маркърс зад него. Може би Сесил прочете смъртната си присъда в очите ми, а може би просто се нуждаеше от още малко време. И затова се обърна. В същия миг Маркърс натисна спусъка.

При падането си Сесил събори от рафтовете няколко кутии бира „Ейджакс“. Маркърс направи крачка напред и насочи револвера в колана ми.

— Джеймс, вдигни онзи пищов — разпореди се той.

Върлинестият хлапак грабна пистолета ми от пода и отскочи встрани от Сесил, сякаш беше радиоактивен.

— Гръмни го в гърдите — заповяда Маркърс, без да сваля очи от мен. Джеймс стоеше като парализиран. Маркърс направи крачка назад и протегна ръка. Джеймс постави пистолета в дланта му. Екнаха още два изстрела, после Маркърс изрита трупа на Сесил и хвърли пистолета в краката ми.

— Все пак трябва да те убия — каза той.

— Защо?

— Защо ще те убия ли?

— Защо него? — поясних аз, кимайки към Сесил.

— Бях си го обещал. Освен това ти си натиснал спусъка, а ние с Джеймс ще бъдем героите. Но преди това ще слезем долу за онези кашони.

— Ти си убил и Ли.

— Ние имахме бизнес с него, но Рей Рей реши да го отстрани от бизнеса. Аз дойдох да взема своя дял. Преди Рей Рей да получи своя.

— Кашоните?

— Да.

— Какво се случи?

— Появи се един с пушка — сви рамене Маркърс. — Започна да гръми в мазето, ама аз се измъкнах през тунела.

— Кой беше?

— Знаеш кой.

— Не знам.

— Бял шибаняк като теб.

— Той ли взе дрогата?

— Ще видим. След като те гръмна, може би ще се окаже, че ти си я взел. Във всички случаи аз ще съм на чисто.

Маркърс вдигна револвера. Светлината отвън очертаваше малък ореол около главата му. Виждах дори тънките косъмчета по ръката му. Очите ми отново пробягаха по вътрешността на магазина. Умът ми се разтвори, попивайки всичко. Кашони „Чириос“, бутилки „Дрейно“. Тънък слой прах върху кутиите с грах. Издути шишета бира в охладителя, редом с бутилки вино. Прогнило от влагата и опръскано с кръв дюшеме, по което шетаха хлебарки. Замръзнали в неестествена поза трупове, между които проблясваха златисти гилзи.

Обхванах всичко това с един поглед, докато показалецът на Маркърс обираше луфта на спусъка. После светът експлодира. От стълбите за мазето изскочи Винс Родригес с димяща пушка в ръка. Разнесе се втори изстрел. Проснах се на пода, но не усетих нищо. Дългият хлапак на име Джеймс драскаше по посока на вратата. След него пълзеше и малкият, все още с револвер в ръка. После Родригес се изправи над мен и поклати глава.

Направих бърз оглед на улицата. Екипът на Рей Рей очевидно беше решил да отложи битката. Когато се върнах, Родригес беше приклепнал над тялото на Сесил.

— Мъртъв ли е? — попитах.

Той кимна, а аз извадих две бири от охладителя на Корееца. Седнахме и отправихме погледи към сенките, които тичаха по стената.

— Казва се Сесил — рекох.

— Знам. Сесил Джейнуей. Кой го гръмна?

— Малкият с револвера. Маркъс.

— И този го знам. Маркъс Робинсън.

— Фишове ли продават?

— Маркъс е пласъор на „Четворките“. Сесил беше уличен лейтенант. А онзи с Маркъс е по-големият му брат Джеймс.

Посочих съдържателя, проснат до Сесил.

— Вероятно познаваш и този.

— Кореец на име Джей Ли.

— Маркъс е гръмнал и него, по-рано следобед.

Родригес преполови бирата „Милър“ и се оригна.

— Мамка му. — Посочи с бутилката краката ми. — Тече ти кръв.

Вдигнах ризата си и усетих пронизваща болка. Куршумът на Маркъс беше одраскал ребрата ми.

— Нищо сериозно — наведе се над раната Родригес. — Отбий се в „Кук“ да те превържат. Дежурната се казва Тереза Джаксън. Кажи й, че работиш с мен.

— Каква полза от това?

— Да ти даде хапчета, за да спиш спокойно. И никакви въпроси как си бил прострелян.

— Благодаря.

Родригес кимна. Поседяхме още малко, пиейки бира в компанията на мъртъвците.

— Какво търсиш тук, Винс?

— Рита.

— Тя ли ти каза, че съм тръгнал насам?

— Аха. Разбрах, че си в беда, в мига, в който ми продиктува адреса.

— Ще ми обясниш ли, или трябва да правя догадки?

— От три месеца работя под прикритие сред тези типове.

— Кои типове?

— Корееца доставяше дрога на „Четворките“.

— На Рей Рей?

— Рей Сампсън. Главатар на повечето банди в Уест Сайд.

— Той беше тук — кимнах към труповете. — Откри едно кило у Корееца, но търсеше много повече.

Родригес намъкна чифт гумени ръкавици и клекна пред трупа на Ли.

— Между другото, дрогата беше полицейска — добавих аз.

— Я стига! — погледна ме с недоверчива усмивка той.

— На плика имаше останки от доказателствен стикер, Винс. Доста мърлява работа.

— Майната ти!

— Какво става?

Родригес се изправи, свали ръкавиците и допи бирата си.

— Искаш ли още една?

Поклатих глава, но той въпреки това ми пъкна нова бутилка в ръцете.

— Шефът ми намекна, че някои ченгета крадат разни неща от склада за веществени доказателства. И отново ги пускат на улицата.

— Прекрасно.

— Аха. Реших да се обърна към информаторите си. Захраних ги с малко дрога и се включих в системата. Тази вечер трябваше да подхвърля двайсет и седем кила кокаин на заподозрените ченгета. Трябваше да приключим до края на седмицата. Да пипнем всички — ченгета, корейци и „Четворките“...

— Съжалявам.

— Вината не е твоя.

— Рита знаеше ли, че работиш по същия случай?

— Не е по същия случай, а по същия кореец — отвърна Родригес и посочи сгърченото тяло на пода. — По всичко личи, че той е въртял измамите в общината, а в същото време е бил посредник за дрогата.

— Доста по-добра печалба от продажбата на лотарийни билети, а?

— Искаш ли да му хвърлиш още едно око? Май и двамата направихме връзката чак сега...

— Защо не гръмна хлапетото? — попитах аз.

— Маркърс ли? Какво те кара да мислиш, че не се опитах?

— Беше на три метра от него.

Родригес отвори бирата си и отпи голяма глътка.

— А ти някога да си убивал дете?

По време на службата си в полицията бях убил двама души. И още двама извън нея. Всеки от тях ми беше скъсил живота поне с година. С дете биха станали петима. Дали пък не съм бил твърде небрежен, запитах се аз, доловил тежестта в думите на Родригес.

— Случи ми се преди три години — добави приятелят ми. — Хлапетото беше на около четиринайсет. Току-що бе заклало брат си и бе опряло ножа в гърлото на приятелката си.

— Дрога?

— Скарали се за някакво пиле, хванали се за гушите. Както и да е. Но той все пак рязна момичето. То падна на пода, а той се наведе да го довърши. Тогава го застрелях.

— Момичето оцеля ли?

Родригес поклати глава и отпи нова глътка бира.

— Маркърс каза ли ти защо е гръмнал Ли?

— Защото искал да прибере онези кашони долу преди появата на „Четворките“. Надявал се да изкара някой долар.

— И какво стана?

Свих рамене.

— Появил се някакъв тип. Бял, с пушка. Стрелял по него, но той се покрил в тунелите.

— Ти какво мислиш? — попита Родригес.

— Мисля, че белият тип е прибрал твоя плик с наркотици. И едва ли ще го видиш повече.

— Може би. Но защо изобщо се е появил тук?

— Не знам — рекох аз и се изправих.

— Къде отиваш?

— Долу. Искам да видя какво има в кашоните.

Докато обикалях мазето, Винс седеше в стола на Рей Рей и ме гледаше. Пет минути се оказаха достатъчни. Изчегъртах куршума от стената с помощта на джобното си ножче и го вдигнах срещу слабата светлина.

— Маркърс май ми е казал истината — отбелязах аз, пуснах куршума в найлоново пликче и го подадох на Родригес.

— Какво може да прави бял мъж с пушка в този квартал? — замислено подхвърли той.

— Не знам — отвърнах и клекнах да проверя какво има зад стълбите.

— Какво още търсиш?

— Каквото и да е — отвърнах, после изпъшках и се хванах за ребрата.

— Болницата „Кук“, Кели — рече той. — Тереза Джаксън. Ще ти даде хапчета.

Внимателно се изправих и кимнах към дъното на помещението.

— Първо да видим какво има в тези кашони.

Родригес тръгна пред мен. Отново извадих джобното си ножче и рязнах тиксото на най-близкия кашон. Той рязко дръпна капака.

— Какво е това, мамка му?

— Именно — кимнах аз.

— Колко има във всеки от тях?

— Етикет липсва, но отгоре пише сто броя.

— А колко са кашоните?

— Стотина — отвърнах, след като плъзнах поглед по палетите.

Родригес извади от отворения кашон дълъг бял чувал за трупове.

— Кой има нужда от десет хиляди чувала за трупове? — озадачено промърмори той.

— Не знам.

— Мислиш ли, че това има нещо общо с историята на Рита?

— Нямам такова усещане. Тя каза, че е тръгнала по следите на дребни доставчици.

— Е, вече може да забрави, че са дребни — мрачно въздъхна Родригес. — Все пак имаме работа с двойно убийство. — Пъкна плика в кашона и добави: — А това ми напомня, че е крайно време да изчезваш от тук.

— Не ме ли искаш около себе си?

— Да си гръмнал някой от тези двамата?

Поклатих глава.

— В такъв случай изчезвай.

— Хлапакът с мънистата го гръмнаха два пъти с моя пистолет.

— Мамка му! Къде е?

— Горе.

— Вземи го със себе си и го хвърли някъде.

— Ами отпечатъците ми и кръвта ми по пода?

— Няма проблем.

— Защо имам чувството, че тук няма да се проведе бог знае какво разследване?

— Защото тук е Уест Сайд и става въпрос за бандити — отвърна Родригес. — Все ще измислим нещо.

— Защо просто не приберете Маркърс?

— Защото става въпрос за повече от двайсет кила полицейска дрога и ми се ще да мисля, че операцията под прикритие все още има някакви шансове.

Измъкнах още една торба за трупове. Беше изработена от дебела пластмаса, с черен цип по цялата дължина.

— Какви са шансовете да запазим тези неща в тайна?

— Чувалите ли?

— Ще можеш ли да ги задържиш далеч от пресата поне за ден-два?

Родригес се замисли, после сви рамене.

— Едва ли на някой ще му пука. Какво си намислил?

— Не знам. Просто ми се струва странно. Засега не казвай и на Рита. Става ли?

— В това много ме бива — кимна приятелят ми.

Не обърнах внимание на мрачната нотка в гласа му.

— Благодаря ти, Винс. Искам да проверя едно-две неща, а после лично ще я информирам.

— Хубаво. А сега изчезвай. И не забравяй пистолета.

Изкачих се обратно по стълбите. Мъртъвците си бяха там, вероятно подготвяйки се за вечността. Излязох през вратата, от която бях дошъл. Колата ми беше единствената на улицата.

Седях на някаква носилка с колелца и оглеждах спешното отделение на общинската болница „Кук“. Според Тереза Джаксън нощта била напълно нормална по отношение на „Клуб ножове и пищови“ — нейната формулировка за няколко огнестрелни рани и пробождания с хладно оръжие, три опита за изнасилване и един опит за вкарване на пистолет в отделението от страна на двама бандити, които искали да довършат някакъв свой конкурент, прострелян малко по-рано.

Издърнчаха халки и сестра Джаксън дръпна тъмнозелената завеса пред мен.

— Радвате се на гледката, а? — подхвърли тя.

— Как издържате на всичко това?

— Върша го вече дванайсет години.

— Но защо?

— Честно ли да ви отговоря? Родена съм на километър от тук и винаги съм била на мнение, че това е хубава работа. Още повече, че става въпрос за един от най-добрите травматологични центрове в цялата страна.

— Искате да кажете най-натовареният...

— Наистина прилича на цех за наденици, но това е положението. Само най-добрите се справят.

Подаде ми шишенце с таблетки и окачи рентгенова снимка на осветената рамка до себе си.

— Откъде познавате Родригес? — попитах.

— Той не ви ли каза?

Поклатих глава.

— Браво на него. Виждате ли това? — Пръстът ѝ докосна едно от ребрата ми на снимката.

Не видях нищо, но кимнах.

— Счупено ли е?

— Миниатюрна пукнатина. Помолих един от докторите да го потвърди.

— Вярвам ви. След дванайсет години тук няма как да не ви вярвам.

— Добре. А ще ми кажете ли кой ви простреля?

— И това ли разбрахте?

— Огнестрелната рана няма как да се скрие — отвърна Тереза и ръката ѝ описа кръг наоколо. — Някой да се е появявал тук?

Поклатих глава.

— Добре. — Тя свали рентгеновата снимка и ми я подаде. — Малък сувенир. Гледайте да не падне лепенката и пийте хапчетата.

— Докога?

— Докато раната зарасне.

— Или докато спре болката при всяко вдишване и издишване?

— Пийте си хапчетата. След като започнат да действат, спокойно ще можете да се движите.

— Благодаря — казах аз и слязох от количката.

— Кажете на Родригес, че ми е длъжник.

— Кажете му го сама — отвърнах аз, защото вече бях видял фигурата на полицейския инспектор, който влизаше в залата.

Тереза скръсти ръце пред гърдите си.

— Слуша ли те? — попита Родригес.

— Той си е наред, но ти си този, на когото липсват маниери.

— Длъжник ли съм ти?

— И още как, господин инспектор.

— Сега си имам момиче, Ти.

— Всъщност се надявах на по-малък брат.

— Уф. Какво ти направиха, Кели?

— Той е добре — каза Тереза. — Само го разкарай от тук, преди от приемното да се сетят, че няма заведен картон.

— Благодаря, Ти.

Тереза Джаксън ни махна с ръка и се отдалечи.

— Какъв ѝ е проблемът? — попитах.

— Не ти трябва да знаеш.

— Добре.

— Преди три години я изнасилиха, само на километър от тук.

В другия край на залата Тереза мереше кръвното на някакъв младеж, който се смееше и очевидно се стараеше да привлече вниманието ѝ.

— Прибирала се от работа — добави Родригес. — Или по-точно отивала на среща, облечена в онези „кльощави“ джинси, по които си падат някои жени...

— „Кльощави джинси“?

— Дотогава и аз не бях чувал за тях. Но няма как да не си ги виждал: плътно прилепнали по тялото.

— Те пък какво общо имат?

— Имат, защото по време на процеса изнасилвачът се е позовал на тях, прибягвайки до така наречената защита „кльощави джинси“...

— Нещо ми се върти в главата — промърморих.

— Тезата му беше, че не би могъл да й свали джинсите без нейна помощ.

— Проработи ли?

— Със сигурност щеше да проработи, но двама свидетели го видели да я влачи за косата по алеята. Не се намесили, но все пак се съгласили да дадат показания. Освен това Тереза имала и сериозни наранявания — счупени нос и скула. Именно те провалили тезата за „кльощавите джинси“ пред съдебните заседатели.

— И?

— Тереза обявила, че стига да може, положително би наела някой да му отвърне със същото. Казала го с толкова плам, че спечелила всички заседатели на своя страна.

— Къде е нападателят в момента?

— Трябваше да излежи присъда от шейсет години в „Стейтвил“, ама изкарал само шест месеца. Натъпкали го с хлорокс и го хвърлили от последния етаж върху предпазната мрежа.

Погледнах Тереза, която се смееше в компанията на някакъв доктор на път за изхода.

— Тя си е от квартала — добави Родригес. — Грижи се за хората и те се грижат за нея.

— Харесва ли ти това?

— Защо да не ми харесва? — сви рамене приятелят ми и протегна ръка. — Я дай да видя какво ти е дала...

Пуснах флакона в шепата му.

— Имам пукнато ребро.

— С колата ли дойде?

— Да, на паркинга е. Какво стана в оня магазин за хранителни стоки?

— Едва започваме. Ще откарат труповете в моргата. Трябва да се връщам обратно.

— А пък аз мисля да подремна.

Родригес хвърли флакона в скута ми. Станах и започнах да се оглеждам за палтото си. На няколко метра от мен имаше носилка, върху която беше завързано чернокожо момче. Бяха го докарали половин час по-рано и сякаш го забравиха в ъгъла на шоквата зала. После го преместиха по-наблизо и го закачиха на някаква апаратура. В момента момчето се беше върнало в съзнание, дърпаше маркучите от себе си и яростно се тресеше под стегнатите колани. Някакъв стажант направи опит да го успокои, но то продължаваше да се дърпа и да върти глава. Дишаше тежко и шумно, сякаш дробовете му бяха пълни със суха перушина. Ръцете му бяха покрити с пресни шевове, малки лепенки покриваха лицето и шията му.

Стажантът отмести стойката със системата и набра някакъв номер на стенния телефон. Вероятно викаше помощ. Момчето отново напрегна мускули в опит да се надигне. Един от дебелите сини колани се скъса, металната тока отскочи и счупи стъклото на апарата за кръвно налягане. Устата на момчето се отвори. За момент си помислих, че се задушаваше. Може би наистина беше така. После се закашля, от устата му бликна струя алена кръв, която се разля върху престилката на доктора. Момчето най-сетне успя да си поеме дъх и рухна обратно на носилката.

Тереза Джаксън се втурна в спешното отделение, изглежда ни с празен поглед и дръпна зелената завеса на паравана. Последното, което видях, беше друг стажант, който намъкваше маска и гумени ръкавици. Към носилката се насочи някакъв възрастен лекар, а Елън Бразил, вдигнала очилата на челото си, напрегнато се взираше в болничния картон над носилката.

— Проклети болници! — изръмжа Родригес.

— Дай ми една секунда, Винс — помолих аз.

— За какво? Хайде да се махаме от тук!

— Само секунда.

— Ще те чакам на рецепцията — кимна към вратата Родригес. — Ако не дойдеш до пет минути, изчезвам.

— Добре.

Родригес излезе. Аз си облякох палтото и се приближих към завесата. Тереза се появи в процепа. Беше с бяла маска на лицето и хартиена престилка, подплатена с найлон. Ръкавиците ѝ блестяха от прясната кръв.

— Къде отивате? — попита тя.

— Това момче добре ли е?

— Има някакъв вътрешен кръвоизлив. Не знам на какво се дължи, но състоянието му е тежко. Не се приближавайте към него.

Тя смъкна престилката и ръкавиците, смачка ги на топка и ги пусна в изолиран контейнер. После вдигна маската си и ме погледна.

— Чухте ли какво ви казах?

— Познавате ли жената при носилката?

— Не — поклати глава Тереза. — Тя дойде с доктор Питърс. Вероятно е колежка.

— Какво прави?

— Нищо не прави. Просто четете болничния картон и наблюдава пациента. Къде изчезна Родригес? Той трябваше да ви изведе от тук.

— Питам, защото тази жена е моя близка.

— Наистина ли?

— Да.

— Как се казва?

— Елън Бразил.

— Чакайте тук — каза след кратко колебание Джаксън и отново нахлузи маската.

Две минути по-късно Елън Бразил се пъкна през процепа на завесата и свали маската си. Тя също не се усмихваше.

— Какво търсите тук?

Стояхме в тъмен коридор, на крачка от няколко автомата, произведени през 1963 г. Надвесих се над опушеното стъкло на най-близкия от тях и огледах закуските. В дъното забелязах шоколадово блокче.

— Я виж ти! — престорено се учудих аз. — Мислех, че тези отдавна вече не се произвеждат. Да ви се намират дребни?

Тя съвсем не изглеждаше развеселена. Изрових някакви монети от джоба си и се сдобих с блокчето.

— Нараних се по време на работа — поясних аз, вдигнах ризата си и ѝ показах белия бинт. После разкъсах опаковката на блокчето и ѝ предложих да си отчупи от него.

— Не, благодаря.

— Умно — кимнах и отхапах от блокчето. — Ребрата престанаха да ме болят след хапчетата, които ми дадоха... А вие защо сте тук?

— Това не е ваша работа, мистър Кели — отвърна тя и моментално се дистанцира.

Беше пожелала да узнае защо съм в общинската болница „Кук“ и любопитството ѝ беше задоволено.

— Не сте случайно тук, докторе — поклатих глава аз. — Това едва ли ви се случва често.

— Трябва да се връщам обратно.

— Да започнем с нещо конкретно.

— С какво по-точно?

— Днес през деня ние с вас изследвахме възможността за наличието на патогени в метрото. Вечерта вие изведнъж се озовавате в спешното отделение на „Кук“ и преглеждате пациент, който плюе кръв...

Бразил погледна към дъното на коридора. На двајсетина метра от нас две медицински сестри оживено си бърбеха.

— Страхувате се, че ще ме чуят ли? — подхвърлих аз.

— Трябва да се контролирате, мистър Кели.

— Какво означава това?

— Историята с патогените се оказа фалшива тревога. Присъствието ми тук няма абсолютно нищо общо със събитията в метрото.

— Пациентът плюе кръв, кожата му е покрита с червени петна и отворени рани. Във вашата лаборатория разполагате с поне дузина чудовища, които могат да причинят подобни поражения. И въпреки това заявявате, че няма никаква връзка?

— Тук съм по молба на колега, за да погледна един пациент. В нашата лаборатория се занимаваме и с много други неща, освен с издирването на биооръжия. Много други.

— Извинявам се — рекох.

— Наистина ли?

— Вие сте права. Какво, по дяволите, знам аз?

Лицето ѝ се разведри, а аз не за пръв път си дадох сметка, че Елън Бразил е невероятно привлекателна жена.

— Предполагам, че и аз трябва да ви се извиня — каза тя. — Реагирах малко по-разгорещено, отколкото е необходимо.

— Денят беше тежък.

— Да, така е.

— Какво му е на онзи младеж? Сестрата спомена някакъв вътрешен кръвоизлив.

— Така е — кимна Бразил. — Но поне на пръв поглед не е причинен от вътрешни наранявания.

— И?

— Може би става въпрос за хранително отравяне. Пациентът живее в район, който гъмжи от токсини. Оловни бои, замърсена вода... Причините могат да бъдат най-различни.

— Ще му направите ли изследвания?

— Мисля да се ориентирам от кръвните тестове.

Фигурата на Родригес се мярна в дъното на коридора и изчезна в някаква стаичка до асансьорите.

— Трябва да бягам — протегнах ѝ ръка аз. — За втори път в рамките на един ден. Трябва да престанем да се виждаме по този начин, докторе.

Тя погледна към блокчето в другата ми ръка и внезапно попита:

— Може ли да си отхапя?

— От това? — учудих се аз и вдигнах остатъка от шоколадовото блокче. — Имайте предвид, че тук едва ли някой се грижи да подменя стоката. Разбирате ли?

— Старо ли е?

— По-старо от мен. Което трябва да ви говори нещо.

Бразил пренебрегна думите ми и ухапа блокчето.

— Не е лошо — рече с пресилена усмивка тя.

— Е сега вече ме излъгахте — казах аз.

— Благодаря за хубавия ден, Майкъл.

Част от мозъка ми регистрира по-интимното обръщение и остана доволна от него. Останалата реагира в движение.

— За какво по-точно?

— За поведението ти в метрото. Сигурна съм, че там беше доста изнервящо за теб.

— О, свикнал съм.

— Съжالياвам да го чуя. Както и да е. Съзнавам, че понякога се държа доста резервирано. Благодаря ти още веднъж.

Тя пъхна блокчето в ръката ми и се обърна да си върви.

— Хей!

Тя спря.

— Искаш ли да прием кафе? Не тази вечер, разбира се, но някой друг път.

Елън бавно кимна, обмисли поканата и любезно я отхвърли.

— Не мога.

— Добре, няма проблем.

Тя вдигна ръка и направи крачка обратно.

— Бих искала, но не мога.

— Всичко е наред.

— Аз съм... Всъщност времето не е подходящо.

Сега вече ми се прииска да спре. Искях да открия Родригес и да се скатая някъде. Сам. Защо изобщо си купих блокчето от онзи скапан автомат?

— И аз се виждам с един човек — рекох. — Всъщност не съвсем... Аз я виждам, но тя мен — не. Сложно е...

Тя се засмя и обстановката моментално се разведри.

— Май винаги е така, а?

— Понякога — свих рамене аз.

— Имаш ли визитка?

Дадох ѝ онази с домашния и служебния телефон, а на гърба ѝ надрасках цифрите на мобилния. Тя я пусна в джоба си.

— Трябва да се връщам. Още веднъж благодаря.

— Няма защо.

Тя бутна вратата и изчезна в спешното отделение. Останах сам, в компанията на автоматите. Дръпнах ръчката за още едно блокче и го пъхнах в джоба си. Може и да бяха стари, но все пак се намираха твърде рядко.

Тръгнах по коридора да търся Родригес. Открих го в малката стаичка. Беше вдигнал белия чаршаф и разглеждаше мъртвеца под него.

- Приятел? — подхвърлих аз.
- Не съвсем — отвърна Родригес и пусна чаршафа.
- Кой е?
- Ченге на име Дони Куин. Умрял е от доста време.
- Защо още е тук?

Родригес сви рамене. Обърнахме гръб на трупа и излязохме в коридора. Съседният асансьор беше просторен, предназначен да пренася големи тежести — най-вероятно Дони Куин за срещата му с болничния патолог по-късно вечерта.

— Какво те тормози? — попитах.

— Няколко неща. Първо, този беше едно от корумпираните ченгета, които разследвах.

Извърнах глава към издутата под чаршафа купчина.

— Куин?

— Сутринта се срещнах с него. Помогна ми да подхвърлим дрогата на Корееца.

— От какво е умрял?

— Работата е там, че никой няма представа. Отначало решили, че му е спряла машинката. Дебело обездвижено ченге и всичко останало. Но докторът каза, че не е това.

— Какви са били симптомите?

— Парамедиците твърдят, че е имал дихателни проблеми и висока температура. Умрял, преди да стигнат в болницата.

— Сутринта къде се срещна с него?

— В Уест Сайд.

— По-точно?

— На около три километра от тук. В един супермаркет оттатък Остин. Защо питаш?

— Къде е бил преди това?

— В Кейтаун. Казах му, че отиваме да изолираме Корееца, а той е предал новината на „Четворките“. Какво ти става, по дяволите?

— Нищо. Как му беше малкото име на ченгето?

— Дони. Дони Куин.

— Кога ще го закарат в моргата?

— Не знам. Виж какво, трябва да се връщам в магазина на Корееца...

— Добре, Винс. Утре пак ще се чуем.

— Добре, до утре.

Родригес ме потупа по рамото и си тръгна. Хвърлих последен поглед към белия чаршаф и етикета, който висеше от голия палец под него. После също си тръгнах.

Рейчъл беше изтрила всички следи от присъствието си в апартамента ми, включително здравословната храна, която държеше в хладилника. Добрата новина беше, че вътре се беше отворило повече място за бира. Натиках купените по пътя шест кутийки „Бъдуайзър“ до някакви бурканчета с горчица, отворих една и я понесох към дневната. Отказах се да ѝ звъня, защото бях сигурен, че ще ми отговори телефонният секретар. Напоследък отношенията ми с хората куцаха сериозно, но положението с машините беше още по-тежко. Затова седнах на канапето и погледнах към мястото, където тя държеше вещите си. Почти не ги забелязвах, когато бяха там, но сега ми липсваха. Е, ще се наложи да свиквам. Минаваше полунощ, когато най-сетне изгасих осветлението и си легнах.

Денят в Чикаго беше хубав. Небето над главата ми беше синьо, миризмата на прясно окосена трева и влажна пръст гъделичкаше ноздрите ми. Огледах пъстрата морава. Тук-там по нея се виждаха хора — приклекли, с ръце на коленете. Други се разхождаха на групички, приказваха си и пиеха бира.

По-скоро усетих, отколкото чух пропукването на бухалката. Топката се вдигна нависоко, черна точка в синьото небе. Беше насочена към мен. Затичах се, но не усещах краката си. Топката достигна своя апогей и започна да пада, въртейки се около оста си. Летеше към рамото ми и аз посегнах да я уловя с разперени ръце и изпънати пръсти. Най-обикновена топка за софтбоул с диаметър 40 сантиметра. Освен ако човек не се замислеше за нея или не сънуваше.

Направих три крачки и се обърнах да я хвърля обратно към игрището. Майка ми стоеше от другата страна на някаква ограда, която не бях забелязал досега. Пляскаше с ръце, но не се усмихваше. Може би защото се срамуваше от зъбите си. Прехвърлих топката през оградата и тръгнах след нея.

Когато стигнах до утъпканата пръст на терена, играчите вече ги нямаше. Въздухът не помръдваше. Брат ми стоеше зад чертата, лицето и раменете му бяха в сянка. Тръгнах към него. Филип се обърна. Устните му бяха разтеглени в жълта усмивка. Опитах се да изкрещя, но се оказа, че нямам глас, също като мама. Студена ръка стисна сърцето ми, което потръпна и спря.

Изправих се в леглото. Кученцето се беше свило в ъгъла и бавно размахваше опашка. Очите му се местеха от лицето ми към коридора и обратно. Будилникът на масата показваше 2:00 ч. Някой чукаше на входната врата.

Станах, намъкнах някакъв халат и се повлякох натам. Присвих око и надникнах през шпионката. Изчаках да осъзная какво виждам през нея, после рязко отворих.

— Май си променила решението си за кафето, а?

Обгърнала рамене с ръце, Елън Бразил надничаше към вътрешността на апартамента.

— Не се безпокой — казах и се дръпнах встрани. — Той или е в някой бар, или се е натряскал и отдавна спи.

Тя влезе. Настаних я в хола и запалих една лампа. Издължените ѝ скули имаха формата на изящна скулптура от слонова кост. Профилът ѝ ясно се очертаваше на фона на тъмната чикагска нощ.

— Извинявай, че нахлувам по този начин — каза тя.

— Не се тревожи, моля те.

— В болницата ми беше трудно да говоря, но...

— Но сега трябва да споделиш нещо, което не търпи отлагане — довърших вместо нея аз.

— Да.

— Слушам те.

Тя стисна устни, по челото ѝ се появиха ситни бръчици.

— Извървяла си целия път до тук, Елън. Защо да спираш?

— Истина ли беше това, което ми каза за болницата?

— Искаш ли да видиш рентгеновата снимка?

— Не. Просто ми кажи честно.

— Задръж така — рекох и зашляпах по посока на кухнята. Посегнах към още една кутийка бира от хладилника, но после

промениях решението си и извадих бутилка уиски. Върнах се обратно, седнах и ѝ предложих питие. Тя поклати глава.

— Сигурна ли си?

— Да.

Отпих глътка уиски.

— Работех по един случай и си ударих ребрата. Не е кой знае какво, но все пак потърсих помощ. Това е цялата история. — Отпих още една глътка и оставих шишето на масата. — А сега е твой ред. Каж ми какво те тревожи.

Пауза. После тя си призна.

— Излъгах те за присъствието ми в болницата.

— Знам.

— Така ли?

— Знам, че ме излъга. Но нямам представа защо.

— Може би все пак ще приема чаша кафе.

В крайна сметка ѝ направих чаша чай „Бари“. Тя изду устни, духна горещата течност и отпи.

— Много е хубав.

— Ирландски — поясних аз.

— Естествено. — След още една глътка беше готова. — Искаш ли да разбереш какво представлява черната биология?

— Нали вече ми обясни?

— Едва ли. Хората говорят за военното приложение на антракса и други подобни, но те са детска игра в сравнение с онова, което е качено на лаптопа ми.

— Май нямам желание да слушам — казах аз.

— Че кой има? Някога хрумвало ли ти е, че ракът може да бъде заразна болест? Хващаш го като грип, и толкова. В момента довършвам изследването на тази красота. Остава ми само да я създам. Има и скрита версия.

— Скрита?

— Патогенът просто спи в организма, докато не бъде събуден от някаква външна намеса. Подобно на херпесния вирус, който се задейства от стрес.

— Но в този случай външната намеса...

— Външната намеса е проектирана и контролирана от авторите на патогена — довърши вместо мен тя. — Заразяваш една група хора и

чакаш. Отключваш намесата, когато ти е удобно, и активираш вируса.

— Трябва ли да изпитвам съжаление към теб?

— Кой те моли за това?

— Звучиш така, сякаш го искаш. Ако не издържаш на напрежението, просто се откажи.

— Не искам да се откажа. Не и сега, когато сме толкова близо...

— До какво?

— Ти как мислиш? — сви рамене тя. — До създаването на живот от нищото...

Погледнах чашата си и изведнъж изпитах желание да придърпам бутилката.

— Защо ми разказваш всичко това, Елън?

— Днес изпратих три есемеса на Мат Даниълсън, но той не отговори на нито един от тях.

— Онази работа в метрото се оказа фалшива тревога. Вероятно се е прехвърлил на някое по-голямо и реално бедствие, но според мен ще ти се обади.

Тя се огледа къде да сложи чашата си, после я остави на пода.

— Може ли тук?

Магнах с ръка.

— Защо се появи в болницата, Елън?

— Не мога да ти кажа.

— Може би се страхуваш от разпространение?

— Винаги се страхувам от разпространение. Правя го непрекъснато от пет години насам.

— Знаеш за какво говоря.

— Откритата в метрото субстанция е безвредна.

— А какво ще кажеш за онзи младеж в спешното отделение?

Поне на мен ми се стори типичен случай на хранително отравяне.

— След малко отивам да проверя кръвните му проби.

— А кога ще спиш?

— Ще дремна час-два, след като приключа с пробите.

Пристъпих към бюрото и надрасках едно име на лист хартия.

— Служител на чикагската полиция на име Дони Куин. Умрял е днес сутринта. Трупът му трябва да е някъде из болницата „Кук“ или в моргата.

— И?

— Направи ми услуга и му направи кръвни проби. И бездруго ще отидеш там заради онзи младеж.

— На практика случаите са шест — призна с потъмнели очи Елън.

— Шест ли?

— Да. Трима в тежко състояние и двама мъртви за последните седем часа.

— Всичките със симптомите на младежа?

— Горе-долу.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Че имам шест случая на неизвестна зараза. Всички живеят в радиус петнайсет-двайсет пресечки и това ме кара да подозирам, че има връзка между тях.

— Което не е свързано с хранително отравяне?

— Ще науча повече след кръвните тестове.

— А готови ли сме за онова, което може да се случи?

— Нещо повече от хранително отравяне?

— Да.

— Ти видя какво се случи тази вечер. То означава, че всички в спешното отделение са изложени на огромен риск.

— Пациентите ли имаш предвид?

— Пациенти, доктори, медицински сестри. Подготовката им е ограничена, не разполагат със защитно облекло. Шансовете им са нулеви.

— Какво ще стане с тях?

— Зависи от патогена. Ако е лош, ще умрат. След това ще ги аутопсираме и може би ще открием за какво става въпрос, за да спасим останалите.

Кимнах към листа, който ѝ бях пъхнал в ръцете.

— Провери онзи Куин и ме информирай за резултатите.

Тя не каза „да“, а просто прибра листа в чантичката си. Маги напусна ъгъла си и дойде да си изпроси малко внимание.

— Имаш домашен любимец? — подхвърли Елън и почеса кученцето зад ушите. Маги се претърколи по гръб и размаха опашка за още.

— Тя ми помага да не си говоря сам.

— Много е хубава.

— Всички мислят така.

Изведох Елън от дневната. Тя спря на крачка от вратата и се обърна. Раменете ми докоснаха нейните във внезапно отеснелия коридор. Усетих топлината на тялото ѝ. За миг си помислих, че ще протегне ръка да докосне лицето ми. За миг си представих, че това ще бъде най-хубавото нещо в живота ми. Или поредният кошмар. Но тя просто прибра една палава къдрица зад ухото си.

— Какво има?

Гласът ми прозвуча дрезгаво.

— Искам да те попитам още нещо.

— Казвай.

— Лично е.

— Вече ми отказа кафе, а в момента стоя пред теб само по халат.

Хайде, изплюй камъчето.

— Защо крещеше?

— Аз ли? — попитах и забих пръст в гърдите си.

— Да, ти. Чуваше се чак навън.

— Бях заспал.

— В такъв случай си крещял в съня си. Защо?

— Не знам. Следващия път ще се събудя и ще се запитам защо.

— Мислиш, че е смешно ли?

— Не съвсем.

— Ако имаш желание да го споделиш, обади ми се.

— Защо?

— Защото аз знам къде живеят демоните, Майкъл. И може би ще успея да ти помогна.

— Лека нощ, Елън.

— Лека нощ.

Елън Бразил се насочи директно към „Лаборатории Си Ди Ей“. Когато пристигна, влезе направо в банята и пусна водата да тече върху ръцете си. Пръстите ѝ бързо изтръпнаха от студа.

Взе една кърпа и ожесточено затърка лицето си. След известно време престана и погледна отражението си в огледалото. Беше вече на трийсет и осем. С годините белезите ѝ бяха толкова избледнели, че понякога дори не се сещаше за тях. Кожата ѝ започна да се разваля още на дванайсет. Цистичното акне надупчи лицето ѝ. Постепенно тя се затвори в себе си. За разлика от нея сестра ѝ беше истинска красавица. Всички го виждаха. Но Ана продължаваше да говори единствено за Елън. Колко била умна, какво бъдеще я чака.

И наистина стана така. Тя беше специалната. Интелигентна, прозорлива, макар и с дебел пласт грим. Погледна джиесема си на мраморната поставка. Нямаше съобщения, нямаше есемеси. Очите ѝ се върнаха на образа ѝ в огледалото, ръката ѝ бавно докосна бузата. После на вратата се почука. Минаваше три след полунощ, но Елън не си правеше илюзии, че ще я оставят на спокойствие.

— Влез.

В огледалото до нея изплува гладко лице с шоколадов загар. Беше Джон Стодард, директор на „Лаборатории Си Ди Ей“ и колега учен. Стодард беше от Чикаго, от Уест Саид. Подобно на много други, той не притежаваше умствените способности на Елън, но беше приятен и любезен човек, който лесно печелеше благоразположението на околните. Тя дори се зарадва, когато го предложиха за шеф.

— Как е работата? — подхвърли Стодард.

Тя избърса лицето си за последен път и праметна кърпата да съхне.

— Добре, Джон. А ти как си?

— Часът е три след полунощ.

— Знам.

— Къде беше досега?

— В „Кук“.

Елън пхна джиесема в джоба си и тръгна към главната лаборатория, следвана от Стодард.

— Спешното отделение на тази болница трябва да бъде незабавно затворено — добави тя.

— Няма как да си сигурна.

Тя седна зад бюрото и взе снопче разпечатки.

— Наистина ли предпочиташ да играем по този начин?

— Няма значение какво предпочитам аз. А ти не се вълнувай толкова, защото и бездруго ни местят в „Кук“. Засега временно.

— Кой ни местят?

Стодард седна срещу нея и подпря брадичката си с пръсти.

— Правителството, Елън. Настояват да погледнеш трупове. Долу те чака кола.

— Благодаря, но знам пътя.

— Ти си водещият учен в района — поклати глава Стодард.

— Засега.

— Ще ти лепнат някой, двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Такава е системата.

— Защо не възложат проверката на Центъра за контрол на болестите?

— Защото нямат нашия опит и възможности.

— Какво препоръчват?

— Идентифицирали са седемнайсет потенциални случая. След изследването на първите кръвни проби допускат, че става въпрос за възможно умишлено заразяване. Обърни внимание на думата „възможно“. Вероятно имат предвид някой модифициран щам на антракса.

— Значи са свършили работата си наполовина — промърмори Елън и натисна няколко клавиша. На екрана се появи океан от данни.

Стодард се премести до нея и си сложи очилата за четене. Проучи екрана в продължение на минута-две, после вдигна очилата на челото си.

— Доколко си сигурна в това?

— Общо взето, симптомите се покриват с тези на антракса, но има и някои несъответствия — отвърна Елън и извади на екрана картата на Уест Сайд, осеяна с флагчета. — Подозираните огнища на заразата се намират около спирките на Синята линия. Но има два

случая, които бяха открити на почти два километра от най-близката спирка на метрото.

— А ти си убедена, че спорите на антракса не могат да стигнат толкова далеч, така ли?

— Казвам само, че вероятността подобно нещо да се случи е минимална. А доколкото ни е известно, никой от тези хора не се е намирал близо до Синята линия в предполагаемия момент на заразяването.

— Е, и?

— Следователно, ако става въпрос за патоген, той се разпространява по някакъв друг начин. Най-вероятно чрез директен контакт.

— Антраксът не действа по този начин.

— Той не би трябвало да се проявява и през първите няколко часа на заразата, но по всичко личи, че това се случва. Практиката сочи, че патогенът действа по начина, по който е програмиран да действа, Джон.

Стодард се облегна назад и наклони глава.

— Нали не допускаш, че този кошмар ни дойде на главата от електрическите крушки от Форт Детрик? — попита той.

— След онова, на което попаднах днес, в никакъв случай. Става дума за синтетична химера, непозната досега.

— Прилича ли на нещо, което съхраняваме тук?

— Няма как да разбере, преди да изследвам ДНК.

— Но какво мислиш?

— Може би става въпрос за някой първи братовчед.

— Разликата е голяма, Елън.

— Мислиш ли?

— Да. Ти също. Какви са шансовете за ограничаване?

— Зависи от метода и лекотата на разпространението. Ще научим повече от новите трупове, които скоро ще пристигнат. Даваш ли си сметка, че всички пътници по Синята линия се изсипват на „О’Хеър“?

— Знам го — кимна Стодард. — Но какво мога да направя?

Елън не отговори, насочила вниманието си към богатия свят, който се разкриваше под микроскопа ѝ.

— Не би трябвало да бъдем там — добави Стодард.

— Вече ти обясних къде сме заложили примамки. В случай на умишлено заразяване можем да се надяваме единствено на късмета, за да минимализираме загубите.

— Ваксина?

— Може би, стига да разполагаме с нещо сходно в базата данни. Но тя ще изисква известно време.

— Значи да очакваме още трупове, така ли?

— Да, Джон, така е. В Чикаго те ще бъдат най-много. Някой от Вътрешна сигурност да е споменал за карантина?

— О, те имат куп планове. Въпросът е кой ще има куража да дръпне шалтера.

— А нещо за хората, които вече са заразени?

— Какво всъщност искаш да знаеш?

— Ние не бива да сме част от това.

— И не сме.

Стодард извади от джоба си флашка и я постави на бюрото.

— Какво е това?

Директорът разкърши рамене и огледа помещението.

— Запис на снощната презентация на Вътрешна сигурност. Темата беше реакцията срещу разпространение на заразата в района на Уест Сайд. Онзи негодник на трибуната ни засипа с подробности.

— Защо ми е този запис?

— Защото знам, че Даниълсън те е въвлякъл в цялата работа, а сега се е измъкнал.

— Мислиш, че ние ще го отнесем, така ли?

Стодард побутна флашката с палеца си.

— Това е нещо като застраховка, Елън. В днешно време човек трябва да си пази гърба.

Тя поклати глава, но все пак прибра флашката в джоба си. Стодард стана и тръгна към вратата.

— Дано сме сбъркали — въздъхна той. — В шест сутринта ще ми се обалят от Вашингтон. Веднага след това ще се свържа с теб.

После Елън отново остана сама. Часовникът на компютъра показваше 4:12 ч. Тя поработи още известно време въпреки студените сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

— Хей!

Моли Карълтън се беше появила без никакъв шум. Или може би беше тук от доста време. Елън бързо издърпа една салфетка от кутията на бюрото си.

— Извинявай, но денят беше дълъг.

— Нощта също. Добре ли си?

— Била съм и по-добре.

— Стодарт?

— Грешката не е негова — поклати глава Елън.

Моли седна на току-що освободения от директора стол и го придърпа напред.

— Тогава какво има?

— Нищо. И всичко.

— Чу ли се с Ана?

Елън опипа джиесема в джоба на престилката си.

— Още не.

— Аз проверих болниците — обяви Моли.

— Благодаря. Аз също.

— Тя е добре. Вероятно е забравила да включи телефона си след кацането.

— Сигурно.

Елън усети лъжата, но нямаше сила да ѝ се противопостави.

— Защо не се опиташ да поспиш?

— Трябва да сме в „Кук“ след един час — поклати глава Елън. — Заповед на правителството.

— Защо?

— Защото там са мъртъвците, Моли. А сега ми помогни да си събера нещата.

Елън започна да пълни с папки коженото си куфарче. Моли се поколеба за миг, после направи същото. В 5:00 ч. бяха в болницата. Половин час по-късно вече режиха трупове с надеждата да установят онова, което ги беше убило.

Станах малко след девет, потърсих каишката на Маги и я изведох на разходка. Над езерото бяха надвиснали тъмни облаци и бяха превърнали града в лъскав стъклен буркан. Вързах кучето пред „Интелидженсия“, взех си едно кафе и разгърнах папката, която Елън Бразил ми бе дала в лабораторията.

Първите няколко глави очертаваха основите на черната биология. Прелистих страниците и някъде към средата на ръкописа попаднах на раздел, наречен „Умно облекло“. Като странична част от изследванията си в Си Ди Ей бяха създали т.нар. „нанофибри“, които представляваха въглеродни нанотръбни молекули, вплетени в тъканта на обикновен плат. Според заключенията в папката нанофибрите добавяха само няколко грама тежест към дрехата, но в замяна на това я правеха абсолютно непробиваема от куршуми. В допълнение фибрите следяха жизнените показатели на човека, който я носеше, и бяха в състояние да извличат или вкарват в кръвта ограничени количества стимуланти и антибиотици. Нещо особено полезно за боец, получил огнестрелна рана на бойното поле.

Отпих глътка кафе и обърнах страницата. В следващата глава се говореше за пиезоелектрически нанофибри, които имаха свойството да акумулират кинетичната енергия на човешкото тяло. Вплетени в риза или панталон, те превръщаха дрехата в портативен комплект батерии в състояние да зареждат мобилен телефон, транзистор, айфон — изобщо всякакви електронни устройства, които се бяха превърнали в неразделна част от ежедневието на съвременния човек.

Това също ми се стори страхотно, въпреки че думата „пиезоелектрически“ веднага ми докара главоболие. В резултат отместих папката и погледнах хубавата жена на съседната маса, която добавяше мляко и захар към кафето си. После измъкнах джиесема си и набрах Рита Алварес с внезапното чувство, че джобовете ми са адски скучни и тривиални.

— Майкъл?

— Здравсти, Рита. Как си?

— Добре съм. Какво става?

— Ти ми кажи.

Тя не отговори.

— Говори ли с гаджето си?

— Аз непрекъснато говоря с него.

— Имам предвид за снощи. За адреса, който ми даде?

— Знаеш, че съм говорила с него, Майкъл. Нямах друг избор.

— Беше ли наясно, че Ли разпространява дрога?

— Не, за бога! Знаех само това, което ти казах. Бил е посредник при доставките на медицинско оборудване.

— А защо е разговарял с теб?

— Останах с чувството, че го беше решил предварително. Стори ми се, че иска да си разчисти сметките с някой, но не мога да бъда сигурна. Казах му, че няма да споменавам името му пред когото и да било.

— Кой го е убил според теб?

— Излишен въпрос.

— „Четворките“?

— Най-вероятно, след като е продавал дрога.

— И това няма нищо общо с твоето разследване, така ли?

— Съмнявам се. — Рита замълча за момент, после добави: — Знаем, че ще прозвучи егоистично, но откри ли нещо, което може да бъде от полза?

— За разследването ти?

— Да.

Вината в гласа ѝ ми помогна да забравя дребната подробност, че не споменах за торбите за трупове, с които беше пълно онова мазе.

— Съжалявам, Рита. Но когато отидох там, Ли вече беше мъртъв. Между другото, вие с Винс трябва да започнете да си говорите за своята работа.

— Благодаря, Майкъл.

— За нищо. — През входната врата на „Интелидженсия“ се появи още една хубава жена. Тази я познавах. — Ще ти се обадя по-късно, Рита.

— Защо? Какво става?

— Нищо.

— Нещо свързано с моето разследване ли?

- Трябва да вървя, Рита.
- Дръж си езика зад зъбите, моля те.
- Чао, Рита.
- Майкъл!
- Чао.

Изключих телефона в момента, в който Рейчъл Суенсън седна на стола до мен.

— Минах покрай вас, но никой не ми отвори — рече тя. — После зърнах Маги, вързана отпред...

Едновременно се обърнахме към прозореца. Маги се беше притиснала към стената, подвила опашка между задните си крака.

— Страхува се от времето — поясних.

Рейчъл кимна, издавайки къс гърлен звук. Кученцето беше общата ни тема за разговор. Нещо като осиновено дете. Единствената твърда почва под краката на една непрекъснато променяща се връзка.

— Мислех, че днес ще бъдеш в съда — подхвърлих подчертано небрежно аз.

— Бях. И проведох един конферентен разговор.

— Искаш ли кафе?

— Трябва да поговорим.

— Какво има?

Рейчъл се огледа. Заведението беше полупразно, но тя въпреки това понижи глас.

— Късно снощи Министерството на вътрешната сигурност поиска съдебна заповед за поставяне на Националната гвардия под свой контрол в случай на епидемия в района на Уест Сайд в Чикаго. — Замълча за момент, после добави: — Днес сутринта искането беше оттеглено.

— А ти допускаш, че аз имам някаква информация?

— Вече знам за електрическите крушки. И за метрото. Вчера те извикаха по спешност и ти тръгна с предчувствието, че става нещо сериозно.

Двойна светкавица раздра навъсеното небе и хвърли алените си отблясъци по стените на заведението. Маги лежеше на плочите. Завряла нос между предните си лапи, тя се беше свила на кълбо и гледаше към нас.

— По-добре да я приберем — каза Рейчъл.

— След минутка — кимнах аз. — Чувала ли си за „Лаборатории Си Ди Ей“?

— Какво общо има това с искането на правителството?

— Чувала ли си? — настоях аз.

— Да, знам, че има такава фирма.

— Откъде знаеш?

— На разпит ли ме подлагаш, Майкъл?

— Важно е.

— Че кога не е било? — подхвърли с мрачна ирония тя, а аз изведнъж я видях с разкъсани дрехи и подуто лице, завързана в онзи изоставен небостъргач в Кабрини-Грийн и заковала поглед в насочената в гърдите ѝ пушка. После видението изчезна, заменено от скърцащите отломки на нашата връзка и мрачното усещане, че не мога да направя нищо за нейното укрепване.

— Правителството е оттеглило искането си, Рейч. Кое то означава, че са успели да решат проблема, ако изобщо е имало такъв.

— Не е точно така.

— Какво означава това?

Тя събра длани, потърка палците си един в друг и тежко въздъхна.

— Преди пет години Джордж Буш издаде постановление за извънредни правомощия на ФБР над Националната гвардия в случай на заплаха за националната сигурност. Доколкото разбирам, днес сутринта на някой гений в Министерството на правосъдието изведнъж му е хрумнало, че могат да обявят мобилизация в Чикаго без съдействието на съда.

— А могат ли?

— Вероятно, въпреки някои пречки от конституционно естество.

Телефонът ми завибрира на масичката. Погледнах дисплея и предупредително вдигнах пръст.

— Трябва да отговоря на това обаждане.

Излязох пред заведението, погалих Маги и набрах номера. Моли Карълтън вдигна още на първото позвъняване.

— Къде си?

— Пия си кафето. Защо?

— Трябва веднага да дойдеш в лабораторията.

— Какво става?

— Нещата ескалират.

Първият гръмотевичен залп разцепи небето над главата ми. Кученцето потръпна под дланта ми. През стъклото видях, че Рейчъл си е поръчала чай и гледа към мен. Ръката ѝ машинално отля мляко от каничката и започна да го разбърква.

— Къде е Елън? — попитах.

Мълчание.

— Моли?

— Тръгвай насам, преди да са дошли да те вземат.

— Кой? — попитах аз, но линията прекъсна. Затворих телефона миг преди Рейчъл да излезе навън.

— Трябва да тръгвам — обясних аз.

— Някое разследване?

— Едно от многото. Слушай, бих искал да довършим този разговор. Ще ти звънна по-късно.

— Значи той има някаква връзка с ангажиментите ти?

— Ще ти звънна по-късно. Може да хапнем някъде.

Тя отпи глътка чай и поклати глава.

— Тях няма да ги изиграеш, Майкъл.

— Кои тях?

— Просто няма да ти минат номерата.

— Рейч...

— Няма как да стане.

— Каня те на вечеря. Ще ти звънна по-късно.

Рейчъл почеса Маги зад ухото и ме заряза на тротоара. Първите капки дъжд затрополиха в мига, в който се прибрах у дома.

Във фоайето на Си Ди Ей чакаха трима мъже с тъмни костюми и слънчеви очила. Не изглеждаха особено дружелюбни и затова реших да използвам по-неотгъпканата пътека, известна още като „товарен асансьор“. На практика разлика нямаше.

— Насам, мистър Кели.

На третия етаж чакаха други двама с тъмни костюми и слънчеви очила. Поведоха ме по вече познатите безлични коридори, покрай лабораторията, в която получих първите си познания за черната биология, и ме вкараха в друга заседателна зала.

— Те всеки момент ще се присъединят към вас.

Костюмираните се оттеглиха, преди да успея да попитам кои са тези „те“ и защо всички са се накичили със слънчеви очила по време на гръмотевична буря през март. Три минути по-късно вратата се отвори.

— Извинявай, Майкъл — рече Моли.

— Няма проблем. Кога се появиха „Мъжете в черно“?

Тя направи опит да се усмихне, но чертите ѝ отказаха да се подчинят.

— Какво става? — рекох.

— Ела с мен.

Поведе ме обратно по коридора. По пътя не срещнахме нито един от държавните служители. Всъщност не срещнахме жива душа.

— Всички ли са навън за течен обяд?

— Намират се на четвърто ниво.

Едва сега забелязах тъмните сенки под очите ѝ и тревогата в тях.

— Какво става, Моли?

— Може би имаме зараза — задавено рече тя.

— Биологично оръжие?

Тя кимна и погледна към вратата.

— Тук ли ще се върнат?

— Всеки момент. Цяла сутрин бяхме в „Кук“. Взето е решение да се съберем за конферентна връзка с Вашингтон.

— В такъв случай не е зле да побързаш.

Моли изпусна въздуха от гърдите си.

— Елън ми каза, че сте се видели снощи.

— Какво показаха кръвните проби?

— Все още не е напълно ясно. Вчера в моргата на „Кук“ са докарали двама скитници. Отначало решили, че са починали от естествена смърт. Често се случва през зимата.

— Не е чак толкова студено — отбелязах аз.

— Така е — кимна тя, после добави: — Някакъв санитар не харесал цвета на единия от тях и решил да ни се обади. Тази сутрин излязоха резултатите от кръвните проби. В тях се оказаха следи от натравяне с антракс.

— Само на единия? — вдигнах вежди аз.

— Другият беше удушен, но и двамата са били изложени на отравяне с антракс.

— Къде са ги открили?

— На две пресечки от спирка „Клинтън“ на Синята линия. Допуска се, че може би са нощували в метрото. А и ченгето, за което си споменал пред Елън...

— Дони Куин?

— Неговата кръвна проба също е положителна. Откъде ти хрумна да настояваш за изследване на кръвта му?

— Вчера бил в Уест Сайд, а после умрял. Предчувствие, нищо друго.

— Добро предчувствие — кимна Моли. — Оказа се, че именно Куин е открил двамата бездомници и се е обадил в моргата. Все още уточняваме времевите граници, но по всичко личи, че заразата се е появила някъде по Синята линия.

— Но вашите изследвания установиха, че антраксът, който открихме там, е безвреден.

— Беше.

— Е, и?

— Инкубационният период на антракса като бойно отровно вещество е между пет и седем дни. Докато това нещо убива в рамките на броени часове и май се предава от човек на човек.

— Значи не става въпрос за добрия стар боен антракс.

— Може би е нещо повече.

— Колко повече?
— Елън продължава да работи върху кръвните проби. Но хората започват да се плашат.
— Къде е Даниълсън?
— Надяваме се ти да установиш това.
— Кои сте вие?
— Ние двете с Елън. Плюс кмета.
— Кметът, разбира се. Закъде сме без него?
— Разговаряхме преди час. Той е много обезпокоен, Майкъл.
— Бас държа, че е така. Вчера сутринта Даниълсън ви натика в метрото, а после изчезна. Безпокоите се, че ви е направил постановка.
— Ти също беше там.
— На мен ли решихте да прехвърлите топката?
Моли избягваше погледа ми и нервно чупеше пръсти.
— Защо ли просто не се махна от този град? Тогава вие ще бъдете принудени да го откриете.
— Елън каза...
— Какво каза Елън?
— Не можем просто да си тръгнем.
— Защо?
— Първо, защото от днес сутринта вече не отговаряме за нищо. На практика сме нещо като затворници в собствената си лаборатория.
— Направихте ли опит да си тръгнете?
— Имам чувството, че ще е по-добре да не го правим. Особено Елън.
— Защо се обърнахте към мен?
— Елън настояваше една от нас да си поговори открито с теб.
— Да проверите дали заслужавам доверие ли?
— Онези от Вътрешна сигурност и бездруго щяха да те приберат. Стремят се да поставят всичко под контрол, преди да направят публично изявление.
— Значи и аз се оказвам затворник?
— Не е задължително.
В коридора пропука радиостанция, размениха се тихи реплики.
— Ела — каза Моли и ме въведе в малка стаичка до лабораторията. — Това е аварийен изход — посочи една затворена врата

тя. — Ако се спуснеш два етажа надолу, ще стигнеш до нещо като цех за преработка на хартия.

— Фабриката за пликове?

— Да — кимна тя и ми подаде два ключа. — Единият от тези трябва да ти осигури достъп до цеха. Разполагат с товарна рампа на партера.

— Кога ще направят публичното си изявление за заразата?

— Не знам. Но нещата ескалират, както вече ти споменах. При първа възможност ще се свържем с теб.

Звучите от коридора се приближаваха.

— Хайде, върви.

Направих крачка към аварийния изход в мига, в който вратата се отвори. На стълбите стоеше дребен мъж с коса като изгоряла слама. Беше облечен в кафяв костюм от туид и говореше в микрофон, прикрепен зад ухото му.

— Открих ги — обяви той. — Ще се видим долу.

Введе ни обратно в лабораторията, посочи коридора и каза:

— Моли, ще ни оставите ли насаме, ако обичате?

Тя излезе, без да ме погледне. Дребният издърпа два стола и с жест ме покани да седна.

— Кой сте вие? — попитах.

— Джеймс Дол от Министерството на вътрешната сигурност.

Фамилното име му подходеше. Стъклени очички като на кукла, червени бузки, лъскава и закръглена брадичка, застинали черти. Бях готов да се закълна, че устните му мърдат само когато примигва.

— Къде е Даниълсън?

Дол се изправи. Подметките му затракаха по настлания с плочки под. Спря се пред монитор, на който се хилеше Магила Горила, яхнала велосипед на три колела. Погледа известно време скрийнсейвъра, насити му се и се извърна към мен.

— Чух някои неща за вас, мистър Кели.

— Къде е Даниълсън? — повторих аз.

— Не е ли странно? Възнамерявахме да ви зададем същия въпрос.

— В града има разпространение на патогени.

— Наясно сме със ситуацията.

— Значи сте наясно и с още нещо: от действията ви през следващите час-два зависи дали ще умрат много хора или само малцина.

— Създадена е извънредна комисия, която вече заседава.

— Искам да говоря с тях.

Дясната вежда на Дол отскочи нагоре, устните му се разтеглиха в нещо като усмивка.

— В никакъв случай.

— Мога да ви помогна.

— Как?

— Според мен заразата няма нищо общо с Даниълсън.

— Така ли?

— Мисля, че са го изиграли.

— Кой го е изиграл?

— Все още не знам.

— Но очаквате да ви позволим да се мотае наоколо и да търсите отговори?

Дол млъкна и очаквателно ме погледна, но аз млъчах.

— Знам, че всичко това ви звучи странно — каза той, седна на стола и поглади тънките си жълтеникави мустачки. — Имаме два приоритета, мистър Кели. Да идентифицираме патогена, ако има такъв. А после да го обезвредим. Доктор Бразил и нейните сътрудници ще се съсредоточат върху първия приоритет. А вторият е моя грижа.

— Как ще стане това?

— Вече сме очертали периметри в района на Уест Сайд и Оук Парк. Хората ще бъдат предупредени да останат по домовете си. Опасните зони ще бъдат запечатани.

— Карантина?

Дол се усмихна. Зъбите му бях в тон с мустачките.

— Предпочитам да възприемем нещата като снегопочистване. Но за вас думичката „карантина“ явно е по-подходяща...

Отвън се разнесе женски писък: тънък, висок, продължителен. Познавах го, бях го чувал и преди. Начупени нокти на мъката, натезали от безсилие и безнадеждност, забиващи се в голата плът. По коридора се разнесоха тежки стъпки. Дол се поколеба за миг, после изскочи навън. Просто не можа да устои и хукна към болката, както

биха постъпили повечето хора. Аз извадих ключа на Моли и хукнах в обратна посока. Към аварийното стълбище и свободата.

— Онези от Вътрешна сигурност искат да ме заключат. Седях в една закувалня на две пресечки от дома си.

Сервитьорката ми донесе чаша кафе. Добавих малко сметана и захар. Рейчъл Суенсън издигаше обичайната си стена от мълчание от другата страна на линията.

— Чу ли какво ти казах, Рейч?

— Чух. Вероятно имат основателни причини.

— Искам да направя нещо за мен. По-скоро две неща. Но трябва да ги направя веднага, а после да си събереш багажа.

Отпих глътка кафе и се намръщих на словесния порой, който се изля от слушалката. Изчаках я да свърши, после ѝ изложих плана си.

След малко повече от час паркирах на улицата един автомобил със съмнителни качества, който наех от агенцията с многозначителното име „Брички под наем“ на Ървинг Парк. Дъждът беше спрял толкова внезапно, колкото и бе започнал. Но във въздуха тежеше обещанието за още. Пред блока ми беше паркиран лъскав черен седан, в който ме чакаха двама федерални агенти. Напълно „незабележими“, да ги вземат мътните.

Аудито на Рейчъл спря пред входа в момента, в който единият от тях се върна от заведението за бързо хранене на ъгъла. Нямах представа дали я познавах, или просто не бяха виждали жена от дълго време насам. Но докато тя слизаше от колата си, в седана се разрази истинска буря от книжни салфетки и восъчна хартия. Без да бърза, Рейчъл извади ключовете си и влезе във входа. Моите хора вече бяха захапали телефоните, очевидно контактувайки с колегите си в центъра на града. В най-лошия случай се бяха сетили да я снимат и да изпратят есемес до някой, който би я разпознал като моята приятелка и — което беше още по-важно — като действащ съдия във федералния съд. Телефонът на съседната седалка завибрира. На дисплея се изписа номерът на Рейчъл.

- Вътре към — докладва тя.
- Благодаря.
- Животинката се радва да ме види.
- Много добре.
- Искаш ли нещо друго?
- Само това, което ти казах.
- Аз няма да напусна града, Майкъл.
- Ако изчакаш още един час, няма да можеш, дори и да искаш.
- За какво става въпрос?
- Сигурен съм, че имаш представа.

Мълчание.

- Имаш ли ми доверие, Рейч?

— Да.

- Вземи Маги и изчезвай от града.

— Видях една кола отпред.

- Зад къщата има още един тип, който наблюдава задния вход.

— Теб ли чакат?

— Да. Сигурен съм, че няма да те закачат, поне засега. Ако все пак го направят, ще им кажеш, че още миналата седмица сме се разбрали да дойдеш и да прибереш кучето.

— И че нямам представа къде си?

— Наистина няма да имаш. А сега върви. И се грижи за животното.

Рейчъл прекъсна връзката. Не беше щастлива, но на мен изобщо не ми пукаше. Извеждането ѝ от града може би беше прекалено, но и от това не ми пукаше. Минута по-късно съдийката излезе от входа. Макар и на каишка, Маги доволно махаше с опашка. Аз наблюдавах федералните. Те гледаха към Рейчъл, но останаха по местата си. Тя се качи в аудито и потегли. Аз направих един кръг на квартала и отново спрях. Нахлупих шапката на „Къбс“, която бях купил от „Уолгрийнс“, и се измъкнах навън.

Домът ми се намира в типичен за Чикаго малък блок с шест апартамента, един вход и две стълбища в задната част. Северното обслужваше трите апартамента в моята част и свършваше на задната уличка, на която беше паркирана колата на федералното ченге, в момента заето да дъвче огромен сандвич. Другото излизаше на Корнилия Авеню — тиха уличка с изглед към езерото.

Спуснах се по „Корнилия“, открях черната врата от ковано желязо и надникнах. Онзи на задната уличка можеше и да не ме види от мястото си, но положително нямаше да ме пропусне, ако поемех нагоре по стълбите. Стига да внимавах, разбира се. Нямах време да разсъждавам по този въпрос. Понякога така е по-добре. Нахлупих шапката и изтичах нагоре по стълбите. Ключът на съседа ми беше там, където очаквах — под малката каменна статуя на ухилен Буда. Отключих задната врата и се промъкнах в апартамента.

Съседът ми беше абитуриент в музикалното училище „Кениън“. Бъдеща рок звезда и настоящ разносвач на поръчки с велосипед на име Майки Сандърс. Един ден почуках на вратата му просто защото бях убеден, че измъчва котката си. Майки обясни, че това, което съм чул, е музика. После ми предложи бира и ме запозна с епичната творба на Андрю Бърд, озаглавена „Огнено кълбо“. Днес в апартамента цареше тишина. Котката изскочи отнякъде и се отърка в глезените ми. Минах по късия коридор и залепих око на шпионката. Стълбището беше пусто. Открях вратата, прекосих площадката и хлътнах в собственото си жилище. Тишината се нарушаваше единствено от тиктакането на часовника в кухнята. Насочих се към вътрешността на апартамента, придържайки се далеч от прозорците. Накрая се озовах в дневната. Тук капците бяха плътно затворени и помещението тънеше в мрак. Извадих миниатюрно фенерче, седнах зад бюрото и посегнах към най-долното чекмедже, претърпано с различни документи. Понечих да го отворя, но в същия миг усетих острието на нож върху гърлото си. Останах изненадан от гласа, който прозвуча в ухото ми.

— Имаш хубаво кученце, Кели.

Без да отделя ножа от гърлото ми, Даниълсът седна до мен и запали настолната лампа.

— Как влезе в дома ми? — попитах.

— За малко да нагрябам гаджето ти. Взех я за теб, ама парфюмът я спаси. Нали няма да вдигаш шум?

— Че защо да вдигам?

— Онези още ли са отвън?

— Разбира се.

Преди дори да помръдна, ножът изчезна, заменен от пистолет. Черен, с дълъг заглушител в същия цвят.

— Не изглеждаш добре, Даниълсът — отбелязах аз.

На слабата светлина на лампата кожата му приличаше на опънат пергамент. Косата му беше мазна, а очите му блестяха малко по-силно, отколкото би трябвало.

— Какво става навън? — попита той.

— Зависи доколко си осведомен.

— Дай ми пистолета си.

Откачих оръжието от колана си и му го подадох. Даниълсът го взе и се надигна от стола.

— Дръж ръцете си на бюрото.

Подчиних се. Натрапникът в дома ми потъна в мрака, но бързо се появи отново.

— Гледам да съм в крак със събитията — каза той, сложи лаптопа си между нас и измъкна чифт белезници. — Няма как да работя и да те наблюдавам едновременно — поясни той.

Протегнах ръце. Даниълсът ми щракна белезниците и пъкна ключа в джоба си.

— Разполагам с почти всички материали за заразата, които в момента текат към Вашингтон — поясни Даниълсът.

— И още не са те заключили, а?

Скулите му помръднаха в нещо като усмивка, разкривайки два реда равни като надгробни камъни зъби.

— Вързах устройство за копиране на клавиатурата към един от лаптопите им. Сменят кодовете за достъп на всеки кръгъл час, но тази програма ги копира автоматично...

— Браво на теб. Какво стана вчера?

Даниълсът изви глава и спря да пише.

— Нали не допускаш, че умишлено съм пуснал биологично оръжие в метрото?

— Не съм сигурен — поклатих глава аз. — Ти не си особено умен, но си патриот, а това е достатъчно опасна комбинация.

— Майната ти, Кели!

— Какво се случи?

Даниълсът изчете някакъв текст на екрана и подсвирна.

— Играта загрубява!

— Какво?

— Току-що качиха карта на потенциалните зони за карантина. Ще разделят Оук Парк и Уест Сайд. Очевидно за да предпазят максимален брой бели хора. Умно. — Даниълсът обърна лаптопа така, че да виждам екрана. — Но няма да направят официално съобщение, преди войниците да блокират района.

— Войниците?

— Националната гвардия, плюс попълнения от най-добрите кадри на чикагската полиция. Едва ли някой ще направи разликата, тъй като всички ще бъдат облечени в защитни костюми.

Извъртя екрана обратно и продължи да скролира текстовете.

— Ще го кръстят „необходимата предпазна мярка“. Добре звучи, нали? Но въпросът е защо.

— Нали сам каза, че е имало изтичане на патогени?

— Да, но ако става въпрос за антракс, не може да говорим за предаване на заразата от човек на човек. — Даниълсът затвори лаптопа и се изправи. — Въпросът е защо не прибегват до евакуация, а налагат карантина.

— Искам да разбера какво се случи в метрото.

— Прав си — кимна Даниълсът, погледна часовника си и вдигна пистолета. — Не разполагаме с много време.

Запитах се дали няма да ме гръмне още сега, на момента. Но вместо това той продължи да говори.

— Вече знаеш за Катрин Лосън. За твоє сведение ще добавя, че акцията беше одобрена предварително. Тя знаеше за откраднатите от лабораторията във Форт Детрик електрически крушки и душеше из тунелите с надеждата да ги открие. Аз направих опит да я предупредя, но без успех.

— А после й проби главата с два куршума двайсет и втори калибър — подхвърлих аз.

— Аз ли? Нищо подобно. Вече ти казах, че заповедта дойде от Вашингтон.

— Какво стана после?

— Знаех, че двете крушки са безобидни. Разполагах с твърди доказателства.

— Кажй това на трупове, които започнаха да се събират в „Кук“.

— Крушките бяха безопасни, Кели. След ликвидирането на Лосън от Вашингтон ми заповядаха да ги изнеса от метрото и да ги предам в лабораторията на Бразил.

— После?

— После се направих на умник. Загърбих правилата и задържах нещата в продължение на две седмици.

— А Бразил не възрази, така ли?

— Тя ми вярваше.

— Грешката си е нейна — свих рамене аз. — А ти какво чакаше?

— Прецаках работата.

— Как?

— Получих информация за лошите. По всяка вероятност спяща терористична клетка в Чикаго, която се интересуваше от покупката на материали.

— За нападение?

— Бог знае — сви рамене Даниълсън. — Говореха за биологични и химически оръжия, за всякакви други боклуци. Но както и да е. Пуснахме информация за смъртта на Лосън. Целта беше да ги накараме да повярват, че крушките са били заразени и все още се намират в тунелите. Нещо като черешката върху тяхната торта. Реших

да изчакам една-две седмици, за да видя дали ще тръгнат да ги търсят. Появата им в метрото би била истински джакпот.

— Но ти беше сигурен, че крушките са безобидни, така ли?

— Преди да наглася работата, слязох лично в метрото. От „Детрик“ получихме специално фенерче с ултравиолетова светлина, с помощта на което можеха да се открият маркерите на крушките. Трябваше ми цял час, за да открия въпросните две. Едната свалих за изследване в лабораторията, а другата оставих на място.

— И?

— Бяха чисти. Абсолютно безвредни.

Облегнах се назад в стола. Даниълсън може би лъжеше, но не разбирах защо. Още по-малко разбирах какво търси в дома ми.

— Какво всъщност става, след като крушките наистина са чисти?
— попитах аз.

— Това вече е добър въпрос — отвърна Даниълсън, размаха пистолета пред лицето ми и леко се оригна. В ноздрите ме лъхна миризмата на алкохол, може би джин. — Отговорът му е прост, стига да знаеш правилата на играта.

— А ти ги знаеш, така ли?

— Може би не напълно — призна той. — Може би лошите са усетили номера и са го обърнали в своя полза. Използвали са крушките за прикритие и са пуснали свой патоген, но вече истински.

— Мислиш ли, че са били именно онези, за които е била предназначена постановката?

— Едва ли.

— Откъде знаеш?

Зъбите на Даниълсън блеснаха в още една мъртвешка усмивка.

— Четвъртият ми каза.

— Четвъртият ли?

— Проследих ги днес сутринта около пет. Четвъртият наблюдаваше как умират първите трима. После ми разказа всичко, което исках да знам.

— А ти го изпрати при приятелчетата му?

— Няма кой да плаче за него. Фактически те нямаха нищо общо. Там има още много негодници като тях.

— Защо им е трябвало да използват крушките за прикритие? И защо не бият камбаната, ако наистина са терористична група? Да

поемат отговорност, да отправят някакви искания?

Даниълсън поклати глава при поредния ми тъп въпрос.

— Който решава да използва биологично оръжие, няма да бие камбаната. Защото ще го натиснат собствените му хора. И на практика ще се разграничат от него.

— Тогава какъв е смисълът?

— Изнудване по новите правила. Ограничено заразяване. Петстотин до хиляда мъртви в района на Чикаго. Ние размахваме юмруци, бомбардираме няколко от убежищата им в чужбина, после строим паметници. Светът разбира болката ни, но се пита кой е наред. Междувременно терористите се спотайват. След известно време ни потупват по рамото и прошепват, че новата порция е готова и мислят да я използват. Отново в Чикаго. Или в Ню Йорк, Ел Ей... Ние им вярваме, защото вече са го правили. И съответно се подчиняваме. Пандора се прибира в кутията си. Лошите получават онова, което искат, и то без да омаскаряват едрите риби във Вашингтон. Това е реалният резултат от използването на биологични оръжия. Поне от политическа гледна точка.

— Значи това е бил само първият удар?

— Твърде възможно.

— А ние какво трябва да правим?

— Ти и аз ли? — попита Даниълсън и огледа стаята, сякаш очакваше да зърне още някой.

— Да, Даниълсън. Какво трябва да правим?

— Да умрем, Кели. Като всички останали, само че по-бързо.

— Още не ми се умира — рекох аз.

— Че на кого му се умира? — сви рамене Даниълсън. — За съжаление това не подлежи на дебат. Патогените ще си вземат своето, а после ще започне голямата веселба. Вашингтон ще направи всичко възможно да представи нещата като терористична атака. Първата му работа е да сложи под похлупак всичко и всеки, който има връзка с Форт Детрик и онези крушки.

— Това сме ти и аз, така ли?

— Когато нещата се развият по подобен начин, хората се делят на две категории: на такива, които могат да бъдат обуздани, а ако не — да бъдат убити. Не е нужно да ти обяснявам в коя от тях попадаме ние с теб.

— Значи просто си седим и чакаме да се появят?

— Човек винаги има избор. Особено за начина, по който да умре.

— Ако си решил да се самоубиваш, действай. Но защо въвличаш и мен?

— Днес сутринта получих нова информация...

— От кого?

— Няма значение. По всичко личи, че моята постановка е на път да се провали.

— Ти си го знаеше.

— Човекът, който ми съобщи информацията, донесе и това — добави Даниъл сън и плъзна прегънат лист хартия на бюрото. — Не е много и едва ли ще помогне.

— Защо не се възползваш от него?

— Вече ти казах, че пропуснах шанса си. Умряха хора и някой трябва да поеме отговорността.

Погледнах прегънатия лист.

— Но мислиш, че аз мога да опитам, така ли?

Белите пръсти на Даниълсън помръднаха в здрача. Тишината ни обгърна с плътен воал. Пистолетът му се насочи в главата ми, после слезе малко по-надолу, към сърцето.

— Приеми го като последен жест на добра воля.

Човекът от Вътрешна сигурност се наведе напред и внимателно налапа черното дуло. После отново се облегна назад, гледайки ме с невиждащ поглед. След това натисна спусъка.

Куршумът свърши своята работа. Даниълсън лежеше мъртъв в краката ми.

Претърколих тялото и успях да измъкна ключа на белезниците от джоба му. Джиесемът ми изписука миг след като се освободих. Беше Елън Бразил.

— Трябва веднага да се махнеш от там! — напрегнато прошепна тя.

— Откъде?

— Те знаят, че си се прибрал у дома.

Промъкнах се до прозореца и надникнах през процепа на затворените капаци. Седанът още беше там, но празен. По-надолу се виждаха още две служебни коли, също празни.

— С колко време разполагам?

— Отначало бяха решили да те чакат да излезеш, но сега май са променили тактиката. Имаш пет минути, може би и по-малко. Тук е истинска лудница.

— Как са ме открили?

— Не знам. Даниълсън е корумпиран.

— Как разбра?

— Открили са доста пари в офшорната му сметка. Вероятно вече е напуснал страната.

Погледнах към увеличаващата се локвичка кръв под главата на агента и кимнах.

— Вероятно.

— Откриха и други неща, Майкъл.

— Какви неща?

— Не знам. Ние с Моли не можем да повярваме, но ти трябва да изчезваш от там.

— Пак ще ти се обадя. Гледай джиесема да ти е подръка.

Прекъснах връзката и отново надникнах през прозореца. Колите бяха все така празни. Отидох в кухнята, за да хвърля едно око зад

блока. Още две коли, плюс трима агенти на алеята. Елън беше права. Крайно време бе да си тръгна.

Промъкнах се в коридора, отворих входната врата и притичах в апартамента на съседа. Насочих се към кухнята, но някъде по средата на коридора се сблъсках с Майки Сандърс, който изскочи от банята само по боксерки.

— Мръсно копеле! — изрева той и запрати по мен някакво доста дебело желязо, което профуча в опасна близост до главата ми и изтрещя на пода. Стрелнах се напред, извих му ръката и притиснах устата му с длан.

— Майки, аз съм! — изсъсках в ухото му аз, изчаках малко и предпазливо отдръпнах дланта си.

— Кели! Бях в тоалетната, когато чух някакъв шум в коридора.

— И по-рано ли беше тук?

— Колко по-рано?

— Преди половин час.

— Бях заспал. А ти как влезе?

— Дълга история. Ти нали имаш представа с какво се занимавам?

— Знам, че носиш патлак и си бил ченге.

— Точно така. Пред входа има едни гадни копелета, които всеки момент ще се качат.

Майки машинално се извърна към входната врата.

— Едва ли ще влязат при теб — успокоих го аз. — Не и без съдебна заповед.

— Ченгета ли са?

— По-скоро федерални — отвърнах аз и направих деликатна пауза.

— Майната им — отсече Майки. — Какво искаш да направя?

— Какво ще кажеш за няколко дни извън града? — попитах с усмивка аз.

— С удоволствие — кимна съседът ми, но после се намръщи. — Ама нямам превоз.

Извадих ключовете на наетата бричка и му обясних какво трябва да направим, за да се измъкнем и двамата.

Половин час по-късно наблюдавах операцията по проникване в жилището ми през шпионката на съседа. На стълбището се появиха трима агенти, облечени със сини якета на ФБР, под които носеха бронезилетки. Единият държеше кози крак, а другите двама бяха извадили пистолетите си. Аз бях оставил вратата откритата. Мъжът с козия крак опря желязото на стената и предпазливо я побутна. Минута по-късно се появиха още четирима. Не бях сигурен дали няма да проверят и апартамента на Майки, но се надявах, че няма да го направят. Ако бях чернокож и живеех в Саут Сайд, ситуацията със сигурност щеше да се развие другояче. Съседите ми знаеха правата си и можеха да създадат проблеми.

Останах до вратата в продължение на десет минути. В жилището ми продължаваха да влизат и да излизат хора, повечето от тях говореха в микрофоните си. После дойде ред на Майки Сандърс. Бях му дал джиесема си и ключовете от колата. Той излезе през главния вход. Федералните не му обърнаха никакво внимание. Инструкциите му бяха да се отдалечи от сградата най-малко двайсет пресечки на север, а после да паркира някъде. След това трябваше да се обади на гласовата поща в офиса и да изхвърли джиесема ми в първата кофа за боклук, без да прекъсва връзката. Надявах се, че федералните ще го проследят, и те не ме разочароваха.

Четирима агенти изскочиха от апартамента и затрополиха надолу по стълбите. Промъкнах се към прозорците, които гледаха към улицата. Агентите се разпределиха в три коли и изчезнаха. Проверих задната уличка. Тя също се оказа чиста. Доколкото можех да преценя, в дома ми бяха останали само двама души, а външното наблюдение беше снето. Изчаках още пет минути, после слязох по задното стълбище на съседа. Корнилия Авеню беше все така безлюдна. Поех пеша към Саутпорт, спрях едно такси и потеглих в западна посока. Бях предупредил Майки да смени регистрационните номера на колата веднага след като позвъни в офиса ми, а после да вземе приятелката си

и да напусне града. Момчето ми изглеждаше свястно. Надявах се да изпълни съвета ми.

Маркър Робинсън наблюдаваше походката на шефа. Бавна и солидна, с вирната глава и изпънати рамене.

— Идва — обади се Джеймс.

Беше късен следобед в Уест Сайд. Маркър и брат му заемаха задната седалка на един заключен джип. Джейс беше прибрал ключовете, като преди това ги бе предупредил да не шават. Сега Рей Сампсън се приближи до колата, отключи вратите и почука на стъклото. Маркър го свали.

— Добре ли се чувстваш, малкият?

Юмруците им се срещнаха в обичайния поздрав. Маркър беше извадил патроните от револвера, с който предишния ден беше ликвидирал Корееца. В момента оръжието беше затъкнато в колана му, а патроните студенееха в джоба му. Рей Рей се облегна на прозореца.

— Искаш ли да се поразходим?

Джеймс посегна да го хване за ръката, но той се дръпна. Рей Рей го поведе надолу по улицата, покрай няколко паркирани коли със затъмнени стъкла и включени двигатели. Маркър усещаше погледите върху себе си, до слуха му долетяха звуците на отварящи се врати, които бързо се затръшваха. Продължиха към задънения край на улицата, движейки се съвсем близо до полусрутена ограда.

— Как я караш, малкият? — подхвърли Рей Рей, докосвайки с пръсти оградата.

— Готвя се за екшън.

— Имаш ли представа какво ще правим?

— Джейс каза, че ти ще ни обясниш.

Рей Рей кимна и протегна ръка.

— Дай да видя тоя пищов.

Маркър мълчаливо му го подаде. Рей Рей го прибра в страничния джоб на якето си. Бойците на „Четворките“ останаха да гледат след тях, очаквайки да разберат какво е намислил шефът им.

— Откъде го взе, малкият?

Маркър обясни.

— А сега отново ми разкажи за Сесил.

Маркърс повтори историята си. Как Сесил насочил пистолета си към белия мъж в магазина на Корееца, когато от мазето се появил втори. Именно той застрелял Сесил, а после гръмнал един-два пъти към братята Робинсън. Накрая и двамата побягнаха.

— Това е всичко, така ли?

— Да.

Маркърс си даваше ясна сметка, че историята му хич я няма. Рей Рей не разполагаше с труп, който да провери, но по принцип не го беше грижа за Сесил.

Главатарят на „Четворките“ измъкна собствения си пистолет, затъкнат в колана му.

— А сега ми кажи защо гръмна Корееца!

Маркърс нямаше представа откъде е разбрал, но не си направи труда да отрича.

— Дължеше ми пари.

— Ти работеше ли за Корееца?

— Помагах му в някои неща.

— Видя ли дрогата в магазина?

Маркърс само поклати глава.

— Какво взе от там?

— Нищо.

— Смисълът нещо ми се губи, малкият — заяви Рей Рей и почука с пистолета по бедрото си. Маркърс усети как стомахът му се свива, стана му гадно.

— Мислех да прибера кашоните от мазето му.

— Какво имаше в тях?

— Не знам. Каквото и да е. Все щях да изкарам някой долар.

— Без да ми докладваш?

Маркърс кимна. Рей Рей напъха пистолета обратно под колана си.

— Продължавай — рече той.

— Оправих Корееца следобед. Мислех да изкарам кашоните с мотокара, но тогава се появи оня шибаняк.

— Опиши ми го.

— Висок, бял. Носеше дълго палто.

— Не беше ли някой от двамата, които видя по-късно?

— Мисля, че не.

— Мислиш?

— Тоя носеше маска.

Рей Рей измъкна черна маска изпод якето си.

— Като тази?

Маркъс кимна, без да се замисли.

— И той гръмна по мен в мазето, ама аз се измъкнах през тунелите.

— И това е всичко?

— Аха.

— Значи искаш да кажеш, че другият е прибрал дрогата ми?

Маркъс сви рамене.

— Как мислиш да се изчистиш от тая гадост, малкият?

— Като ти помогна да намериш дрогата.

Рей Рей въздъхна и се наведе. Очите му се изравниха с тези на момчето.

— С коя ръка стреляш?

Маркъс вдигна дясната си ръка, а Рей Рей започна внимателно да я разглежда, сякаш никога досега не беше виждал нещо подобно. После се изправи и тръгна покрай оградата, подритвайки дребните камъчета по пътя си. След малко се върна с буца бетон в ръка.

— Ела с мен.

Спряха на малка циментирана площадка с назъбени краища, но сравнително гладка повърхност. Рей Рей го накара да легне по корем и да изпълне странично лявата си ръка. Членовете на бандата направиха широк кръг около тях.

— Разпери пръстите си.

Маркъс се подчини.

— Ирландците му викат „спиране на вятъра“ — поясни Рей Рей, очаквайки някаква реакция от зяпачите. Маркъс нямаше какво да каже. Шефът на бандата вдигна бетонната буца, която държеше в ръка. — Ако мръднеш, ще използвам пистолета.

Маркъс извърна глава. Буцата изсвистя във въздуха и се стовари върху кутрето и безименния му пръст. Той изкрещя от болка, но не се заплака. Рей Рей отмести буцата, огледа щетите и я захвърли встрани.

— Обърни се по гръб — заповяда той и му върна пистолета. Маркъс го пое с дясната си ръка, а лявата остана притисната към корема. Краката му бяха омекнали. Някой го хвана за лакътя и той

вдигна глава. Беше Джеймс. Изминаха десетина метра по алеята, преди да чуят гласа на Рей Рей.

— Малкият!

Маркърс се обърна.

— Ще можеш ли да работиш с помпа?

Маркърс кимна.

— Джейс.

Стрелецът се появи от сянката на някаква разбита врата. В ръката си държеше дълъг черен пистолет.

— Време е това хлапе да получи пушка и кофа патрони.

След тези думи Рей Рей се обърна и се отдалечи. За всеобща изненада Маркърс си тръгна жив. И той бе най-изненадан от всички.

Таксито ме свали пред „Старбъкс“ на „Медисън“, на изток от Юнайтед Сентър. Измина почти цял час, преди да открия как се задейства подслушвателното устройство в лаптопа на Даниълсън. После, като някаква въображаема муха на стената, просто си седях и четях неспирния поток информация, който течеше между Чикаго и Вашингтон. Не бях в състояние да обхвамна всичко, но все пак получих представа за онова, което щеше да се случи през следващите дванайсет часа.

Малко преди шест някой във Вътрешна сигурност най-после се сети да изключи линка на Даниълсън. Затворих лаптопа и подхвърлих на момичето, което правеше капучино, че няма да е зле, ако днес затвори по-рано. Тя каза, че шефът ѝ ще я обеси. Обясних ѝ, че съм ченге, и я посъветвах да се вслуша в думите ми. После си тръгнах.

Най-разумно би било самият аз да се вслушам в собствения си съвет. Да спра такси, да прибера Рейчъл и кучето и да се скрия някъде по-надалеч, откъдето да следя развоя на събитията. Вместо това поех на запад. Преди да напусна дома си, бях проявил съобразителността да си купя един джиесем за еднократна употреба. Извадих го и оставих съобщение на Рейчъл с номера, на който може да ме открие. После позвъних на Рита Алварес, но тя не ми вдигна. Изключих телефона и ускорих крачка.

Новините ставаха все по-тревожни. По обяд съобщиха за вероятна епидемия от легионерска болест в района на Уест Сайд. После и за появата на ешерихия коли, може би от заразена питейна вода. Кризата започна да се очертава към средата на следобед. Десет починали, дузина болни — всички в района с епицентър „Кук“. Все още не се споменаваха за употребата на биологично оръжие, но нещата явно вървяха натам. Преди около час Уилсън беше дал първото си интервю пред болницата „Кук“. На половин пресечка от там измъкнах картичката, която бях получил от кмета. Рисман вдигна още на първото позвъняване.

— Кели съм. Трябва да говоря с него.

— Зает е.

— Кажи му, че днес разговарях с Даниълсън. Той ми даде лист хартия с името на кмета и някакъв адрес.

Продиктувах адреса.

Пауза. После Рисман попита:

— Защо кметът трябва да знае?

— Просто му предай съобщението, а после ми се обади.

Телефонът ми изписука двамазет минути по-късно. След още десет се появи колата, която трябваше да ме вземе. Плъзнах се на задната седалка и се озовах редом с Рисман. Зад волана седеше Винс Родригес.

— Спри тук — разпореди се Рисман и посочи небостъргача, наречен „Колониал Тауър“ — една от провалените авантюри на Уилсън отпреди десетина години. Модерната сграда беше построена от спонсорите на кмета — разбира се, с парите на данъкоплатците. Днес парите отдавна бяха източени, част от инициаторите на авантурата бяха в затвора, а за „Колониал“ остана ролята на кула призрак, зловещо щръкнала над града. Вдигнах глава и огледах гладката черна фасада, чиито прозорци отразяваха разноцветните светлини на големия град.

— Какво прави той тук? — попитах.

Без да отговори, Рисман понечи да отвори вратата. Тъй като не се опитах да го спра, той спря сам.

— В какво се опитваш да забъркаш кмета? — попита той.

— А ти защо мислиш, че искам да го забъркам в нещо?

— Какъв е онзи адрес, който беше написан на бележката?

— Много добре знаеш.

— Някакво магазинче за хранителни стоки.

— Собственост на кореец на име Ли. Където снощи беше извършено двойно убийство.

Рисман машинално погледна към предната седалка, но Родригес не реагира.

— Но какво общо има кметът?

— Надявах се ти да ми обясниш.

В очите на Рисман проблесна презрение.

— Не си достатъчно умен за това, Кели — процеди той.

— Глупостта винаги е била моята сила.

Човекът на кмета отново посегна към дръжката на вратата. Този път наистина слезе, пъкна ръце в джобовете си и се насочи към въртящата се входна врата. Очите на Родригес се вдигнаха към огледалото за обратно виждане.

— Това достатъчно ли ти беше, за да ми съсипеш кариерата? — попита той. — Или няма да спреш, преди да ми осигуриш килия, съседна на твоята?

— Нищо подобно — рекох. — Бъди сигурен, че кметът ще ни обикне.

Апартамент 1406 представляваше мезонет на върха на „Колониал Тауър“. Рисман извади магнитна карта и я плъзна в процепа до вратата. Първото помещение се оказа голямо фоайе, отделено от вътрешността на апартамента с плътна пластмасова преграда от пода до тавана, в едната част на която се виждаше малка вратичка с цип. В ъгъла работеше машина, подобна на онази, която бях видял в тунелите на метрото. Дълги, извити като змии маркучи минаваха през преградата и чезнеха във вътрешността на апартамента.

— Това е специална система за пречистване на въздуха — казах аз. — Използва се за изграждане на среда с отрицателно налягане.

Родригес ме изгледа така, сякаш искаше да отвори прозореца и да ме изхвърли от 14-ия етаж.

— Чакайте тук — каза Рисман, дръпна ципа на вратичката и изчезна. Върна се след минута.

— Само Кели. И не пипай нищо.

Преминахме през още една полиуретанова преграда и се озовахме в просторна спалня с изцяло остъклена външна стена. В ъгъла стърчеше триножник с телевизионна камера, заобиколена от няколко осветителни тела, насочени към лъскав дървен стол пред изкуствена камина. На канапето в другия ъгъл се беше настанил кметът на Чикаго, пременен от главата да петите с бял защитен костюм.

— Кели, сядай, да те вземат мътните! — извика той.

Лицето на Уилсън беше скрито зад затъмнения визьор на маската. Облечената му в ръкавица ръка повелително махна и аз се настаних на близкия стол.

— В тези доспехи не мога да изпия дори една диетична кола! — оплака се кметът и погледна към кутийката и купичката с лед на масичката пред себе си. — Кой, по дяволите, прави защитното облекло толкова неудобно?

Огледах се, очаквайки Рисман да отговори на риторичния въпрос, но той беше изчезнал.

— Ще се върне след секунда — увери ме Уилсън. Миг по-късно помощникът му се появи отново и вдигна палец.

— Сигурен ли си? — изгледа го Уилсън.

— Да, сър.

Кметът изпъшка и смъкна маската си. Лицето му беше почервенияло като празничен бифтек, маската беше оставила дълбоки белези по двете му бузи. Ръката му нетърпеливо се протегна към кутийката с кола. Отпи една глътка и разочаровано каза:

— Топла е, да я вземат дяволите!

— Защо свалихте маската? — пожелах да узная аз.

— Монтирали са някакъв биосензор — отвърна Уилсън и кимна към Рисман. — Марк проверява показанията му на всеки кръгъл час. Така сме сигурни, че помещението е чисто.

— Но защо тогава сте облекли защитния костюм?

— Защо ли? — втренчено ме изгледа той.

Кимнах.

— Защото не съм глупак, ето защо!

— Трябва ви резервен план, нали?

— Да познаваш някой като мен, който да не се нуждае от такъв?

— Не познавам никой като вас, господин кмете.

— Дяволски си прав.

На вратата се почука и през процепа надникна жена с отчаяно изражение на лицето. В ръцете си държеше поднос с квадратни гъби, кафяви четчици и кутийки грим с неутрален цвят.

— Трябва да подготвя лицето ви, господин кмете — каза с плачлив глас тя.

Уилсън погледна часовника си.

— В колко часа сме в ефир, Марк?

— Все още не съм сигурен, сър.

— Ела след половин час, Рене — махна с ръка кметът и вратата се затвори.

— Пресконференция, а? — подхвърлих аз.

— Знаеш как е — отвърна Уилсън, стана от канапето и съблече защитния костюм. Рисман го пое и го прибра в гардероба. Кметът остана по бяла тениска.

— Кой ще командва парада? — попитах.

— А ти как мислиш? — Уилсън нетърпеливо размаха ръце и Рисман извади от гардероба тъмносин костюм и бяла риза. Кметът остана по боксерки и добре очертано шкембе. Изду мускули и се огледа, очевидно очаквайки да бъде забелязан. Това не се случи. Той въздъхна и започна да се облича. — Първо са федералните — каза той, взе една светлосиня вратовръзка от леглото, после я смени с червена.

— Първо? — вдигнах вежди аз.

— Официални представители на федералното правителство ще говорят от Дърксън Билдинг — поясни Рисман. — Те ще очертаят мащабите на проблема, а после кметът ще говори на живо.

— От тук? — попитах аз и обхванах с жест камерата и електрическата камина.

Уилсън довърши класическия възел и потърка бръчките по лицето си.

— Ще се обърна към гражданите на Чикаго направо от фронтната линия — отсече той. — Ще им покажа, че няма от какво да се страхуват.

— Предполагам, че няма да се появите там с този космически скафандър — подхвърлих аз.

— Смешник!

Уилсън се отдалечи от огледалото и отново се настани на канапето.

— Дай да поговорим за онова, което си открил в мазето на Кореяца.

— Нямам нищо против.

— Десет хиляди? — попита Уилсън, извърщайки глава към помощника си.

— Приблизително — кимна Рисман.

— Десет хиляди чувала за трупове, складирани в мазето на един наркодилър само ден преди моят град да бъде атакуван с биологично оръжие.

На вратата отново се почука, но Рисман побърза да отпрати неканения гост.

— Какво предлагате? — попитах.

— Защо не ми кажеш как разбра за онова мазе?

— Моите уважения, но защо трябва да го споделям с вас?

Почти чух безмълвния вик на Рисман от другия край на стаята. Уилсън едва-едва се размърда.

— Днес Даниълсън е сложил край на живота си в твоя апартамент — каза кметът.

— Знам, бях там.

— Федералните сигурно ще проявят интерес към този факт.

— Това не е във вашия стил, господин кмете.

— Не прави тази грешка, синко.

Кимнах към телефона, поставен на масичката под прозореца.

— Хайде, обадете се.

Уилсън разтърка пръсти в знак на протест, после кимна.

— Ще се наложи.

Наля остатъка от диетичната кола в чашата и се втрени в мехурчетата. После я пресуши на един дъх.

— Трябва да открием тези чували, Кели. И онзи, който ги е поръчал.

— Мисля, че не бива да го правите.

— Това пък какво означава?

Свих рамене и се престорих, че зяпам през прозореца. Уилсън хвърли многозначителен поглед към Рисман, който излезе, затваряйки вратата след себе си.

— Искаш ли нещо? — попита кметът.

Поклатих глава.

— Едно време много обичах сладко — каза той, докато вадеше втора кутийка диетична кола от малкия хладилник. — Ама сега докторите викат, че може да имам диабет. Какво означава това, питам. Или имам, или нямам. Те отвърщат, че нямам, ама край на сладкото. За всеки случай. Кога ще разберете със сигурност? Ами като умреш и те сложим на масата, отвърщат те. Проклети доктори! — Кутийката с диетична кола се върна в хладилника, заменена от бутилка „Маунтин Дю“.

— Изучавали ли сте класиците в училище?

— Две години — кимна Уилсън, отпи глътка уиски и се оригна. — Свещениците ги тъпчеха насила в главата ми.

— Чели ли сте „Едип“ от Софокъл?

— Никога не съм проявявал желание да се сношавам с майка си, ако това имаш предвид.

— Крахът на Едип е бил предопределен от неутолимата му жажда да открие истината. Комбинирана с арогантното убеждение, че каквото и да открие, ще съумее да се справи с него и да реши проблема.

— Говори на английски, Кели.

— Може би ще се окажете замесен.

— В какво?

— В онази работа с чувалите.

— Аз ли?

— Вашата институция.

— По какъв начин?

— Може би не искате да знаете.

— Напротив, искам да знам.

— Попитахте какво ме е отвело в магазинчето на Ли.

— Така беше.

— Работех по едно разследване. Стар, но нерешен случай, свързан с корупцията на чикагските политици. Още не съм готов с конкретни имена, но някой в общината възлага без търг поръчки за доставка на медицинско оборудване.

— Чрез този кореец?

— Да, като посредник.

— А чувалите за трупове са част от тези поръчки?

— В момента не мога да отговоря.

— Това са глупости.

Извадих бележката на Даниълсън и я плъзнах на масата.

— Днес Даниълсън ми даде този адрес. Малко преди да налага дулото. Според него той ще ни отведе до онези, които са използвали биологичното оръжие.

Уилсън погледна бележката, без да я докосва.

— На нея е изписано вашето име, господин кмете. Заедно с името на транспортната компания на корееца „Силвър Лайн“ и адресът му. Същият адрес изскочи и при разследването на незаконните поръчки за медицинско оборудване. Там, където бях снощи, заварих кашони чували за трупове, плюс шайка бандити, които си търсеха drogата.

Очите на Уилсън бавно се отлепиха от бележката.

— Какво искаш от мен?

— Защо някой ще подхвърля името ви на Даниълсън?

— Не знам.

— Кажете ми какво знаете.

— Какво знам ли? — мрачно се ухили Уилсън. — Знам толкова, че ще ти се пръсне шибаната глава. Хората непрекъснато правят нарушения, Кели. Включително и тези, които работят за мен.

— Когато си мисля за общинския съвет, неизбежно се сблъсквам с библейските понятия като алчност, завист, похотливост, лакомия... Последното, в двойна доза.

— Никой няма да прибегне до подобно оръжие, за да изкара някой долар от продажбата на торби за трупове.

— Съгласен съм — кимнах аз. — Но ако някой предварително е запознат с намеренията на някой друг да използва биооръжие, лесно може да се изкуши да направи бързи пари.

На вратата отново се почука. Пак беше Рене.

— Дай ни още една минута — каза Уилсън.

Главата на Рене изчезна, а кметът пристъпи към прозореца. Долу се простираше черната пустош на Уест Сайд, очертана в бледорозово.

— Като го гледам отвисоко, това място ми се струва доста лесно за изолация — отбеляза той.

— Кога ще поставите загражденията? — попитах.

— И това ли знаеш? — обърна се кметът и ме изгледа с вдигнати вежди.

— Карантинни заграждения, които трябва да изолират Уест Сайд от три страни, плюс част от Оук Парк. Включително сградата, в която се намираме в момента.

И двамата се огледахме, сякаш едва сега си дадохме сметка къде точно се намира тази стая.

— Ще излезем в ефир в мига, в който стартира операцията — рече Уилсън. — Федералните са убедени, че до разсъмване ще успеят да вдигнат по-голямата част от загражденията.

— А вие имате ли думата по този въпрос?

Кметът поклати глава.

— От пет часа насам в района е обявено извънредно положение.

— А вие ще използвате този термин в своето обръщение?

— Не, по дяволите!

— Днес влязох в сайта на общината, господин кмете. Имате цяла страница с информация за биологичните и химическите оръжия, но същината ѝ се свежда до прости неща: покривай носа и устата си, мий си ръцете със сапун и гледай телевизия.

— Да не мислиш, че това ни харесва?

Обърнах се към прозорците. Видях светлините и чух боботенето на някакъв хеликоптер.

— Все още ли мога да се измъкна оттук?

— Ще го отложим за утре. Ние ще намерим начин.

— Кои „ние“?

— Не се безпокой — каза Уилсън, стана и се насочи към вратата. — Последните два етажа на сградата са на мое разположение. Иди да си избереш някоя дупка и гледай телевизия. Започнем ли веднъж, ще имаш възможност да ме гледаш до насита.

— Успех.

— Дано! О, и още нещо, Кели...

— Сър?

— Утре си свърши каквото трябва да свършиш. Ако чувалите изскочат някъде в общината, бъди така добър да ми звънеш преди федералните. Аз ще направя каквото трябва.

— Мога ли да разчитам на това, господин кмете?

— Мислиш ли, че обичам този град?

— Ами, да...

— Тогава всичко е наред. А сега изчезвай и ме остави да работя.

КАРАНТИНА

Някои умираха забравени, за други се полагаха неимоверни грижи и внимание. Не успяха да открият универсален лек; при едни нещо помагаше, а при други — не. Силните и по-слабите организми се оказаха еднакво неспособни на съпротива и биваха пометени въпреки усилията да бъдат спасени. Но най-ужасната особеност на болестта се оказа униетието, което обземаше всеки, който усещаше първите симптоми; дълбокото отчаяние, което отнемаше съпротивителните му сили и го правеше лесна плячка на заразата. За това допринасяше и ужасната гледка на умиращите хора наоколо, заразени, докато се опитваха да помогнат на близките си, безпомощни като овце...

Тукидид, „История на Пелопонеската война“,
Книга II, Глава 7

Строителството на загражденията започна на мръкване. Работници в защитно облекло разтоварваха големите каси от камионите и ги отваряха с лост. Част от тях изкопаха дупки за стълбовете, а други започнаха да развиват големите рула с метална мрежа. Практически оградите бяха две, на двайсет метра разстояние една от друга. В горната си част имаха няколко реда бодлива тел, а външната беше покрита с шперплат, който пречеше да се вижда какво става отвъд нея.

Барьерите бяха построени под мълчаливия надзор на чикагската полиция, която отбиваше уличното движение. Помагаха им солидна група федерални агенти, които се грижеха за отстраняване на „проблемите“, възникнали около периметъра. По изрична заповед на федералните пласти в 23:00 ч. бяха блокирани сигналите на телевизията и мобилните оператори в „защитените зони“. На тяхно място се излъчваше предварително записано съобщение, което обясняваше на гражданите, че прекъсването е планирано до седем сутринта, когато ще бъдат възобновени „ограничените услуги“ на телевизионните и мобилните оператори. В допълнение Вашингтон натисна бутона за спиране на интернет, блокирайки сигнала на всички доставчици в района.

Малко преди полунощ пред главния вход на болницата „Кук“, медицинския център „Ръш“ и болницата „Маунт Синай“ беше поставена въоръжена охрана. Двайсет минути след появата на войниците персоналът на „Кук“ напусна сградата. Лекарите и сестрите категорично отказаха да се върнат на работните си места, преди да получат защитно облекло, подобно на онова, което носеха мъжете с пушките. За половината от тях това беше без значение, тъй като вече бяха заразени.

По улиците плъзнаха смесени екипи от агенти на Вътрешна сигурност, ФБР и армията. Облечени в защитни костюми и въоръжени с автомати, те блокираха всички големи кръстовища и затвориха търговските обекти наоколо — главно барове и ресторанти,

бензиностанции, магазини за хранителни стоки и алкохол. Те арестуваха всеки, който оказваше съпротива, а попадналите случайно в района хора бяха натикани във „временни подслони“. Реакциите бяха различни. Част от гражданите крещяха и ругаеха хората с автомати и предпазни маски, други припадаха. Трима получиха инфаркт. В сърцето на Уест Сайд започнаха погроми. Бандити и скитници трошаха витрините на магазините и ги разграбваха. Хората в Оук Парк се хванаха за мобилните си телефони. Вероятно по инстинкт, за да споделят своя гняв или да заснемат случващото се. Но в общ план обикновените граждани изпълняваха заповедта. Това изненада Вашингтон, но в него нямаше нищо необикновено. Когато ченге в защитно облекло се появи на прага ти с насочен автомат и ти заповяда да не си подаваш носа навън, едва ли имаш голям избор, освен да се подчиниш. А после си стоиш у дома и очакваш нови заповеди.

На пет километра източно от загражденията нощното дежурство на Миси Дейвис обещавахе да се превърне в ад. Миси беше завършила с отличие колежа „Васар“, пета по успех в класа си, но според мнозина би трябвало да е първа. Юридическият факултет на Йейл беше проявил интерес към нея, изпращайки ѝ специално писмо. Последваха го Станфорд и Чикагският университет. В крайна сметка обаче тя предпочете магистратура по журналистика в „Нортуестърн“ и избра класическото интервю в стил Кристиан Аманпур, или по-скоро някаква негова англосаксонска версия. Дори за миг не си беше представяла, че това ще означава безкрайни нощни дежурства. Тя откъсна поредната новина от принтера и я понесе към другия край на нюзрума на Канал 6.

— Миси, разпечатай и прегледа на новините в десет, ако обичаш.

Тед Хендерсън беше прекият ѝ началник и редактор на нощните новини. Тя беше привлякла вниманието му още в началото на интервюто ѝ за работа. Облечен в безупречно колосана синя риза и с черна вратовръзка, той не свалеше поглед от дългите ѝ бедра (които тогава изглеждаха наистина страхотно в рокля на Зак Посен) и ѝ предложи работа само десет минути след началото на интервюто. Тя се усмихна и прие. И ето я сега тук, в ада на нюзрума, напълно под властта на мениджър от средно ниво, почти на ръба на силите си, заета да къса ръкописи и да изпраща бог знае къде безсмислени текстове и кадри.

Миси тръсна разпечатката на бюрото на Тед и се върна на работното си място. Бюрото ѝ беше задръстено от четири телевизионни монитора, включени на каналите на конкуренцията. До тях работеха няколко полицейски скенера и радиостанция за двустранна връзка с подвижните телевизионни станции. Минаваше полунощ. По това време нюзрумът би трябвало да е относително спокоен, но не беше. Преди малко повече от час дойде новината за вероятното разпространение на опасни материали в района на Уест Сайд. Тя веднага изпрати на място Дино Пилици, фотограф ветеран с

огромен опит. Оказа се обаче, че той не може да се добере до мястото на инцидента, блокирано от полицията. Нито той, нито Миси имаха обяснение на този факт.

— Току-що получих поредното съобщение от Дино — подвикна тя.

— Какво казва? — попита Тед Хендерсън, без да отмества очи от екрана пред себе си. Не си направи труда да я погледне, защото в нюзрума бяха само двамата.

— Все още не може да стигне до мястото.

— Кажи му да си купи карта, по дяволите!

— Не се е загубил, а просто не може да проникне.

Тед престана да пише и вдигна глава.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Той твърди, че районът е отцепен.

— От кого?

— От полицията. Опитал три различни маршрута, но неизбежно попадал на полицейски заграждения.

Тед стана и се приближи. Миси посочи картата, която беше извадила на един от мониторите.

— Първо пробвал ето тук, на „Медисън“. После тръгнал на юг, описвайки широк кръг, а след това се върнал обратно и излязъл на „Огдън“. Според него става въпрос за точно очертан периметър.

— Какво разбира Дино от периметри, по дяволите?

— Видял е как издигат заграждения.

— Заграждения ли?

— Направил е няколко снимки, но не е успял да се приближи достатъчно, за да разбере накъде отиват камионите.

Тед седна до нея и се зае да изследва картата.

— Какво върви по полицейските скенери?

— Вече ти казах. Вероятно заразяване от трета степен. Дойде в десет и трийсет, повториха го половин час по-късно.

— Някакъв адрес?

— Не — поклати глава Миси. — Само локализация в района на Гарфийлд Парк.

— И оттогава нищо, така ли?

— Нищо. Нито от полицията, нито от пожарната.

Миси отпи глътка сода и зачака, нетърпеливо потупвайки с крак.

— Кой друг проявява интерес?
— Може би Канал 5, но не съм сигурна дали са изпратили човек.
— Можеш ли да разбереш?
— Може би.
— В колко часа трябва да вдигнем хеликоптера?
— В четири. Но мога да го уредя и за по-рано.
Тед стана и бавно се насочи към работното си място.
— Нещо ново за ситуацията пред „Кук“?
— Кметът се появи там някъде около шест и обяви, че всичко е под контрол. После ни изгониха. Това беше водещата ни новина на емисията в десет.
— Брой на заразените?
— Единайсет мъртви. Никой не казва колко са заразените.
— Какви са слуховете?
— Според последния става въпрос за ешерихия коли. Преди това беше птичи грип и H1N1. Според някои източници Центърът за контрол на болестите е проявил интерес, но няма нищо официално. Все пак става въпрос за Уест Сайд, нали?
— Имаме ли човек пред „Кук“ в момента?
— Вече ти казах, че ни изгониха. Всички изявления идват от общината. Там през цялата нощ дежури наш екип.
— Свържи се с Дино и му кажи да тръгва към болницата.
Миси посегна към радиостанцията, но в същия миг светна лампата на една от вътрешните линии. Тя притисна слушалката между рамото и главата си и започна да набира текста на поредното разпореждане към фотографа.
— Задръж така — каза тя и натисна някакъв бутон.
— Кой е? — обади се Тед.
— Приели са обаждане по една от външните линии. Някакъв човек твърди, че въоръжена полиция обгражда хората в Оук Парк. Ченгетата носели маски и били облечени в защитни костюми.
— Оук Парк?
— Така казват.
Миси усети някакво дращене в гърлото си и с усилие преглътна.
— Ти чу ли какво казва този човек?
Миси посочи мигащата светлина на конзолата.

— Бил е в колата си, когато са го прекъснали. На втора линия е телефонистката, приела обаждането.

— Набери Дино. А телефонистката ми я прехвърли в офиса на Джим.

Тед се насочи към кабинета на директора на новините, който в момента беше празен.

Миси натисна мигащия бутон.

— Записа ли името и номера на човека, който се обади? Добре, прехвърлям те на Тед Хендерсън...

В същия момент на пулта замига още един бутон. Друга вътрешна линия, този път от охраната. Миси го натисна.

— Какво има, момчета? Тук е доста горещо... — Тя послуша за миг, после добави: — Задръжте така. — Вдигна глава и извика: — Тед!

Гласът ѝ достигна Тед в мига, в който прекосяваше метеорологичното студио на Канал 6. Той спря на място и направи гримаса. Изглеждаше ужасно млад, ужасно блед и ужасно самотен в панталона си в цвят каки и пуловера от „Брукс Брадърс“.

— Имаме си компания! — долетя гласът на Миси.

— Кой? — извика в отговор Тед и прокара пръсти през косата си.

— Трима агенти от Вътрешна сигурност чакат на входа. Настояват да разговарят с нас.

Тед Хендерсън се тръшна на близкия стол и впери поглед в празния екран пред себе си. Часовникът над главата му показваше 0:43 ч.

Малко след три сутринта в тъмната уличка се появи син бус. Маркъс и останалите гледаха как той се насочва към рампата, а вратата на склада се затваря след него. Четиримата, които слязоха от буса, насочиха вниманието си към Рей Рей, пренебрегвайки бандитите, които бавно ги заобиколиха. Единият от тях отвори задната врата и показва на шефа какво има вътре. После извадиха карти и запалиха цигари. Рей Рей слушаше и кимаше. Разговорът продължи почти цял час. После непознатите разтовариха стоката, подредиха я до стената и си тръгнаха.

Рей Рей направи знак на хората си да се приближат. Бяха общо около четирийсет души. Маркъс изостана назад, придържайки грубо бинтованата си лява ръка. Рей Рей им показва стоката. Бидони с бензин, портативни винтоверти, кутии червена боя. Джейс примъкна два железни сандъка в средата на помещението. Рей Рей стъпи на единия от тях и започна да говори.

Всички бяха видели хеликоптерите и бяха чули за загражденията. Някакви глупаци се канеха да излязат на улиците, други вече го бяха направили. Но Рей Рей здраво държеше юздите на хората си и нямаше никакво намерение да ги пусне на свобода. С няколко думи им обясни какво трябва да направят, а после отвори сандъците. В единия имаше пушки, а другият беше пълен с противогази. Разполагаха с два часа до разсъмване. И цял квартал, който трябваше да подпалят.

Влакът бавно се придвижваше по маршрута на Синята линия. Зад прозореца се виждаха облаци мръсно сив дим, които пречеха на лъчите на изгряващото слънце.

— Пожари — съобщих аз и Моли Карълтън неохотно вдигна глава от айпода си.

— Какво?

Палецът ми се стрелна към стъклото.

— Някой да е забелязал, че Уест Сайд гори?

— Вече ти споменах за насилието, избухнало през нощта. Няколко блока в Кейтаун са били опожарени. На практика това е всичко, което знаем.

Бях прекарал остатъка от нощта в един от апартаментите в „Колониал Тауър“, наблюдавайки как кметът и сътрудниците му обясняваха на света какво се случваше в Чикаго. Звезда на шоуто бяха високите заграждения, охранявани от мъже в защитно облекло. Те казваха всичко.

Моли почука на вратата ми малко след шест. Уилсън ѝ беше наредил да ме изведе от зоната на карантината, и то без знанието на федералните власти. Тя предложи метрото и аз приех.

— Дали някой ще се опита да ги потуши? — попитах.

— Пожарната е против подобна идея. Особено след като разбраха, че няма защитно облекло за тях.

— Като говорим за защитно облекло... — промърморих аз и посочих костюмите, които бяхме облекли. — За какво изобщо са ни тези доспехи?

— Преди всичко защото са отлично средство да запазим анонимността си. Смятано от днес, всички ние официално сме под карантина. И можем да свалим комбинезоните само в някоя от специалните прочистени зони.

— Прочистени зони?

— Ще видиш знаците.

Усещах реката от пот, която се стичаше надолу по врата ми. Питях се кога ще започнат сърбежите.

— Искаш да кажеш, че въздухът е заразен?

— По-скоро ме тревожи димът.

— Защо?

— Ако в подпалените сгради лежат заразени трупове, значи димът също е заразен, поне на теория.

— Какви са шансовете това наистина да е така?

— Няма значение. Според инструкциите си дължен да носиш защитен костюм, и толкова.

— Майната им на инструкциите — процедих аз, смъкнах маската и я сложих в скута си.

— Не постъпваш много умно — поклати глава Моли.

— Дай ми поне една основателна причина, и веднага ще я нахлузя обратно.

Но на нея не ѝ беше до игри. Замълчах и се вслушвах в грохота на релсите под краката ни.

— Това пък какво е? — попитах след известно време и посочих полупрозрачната найлонова завеса в дъното, която ни изолираше от останалите вагони.

— Ще си сложиш ли маската, ако ти кажа?

— Не ми пука.

— Намираме се в подвижна катафалка.

— Заразена?

Тя кимна.

— За твой късмет този вагон е запечатан. Освен това мъртвците не излъчват зараза, която се предава по въздуха.

— Вече ти казах, че не ми пука.

Влакът намали още повече и след малко спря. Колелата жално изскърцаха. Над релсите се появи тънък слой дим, който бързо се сгъстяваше. Няколко секунди по-късно потънахме в непрогледна мътносива мъгла, сред която се носеха саждите, предизвикани от пожара.

— Труповете трябваше да бъдат извозвани с микробуси — повиши глас Моли, опитвайки се да надвика внезапния вой на вятъра зад прозорците. — Но те изведнъж се оказаха твърде много, освен това никой не изгаряше от желание да допуска пресата прекалено близо.

— Колко са досега?

Моли докосна лъскавата повърхност на айпода си. На екрана се появи карта, изпъстрена с течни червени и зелени точки. От двете ѝ страни бяха изписани имена и дълги колони цифри.

— Докато си спал, патогенът е убил поне седемдесет и трима души. Общият им брой достига сто петдесет и четири. Доколкото можем да преценим, заразата в ограничените зони се разпространява с всеки изминал час.

— Къде е най-интензивна?

— Във вътрешността на сградите.

— А болниците?

— Не разполагат с достатъчно ресурси, опит и информация в реално време — сви рамене Моли. — Положението е бедствено.

— Не изглеждаш изненадана — подхвърлих аз.

— Нещата се развиват в рамките на очакваното. Президентът ще направи обръщение по-късно тази сутрин.

— Какво ще каже?

— Колкото е възможно по-малко според мен.

— Точно така. Ще направи страхотно шоу, ако се появи тук и седне пред фалшивата камина на кмета. — Кимнах към предната част на вагона и попитах: — Мога ли да надникна?

— Само не отваряй нищо.

Станах и се приближих към пластмасовата преграда. Отвъд импровизираната врата се виждаха около дузина трупове в чували, нахвърляни на пода и по широки дъски, поставени над седалките. Мълчаливите пътници бяха под наблюдението на двама мъже в защитно облекло, вероятно работници в моргата. В случай че теорията на Моли се окажеше погрешна и мъртъвците все пак разнасяха заразата. Направих една-две снимки с джиесема и се върнах на мястото си.

— Къде ги карат? — попитах.

— За кремиране. Ако ги погребем, има опасност да заразят почвата.

— Значи ще ги горите, така ли?

— Точно така.

Изпуках с пръсти и взех айпода ѝ.

— Това нещо влиза ли в интернет?

— Разбира се. Имаме директна връзка. — Моли докосна таблета и на екрана изплува прозорчето на „Гугъл“.

— Чувала ли си за Тукидид? — попитах, докато набирах думата за търсене.

— Гръцки писател?

— Историк. Описал е чумата в Атина. — Търсеният текст се появи на екрана. Осветих един абзац.

... Хора в добро здраве внезапно започваха да изпитват силно главоболие, да вдигат висока температура, очите им се зачервяваха и възпаляваха, а вътрешните им органи — най-вече езикът и гърлото — ставаха кървавочервени и започваха да миришат лошо.

Тези симптоми се придружаваха от кихане и дращение в гърлото, после болката достигаше гърдите и предизвикваше силна кашлица...

Външно тялото не бе много топло на пипане, нито бледо. По-скоро бе червеникаво, покрито с многобройни пришки и малки ранички. Но вътрешно гореше толкова силно, че пациентът не можеше да търпи никакви дрехи, дори и най-фината ленена материя. Искаше му се да се съблече гол и да се хвърли в студена вода. Мнозина действително го правеха, скачайки в резервоарите с дъждовна вода, обзети от страшна жажда. За съжаление тя не отминаваше, независимо от количеството, което изпиваха.

— Това би могло да означава много неща — поклати глава Моли. — Тиф, бубонна чума или някаква вирусна треска, предизвикваща вътрешни кръвоизливи.

— Според някои учени става въпрос за първото регистрирано използване на биологично оръжие в света. Умишлено разпространено в Атина от спартанците. Жертвите са почти четирийсет хиляди души. Атиняните изгаряли близките си направо на улицата. Ето, виж...

На екрана се появи втори абзац.

... Обичайните погребални ритуали бяха напълно изоставени. Заравяха трупове кой както може, липсваха достатъчно хора и материали. Често се случваше някой да положи тялото на свой близък върху купчината на съседа и да я запали. Или пък да го хвърли направо в огъня на вече горящите трупове...

— Нека позная — обади се Моли. — Който не извлича поуки от историята, е обречен да я повтори...

— Това означава ли, че все още имаме избор?

Моли изключи айпода и го прибра в раницата си. А аз се замислих за чумата. Когато Тукидид пише за нея, всичко изглежда като научна фантастика. Днес тя е само едно пътуване по Синята линия. Съвсем реално.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Влакът върви от болницата „Кук“ до един склад в западна посока, към Оук Парк.

— Където ще се обработват труповете?

— Нещо такова. Мястото е извън загражденията и ще можеш да се измъкнеш.

Изсумтях. Композицията изскърца и потегли, после отново спря.

— Трябва да ти кажа и още нещо — добави Моли.

— Предполагам, че няма да е добро.

— Писькът, който вчера чу в лабораторията. Беше Елън.

Не знам защо не бях изненадан.

— Какво се случи?

— Сестра й Ана имала билет за ранен полет от летище „О’Хеър“. Трябвало да отиде дотам с кола, но вероятно решила да спести пари и взела метрото. Влакът влязъл в метрото по времето, когато там вече били разпръснати патогените.

— Къде е тя? — попитах.

— Ана припаднала в една от тоалетните на „О’Хеър“. Смъртта й е констатирана пет часа по-късно. Тя е първата и засега единствена официално регистрирана жертва на летището. Снощи Елън присъства на аутопсията й. Реших, че трябва да знаеш това, ако случайно я видиш.

— Благодаря.

Вятърът спря, димната завеса бавно започна да се разсейва. През един от прозорците на вагона надникнаха бледите лъчи на слънцето. Моли се премести на седалката до мен. Усетих докосването на рамото ѝ и вдигнах глава към един плакат, който ме съветваше да се изследвам за СПИН.

— Какво стана после? — попитах.

Смехът ѝ долетя приглушено изпод маската.

— Доста съдържателен въпрос, а?

В същия миг един куршум 30-и калибър пръсна стъклото зад гърба ми, вдигна Моли Карълтън от седалката и я запрати на пода.

Червената струйка се плъзна по опразнената седалка. Очите ми машинално я проследиха до ръба. Притиснала длан към рамото си, Моли лежеше на една страна. После тя се опита да стане.

— Не мърдай — казах аз и се плъзнах на пода, като се стараех главата ми да бъде под нивото на счупения прозорец. Влакът все още не помръдваше. Някъде отпред се чуваха приглушени гласове.

— Къде си ранена?

Моли тихо изруга.

— Мисля, че в ръката. Адски боли.

— Ще ти сваля маската.

Тя кимна и аз дръпнах лепенките.

— Костюмът ти и бездруго вече е разхерметизиран.

— По дяволите — изпъшка Моли и се претърколи по гръб. — В раницата ми има комплект за първа помощ.

Намерих комплекта и го разтворих.

— Дай да видя.

Моли отмести дланта си от рамото. Дръпнах ципа на защитния костюм и учудено я погледнах.

— Защо носиш бронезилетка?

— Такива са инструкциите. Мислех да предложа и на теб, но бях сигурна, че ще откажеш.

— Правилно.

Разхлабих връзките на жилетката и я свалих. Куршумът беше одраскал ръката ѝ между лакътя и рамото.

— Извадила си късмет.

— Не ме будалкай.

— Няма засегната кост. Слава богу, че куршумът не е останал вътре.

Почистих раната колкото беше възможно, после сложих отгоре ѝ две марли с дезинфектираща течност и лекичко ги притиснах. Очите ми опипаха стената на вагона и откриха дупката с назъбени краища.

— Подай ми това нещо, ако обичаш — каза Моли и посочи радиостанцията, която лежеше на метър от нея. Натисна копчето и размени няколко фрази с човека насреща. Аз се вслушах в гласовете, които долитаха от предния вагон. Бяха по-близо, но плъзгащата се врата все още оставаше затворена.

— Ще дойдат ли тук? — попитах.

— Не. Предупредих ги, че сме без защитно облекло. Ще повикат екип от „Кук“, който ще ни измъкне.

— А дали ще изпратят някой да потърси стрелеца?

— Не ми казаха.

— Притискай тук — заповядах аз, преместих здравата ѝ ръка върху марлите и пропъльзах към дупката в стената на вагона. Минута по-късно изчегъртах куршума от облицовката. Моли притискаше раната си, използвайки раницата като възглавница.

— Добре ли си? — попитах.

Тя кимна.

— Казаха ли ти колко време ще отнеме?

— Минути.

Пуснах куршума в торбичката за веществени доказателства и я прибрах в раницата си.

— Хайде, действай — подкани ме Моли.

— Какво?

— Искаш да хвърлиш едно око, нали?

— Да — признах си аз.

— Ако изчакаш още малко, изобщо няма да те пуснат.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Добре съм. А и скоро ще се появи помощ.

Проверих марлите, после ги пристегнах с лепенки. Когато свърших, Моли ме хвана за рамото и се надигна. Останах изненадан от силата на пръстите ѝ.

— Защо този тип стреля по мен? — попита тя.

— Говориш така, сякаш знаеш кой е.

— Мисля, че и ти знаеш.

— Не знам.

— Има връзка със заразата.

— Може би е някой обикновен бандит.

— Не го вярваш, нали?

— Всъщност не.

Моли се отпусна по гръб и посочи радиостанцията.

— Вземи я със себе си.

— Не, по-добре да остане при теб.

— Тук джиесемът ти няма обхват.

— Ще се оправя.

Моли не възрази. Беше доста бледа. Последниците от шока започваха да се проявяват.

— Може би е по-добре да остана с теб до идването на спасителния екип — казах аз.

— Не, върви. Аз ще обясня на Елън какво се е случило.

Долових вой на сирени и пропълзях към противоположния край на вагона. Моли ми махна с ръка. Сложих си маската, дръпнах вратата и скочих на чакъла между релсите.

За две минути Маркърс бе убил двама души. Първият лежеше в тъмния коридор и се опитваше да пропърли към светлината. Маркърс застана на прага и вкара един куршум в гърдите му. Вторият беше опрял гръб на стената в спалнята. На главата му имаше шапка на „Янкис“, а в ръката си държеше пистолет, който нямаше сили да вдигне. Маркърс го изрита встрани. Клепачите на бандита потрепнаха и се вдигнаха, но Маркърс побърза да ги затвори завинаги.

Рей Рей беше заповядал да ударят „Шестте аса“ по домовете им и да ги запалят. Не бе пропуснал да обясни как трябва да го направят. Първо трябваше да минат по-младите и да маркират вратите им с червена боя. После идваше редът на двойките с бидоните и пистолетите за пирони. Единият щеше да полива стърпалата с бензин, а другият да заковава вратите и прозорците. Първият трябваше да запали клечка кибрит и да я хвърли на стърпалата, а после двамата да седнат на тротоара и да гледат как се вихри пожарът. Да слушат писърците вътре и да се опитват да отгатнат кой ги издава. Работата на Маркърс беше да застреля всеки, който успееше да се измъркне, а след като пламърците стихнеха — да обиколи руините и да довърши оцелелите.

Маркърс свали маската и избърса потта от челото си. Рърката го болеше. Държеше я притисната към гърдите си и бавно напредваше през буренясалия двор. Рей Рей трябваше да се възползва от шанса си и да го убие. Но вместо това той му премаза прърстите и навря пушка в рърцете му. Защо ли, запита се момчето, докато ловко зареждаше пушката с една рърка.

Паважърт пред него бавно просветляваше от настърпващото утро. В дърното на улицата се очерта силуетърт на стара църква с голи стени. На стърпалата пред нея се виждаше фигурата на висок мърж с пистолет в рърка. Маркърс хлъртна в близката сянка. Позна кой е мържърт само от начина, по който потропваше с крака.

Запърлзя напред в процепа между две сгради. Пушката сочеше напред, влажният му показалец докосваше спусърка. Рей Рей се обърна и прървите лърчи на слърнцето осветиха лицето му. Сърцето на момчето

забави ритъма си, кръвта застина в жилите му. Беше ловец по рождение, много търпелив за възрастта си, но все още прекалено млад и неопитен. Изобщо не му мина през ума, че дивечът може да е самият той. Докато не стана късно.

Прекоших „Айзенхауър“ и поех по рампата към изхода. Край магистралата се издигаше самотната тухлена сграда на някогашната бирена фабрика „Шлиц“ с големи каменни букви на фасадата. Отдавна вече не произвеждаха „Шлиц“, но четириетажната постройка беше много подходяща за онзи, който беше обстрелвал влака.

Открих една отворена врата в страничната стена, проникнах през нея и бързо проверих първите три етажа, които се оказаха празни. Тясна желязна стълба ме отведе на последния. На цимента пред единствения отворен прозорец имаше черна постелка. Надникнах навън към коловозите на метрото и неподвижната композиция. Пред нея току-що беше спрял специализиран автомобил с включени сигнални светлини, от който изскачаха мъже в защитни облекла. Да се стреля оттук беше трудно, но не и невъзможно. Отдръпнах се от прозореца, огледах постелката и обиколих празния етаж. Той без съмнение бе стоял тук, но не бе оставил следи. Или поне такива, които бих забелязал.

Погледнах часовника си. Единайсет минути от изстрела. Направих няколко снимки през прозореца, после направих същото и във вътрешността на етажа. Спуснах се обратно по стълбите. Единственият ми шанс беше да обиколя района. Може би стрелецът беше някъде наблизо, готов да довърши делото си.

Спях в уличката зад фабриката, съблякох защитното облекло и го пяхнах в раницата си. Не ми пукаше, че все още се намирам в заразената зона. Гащеризонът ми пречеше бързо да грабна пистолета си и това представляваше далеч по-голяма опасност за здравето ми.

Поех надолу по улицата, успоредна на магистралата. От двете ѝ страни се редяха мизерни къщички, по-скоро бараки — четири тънки стени с покрив от насмолена хартия. Провиснали, обрасли с трева навеси, посивели от автомобилните изпарения на магистралата.

Преброих четири изгорели къщи. Други три все още тлееха. Уличното платно беше покрито със счупени стъкла и боклуци. Вятърът носеше хартии над изпочупените мебели, пръснати навсякъде.

Свърнах зад ъгъла и спрях. В средата на пресечката стърчеше стол с подвижна облегалка, в който седеше някаква жена. Приблжих се. Очите ѝ бяха заковани в мен, но на челото ѝ зееше грозна дупка. Над главата ѝ се стрелна ято малки черни птички, които с писък изчезнаха. Дърветата наоколо бяха голи и черни.

Две момчета се мярнаха на пресечката. Едното носеше четка и кутия с боя. Миг преди да изчезнат, то замахна с четката и напръска приятеля си с червена боя. Смехът им бавно заглъхна надолу по безлюдната улица. Някъде зад гърба ми пропука греда, разнесе се трясък.

Кривнах към някакво двуетажно бунгало, което не беше засегнато от огъня. Щората помръдна и две очи се впериха в мен. Махнах с ръка, подканяйки непознатия да отвори прозореца. Очите изчезнаха, а на тяхно място се появи дулото на едрокалибрен пистолет.

Приех предупреждението и се върнах на улицата. На вратата на една от изгорелите бараки се виждаше голям Х, изписан с червена боя. Разригах гредите и влязох. В тесния коридор вонеше на бензин. Под прозореца лежах два трупа. По всичко личеше, че единият беше умрял от вдишването на отровен дим. Лицето на другия беше частично отнесено от едрокалибрен куршум. Опитах прозорците, но те се оказаха заковани.

Направих няколко снимки на вратата, прозорците и трупове. После се насочих към задната част на постройката, където личаха останките от кухнята. И тук прозорците бяха заковани. Блъснах задната врата в мига, в който отвън долетя скърцането на тежки подметки.

Първото нещо, което видях, беше църквата. Кръстът на покрива ѝ пламтеше под първите лъчи на изгряващото слънце. На стъпалата отпред стоеше Рей Сампсън. Намираше се на десетина метра от мен. Нещо като предпазна маска стърчеше от джоба на якето му. Пред него беше Маркър Робинсън, паднал на колене. Зад него проблясваше бръснатата глава на Джейс. Ръцете на Маркър бяха на главата, а Джейс беше насочил пистолет в тила му. Огледах се за снайперист, заел позиция между тримата, но видях само някаква пушка помпа с рязана цев, която се търкаляше на земята. Главатарят на бандата приклепна и докосна рамото на Маркър. Не чух думите, които бяха изречени. Лицето на момчето остана непроницаемо. Рей Рей се изправи и

отстъпи крачка назад. Джейс се разкрачи и стисна пистолета с две ръце. Маркър Робинсън все още не подозираше, че му остават най-много пет секунди живот.

— Защо правиш това, малкият?

— Какво правя?

Очите на Рей Рей се плъзнаха към пушката, която лежеше между тях.

— Искаш да ме очистиш с нея, нали?

— Това е твоята пушка, Рей Рей. Ти ми я даде.

— А ти изпълняваше моите заповеди, така ли?

Маркъс би трябвало да отвърне „Да, разбира се“. А може би и да се помоли за живота си. Но той мълчеше, заковал поглед в ботушите на шефа.

— Не можех да ти вярвам след онова, което се случи на Кореца

— подхвърли Рей Рей. — И ти го знаеш, нали?

Съзнанието на Маркъс блокира. Устата на Рей Рей продължаваше да се движи, изричайки някакви думи.

— Затова заповядах на Джейс да те следи — добави Рей Рей и го побутна по рамото, за да се обърне. Но хлапето не помръдна. — Моето малко момче — въздъхна с мрачна усмивка Рей Рей. Сякаш всичко вече беше свършено, без шанс да се избегне каквото и да било. — А ние с теб можехме да направим доста хубави неща.

Ботушите на Рей проскърцаха, докато отстъпваше назад. Маркъс усещаше болезнено ясно всеки миг от ставащото около него.

Джейс стоеше зад гърба му. Висок, тъмен. Безшумен като котка, с приведени рамене. Едната му ръка стискаше пистолета, а другата се готвеше да я покрие.

Самият пистолет. Гладък и тежък. Издърпано назад черно петле, равномерен натиск върху луфта на спусъка.

Момчето чакаше с наведена глава. Погледът му изследваше пукнатината между натрошените камъни. Не пропускаше нито една подробност. Всяка извивка, оформяща отделна миниатюрна планина с ясно очертани върхове и долини. Един малък отделен свят.

Главата му всеки момент щеше да се окаже там. След секунда-две, всяка от които бе дълга като живота. Ослепителен метеор, който

щеше да се стовари върху пукнатината и да я ликвидира безследно. И да унищожи малкия свят, изграден от пръст, променяйки всичко.

Видя собственото си слепоочие, пръснато на хиляди деликатни костици. Плътна маса хрущяли и кръв, попиваща в сухата пръст.

Видя всичко това в един кратък проблясък на съзнанието си. Тялото му беше някъде другаде. Гледаше го отстрани, съвсем сам на безлюдната улица.

Дишаше равномерно. Преброи последните три вдишвания, очаквайки изстрела. И той дойде. Гръмотевично силен. Оглушителен. Усети дупката зад ухото си и зачака сблъсъка на слепоочието си с твърдите камъни. Но вместо това дочу тих стон и тътен на падащо тяло. Обърна се. Джейс лежеше по очи на мястото, което той беше определил за себе си. Е, това беше справедливо. Извърна глава към Рей Рей точно навреме, за да го види как вдига ръце и навежда пистолета надолу. Зад него се бе появил белият мъж. Онзи от магазина. Стоеше на уличното платно, на една-две крачки от стълбите. В ръката си държеше пистолет с дебела цев, чертите му бяха малко размити от дима и жегата. Без да каже нито дума, белият стреля още два пъти. Първият куршум довърши Джейс, който беше все още жив и протягаше ръка към оръжието си. Вторият улучи бандит на име Брийз, който беше заел позиция във вход, невидим за Маркърс. Белият тръгна към тях, заковал очи в Рей Рей, който бавно се наведе и остави оръжието си на земята.

Белият каза нещо, но Маркърс не го чу, защото вече се навеждаше да вземе помпата. Рей Рей се обърна в мига, в който момчето го взе на мушка. Белият ускори ход, но не се движеше достатъчно бързо. Маркърс изпразни оръжието си в гърдите на шефа, оставяйки лицето му непокътнато. Такива бяха правилата на бизнеса.

Държах момчето на мушка. Ръката ми не помръдваше, но когато срещнах погледа му, изведнъж разбрах, че животът ми се превръща в прах. В пушката помпа имаше още един патрон. Аз нямаше да го застрелям и той го знаеше.

— Хвърли го — рече Маркърс.

— Май ще трябва да ме гръмнеш, за да го направя.

Маркърс сви рамене. Вместо да стреля по мен, той се наведе и мушна в колана си пистолета, с който щяха да го убият. После ми подаде пушката с приклада напред.

— Вземи я.

— Защо?

— Ако не я вземеш, ще те гръмна в коляното, а после ще извикам братята да видят кой е убил Рей Рей.

— А ако я взема?

— Всеки си тръгва по пътя.

— Значи аз съм убил и тримата, а ти си героят, който ме е прогонил, а?

— Започваш да схващаш. Тоя път няма как да не се получи. Хайде, вземи помпата.

— Ами ако просто те гръмна?

— Нямах кураж, старче — пренебрежително подхвърли Маркърс, после извади от задния си джоб тетрадка с червени корици. — Вземи и това... — Замълча за момент. — Хайде, размърдай си задника, защото те скоро ще са тук.

Беше прав. Моментът не беше подходящ за разговори. Хвърлих последен поглед към Рей Сампсън, сгърчен в сянката на църквата. Очите му бяха безжизнени. Маркърс вече беше прибрал маската му, а също и тази на Джейс. Изправен над труповете им, той спокойно си броеше патроните. Кралят е мъртъв, да живее кралят.

Напуснах покритата с неравни павета улица, без да поглеждам назад.

Извървах шест пресечки, без да срещна жива душа. Близко до опожарения мол на „Уест Медисън“ най-сетне открих онова, което търсех: магазин за алкохол от веригата „Роузхил“. Димяща дупка зееше на мястото на входната врата. Вкарах един патрон в помпата, която ми беше връчил Маркърс, и пръснах на парчета остатъците от витрината. От страничния вход изскочиха трима хлапаци и хукнаха по улицата. Подът на магазина лепнеше, покрит със счупени бутилки. Касовият апарат беше опразнен. Трите машини за лотарийни билети бяха разбити. Вратичката на банкомата зееше. Под тезгяха открих бутилка „Ърли Таймс“, увита в амбалажна хартия. Отпих глътка уиски и седнах на пода с помпата на Маркърс напърно върху коленете си. Помислих си за Рей Сампсън и за другите двама, на които бях видял сметката — момчето на име Джейс и другия, когото не познавах, но неизвестно защо бях сигурен, че се крие точно в насрещния вход. Надявах се, че алкохолът ще прогони образите им от съзнанието ми. Половинлитровата бутилка танцуваше в лявата ми ръка. Посегнах с дясната, за да я спра. Отзад имаше тоалетна с огледало. Макар и малко неясно, отражението ми в него беше като на всеки гаден убиец. Измих си ръцете и подложих глава под студената струя. Излязох навън, счупих помпата и я хвърлих в контейнера за смет. Болницата „Кук“ беше от другата страна на магистралата, на около два километра и половина в източна посока. Извадих пистолета си, вкарах патрон в цевта и поех нагам.

Част от сградите, покрай които минавах, вече бяха опожарени. Други стърчаха непокътнати и притихнали, а обитателите им наблюдаваха зад спуснатите пердета. На половин пресечка от „Кук“ попаднах на временната ограда, опасваща болницата. Пред портала в далечния ѝ край се блъскаха хора. Жени бяха вдигнали децата си високо над главата, надявайки се това да им донесе предимство. Усилен от рупор глас ги съветваше да се приберат у дома и да чакат инструкции по телевизията. Друго съобщение призоваваше всеки,

който се чувства болен, да се насочи към „червената зона“, каквото и да означаваше това.

Моли ми беше казала, че защитният костюм и маската със затъмнено стъкло ще ми свършат работа и като пропуск. Отбих се в един вход и облякох костюма. Една от бариерите се охраняваше от двама пазачи, настанени в малка будка. И двамата носеха защитно облекло като моето, а в ръцете си държаха пушки. Натиснах бутона на предавателя и се представих за учен от „Лаборатории Си Ди Ей“. Споменах имената на Моли и на Елън. Единият от пазачите ме огледа от главата до петите и ми махна да премина. Другият изобщо не отделяше поглед от тълпата зад мен.

Преодолях още две заграждения и най-после се озовах в спешното отделение на „Кук“. Първото, с което се сблъсках, беше миризмата. Причината открих на крачка от входната врата. Чувалите с мъртви тела бяха наблъскани на два реда в коридора. Тръгнах покрай тях, насочвайки се към вътрешността на болницата. По пътя си срещнах двама мъже в защитни костюми, които забързано прескачаха труповете. Аз вървах по-бавно, защото четях етикетите по чувалите. Три тела преди края на редицата спрях пред надпис, който гласеше:

Тереза Джаксън, афроамериканка,
32-годишна, „Уест Адамс“ 2302,
Чикаго, Илиной

Докоснах чувала с ръкавицата си и се опитах да си представя жената вътре. Само преди две нощи беше бинтовала ребрата ми в спешното отделение, спокойна и усмихната. А сега беше просто поредната жертва на смъртоносния патоген.

Продължих пътя си. Елън Бразил стоеше в дъното на коридора и гледаше през стъклото на някакво изолирано помещение. Вътре лежаха три трупа, всеки от тях на количка. И трите бяха в различна фаза на аутопсия.

— Взе ли още кръвни проби?

Гласът ѝ прозвуча приглушено, а лицето ѝ беше скрито зад прозрачна маска.

Един от лаборантите вдигна глава и кимна.

— Занеси ги в лабораторията по най-бързия начин.
Тя обърна гръб на импровизираната морга и ме видя.

— С какво мога да ви помогна?

— Аз съм — рекох. — Кели.

Елън направи крачка напред.

— Как успя да се промъкнеш тук?

— Направих си една малка разходка в забранената зона.

Погледнах към телата на масите. Две бяха на мъже. Единият приличаше на заспал, а лицето на другия беше покрито с кръв. Тялото в средата принадлежеше на млада жена със снежнобяла кожа и дълга черна коса.

— Съжалявам за сестра ти.

— Кой ти каза?

— Моли.

— Това е Ана — кимна към стъклената преграда тя. — Вземаме някои проби от нея.

— Съжалявам.

— Чух вече. Ела с мен.

Елън ме преведе през къс коридор и ме вкара в една празна стая.

— Трябва да ти задам няколко въпроса — рече тя и махна към една маса за прегледи. — Костюмът ти получи ли някакви пробойни, докато беше навън?

— Бях изложен на външно влияние, ако това имаш предвид.

— Това имам предвид. За колко време?

— Почти през цялото време. Поне два часа.

— Влизал ли си в други сгради?

— Да, но там имаше само мъртъвци.

Тя отвори някакъв остъклен шкаф.

— Тази зона на болницата е прочистена и запечатана. Това означава, че въздухът непрекъснато се контролира и хората могат да свалят предпазните си костюми. Но ти ще останеш в тази стая, докато те изследваме.

— Какво ще ми изследвате?

— Ще ти направим предварителен тест с антигени за евентуално заразяване. Продължителността му е двадесетина минути.

— Ще ми вземете кръв ли?

Тя кимна. Аз съблякох защитния костюм и навих ръкава си. Елън я пристегна с гумен маркуч и приготви една спринцовка. Напълни една епруветка с кръв, после още една.

— Как е Моли? — попитах.

— Какво ѝ е на Моли?

— Простреляха я, докато бяхме в един влак метрото.

Елън надписа епруветките и излезе, без да каже нито дума. След няколко минути се върна със снопче хартия върху клипборд.

— Докато изследваме кръвта ти, трябва да попълниш няколко декларации — поясни тя.

Поех клипборда от ръцете ѝ. На първия лист имаше три реда, изписани с флумастер:

Моли е добре.

Федералните още те издирват.

Може да ни наблюдават. Зад мен.

Погледнах Елън, после изместих очи към някакъв кабел на стената. Проследих го нагоре до малка дупка на тавана. От нея ми се усмихваше обективът на камера с размерите на карфица. Написах един въпрос, придружен с име и телефонен номер. Елън пое клипборда и кимна. После си поговорихме глупости в продължение на пет минути и тя излезе, за да направи тестовете.

Останах да чакам в стаята. Бяхме само аз и камерата. Червената тетрадка на Маркъс все още беше в джоба ми. Измъкнах я и я разтворих. В долната част на листа бе нарисуван син микробус. Задните му врати бяха отворени, във вътрешността му бяха подредени червени туби с бензин. На следващата страница няколко мъже без лица пушеха цигари, наобиколили празни географски карти. Рей Рей стоеше недосегаем в дълъг коридор. По-напред попаднах на няколко портрета на Кореца. Усмихнат над чорапа си, от който вадеше банкноти. Проснат мъртъв на пода в магазина си. Вдигнал глава към часовника на стената. Затворих тетрадката. На корицата беше изписано името на Маркъс. Телефон нямаше. Пъхнах я обратно в задния си джоб и се запитах защо всъщност ми я беше дал.

Четирийсет и пет минути след излизането на Елън вратата отново се отвори. Бях почти сигурен, че ще видя Джеймс Дол в компанията на двама-трима агенти от Вътрешна сигурност с белезници в ръце. Но вместо тях се появи Рейчъл Суенсън със застинала усмивка на лицето и връзка автомобилни ключове в ръце.

КЕМП ЧИКАГО

Нарекоха го Кемп Чикаго. Възникна буквално за една нощ по подобие на карантинните заграждения. Квадрат, обхващащ два квартала с център Дейли Плаза, охраняван от най-опитните ченгета на Чикаго. Периметърът беше маркиран от микробуси със сателитни антени на покривите и снопове дебели кабели, проточили се от огромните им търбуси. В центъра на площада се издигаше стоманеният скелет на висока конструкция, устремена към небето. На върха ѝ бяха монтирани сините кабинички на телевизионните оператори от солиден плексиглас, ярко осветени от прожекторите.

Правителството беше направило всичко възможно, за да изключи медиите, изпразвайки от съдържание този ненаситен звяр с постоянно мигащи светлини. Но това беше без значение. Веднага след издигането на загражденията над хиляда журналисти бяха поискали акредитация за отразяване на събитията в Уест Сайд. Голяма част от тях не знаеха нищо повече от онова, което съдържаха официалните комюникета. Но и то беше без значение. Всъщност правеше нещата малко по-добри.

Един вцепенен от ужас град. Една парализирана нация. Един свят, затихнал в очакване на най-лошото. И всичко това двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

Рейтингите хвъркнаха до небесата.

* * *

Джеймс Дол обитаваше една задушна стаичка в мазето на кметството, задръстена от монитори. По тях течеше каскада от безмълвни образи. Някаква репортерка се беше изправила пред Водната кула. Зад нея се простираше безлюдното Мичиган Авеню. За разлика от него магистралата „Дан Райън“ беше задръстена от коли, които не отиваха никъде. Покрай войниците, които охраняваха центъра, се точеше безкрайна върволица от хора с раници на гърба, които теглеха колички за пазаруване след себе си. Дол седеше на нещо

като подиум в средата на стаята. Устните му се движеха, но без да издават звук. Кметът сполучливо го имитираше.

През последните четирийсет и осем часа човекът от Вътрешна сигурност едва ли беше спал повече от четири и клюмаше пред включените монитори. Пронизителният звън на черния телефон пред него го стресна. Той тръсна глава и разтърка лицето си. Телефонът продължаваше да звъни. Малцина разполагаха с този номер, а Дол нямаше желание да разговаря с никой от тях.

— Да — каза той, послуша за момент и добави: — Добре, пусни го на пети.

Единият от мониторите примигна. Новинарската емисия изчезна, заменена от запис без звук, на който се виждаха Майкъл Кели и Рейчъл Суенсън в един от кабинетите за прегледи на болницата „Кук“. Кели се приближи до нея и я погали по косата. Тя въздъхна и се притисна в него. Кели я притисна до стената и тя разтвори ръце да го прегърне.

— Защо нямаме звук от „Кук“? — тихо попита Дол, без да отделя очи от монитора. Двойката се раздели и миг по-късно се насочи към вратата. Включи се камерата в коридора. — Навън ли го води? — попита Дол. — Аха, добре. Нека вървят.

Вратата зад гърба му се отвори. В стаята се появи мъж с дълго сиво палто, накуцващ с левия крак.

— Ще ти звънна след малко — каза Дол и затвори.

Новодошлият седна на масата срещу него. Очите му бяха черни дупки, разположени дълбоко в черепа. Мъртвият им поглед се закова върху Дол.

— Свържи се с Вашингтон — нареди той.

Дол изчака достатъчно дълго, за да не изглежда така, сякаш изпълнява заповеди, после се подчини. Отсреща вдигнаха още на първото позвъняване.

— Аз съм — рече Дол.

— Къде си? — попита приглушен глас.

— В общината.

— И аз съм тук — обади се сивият мъж.

— Къде е Майкъл Кели? — пожела да узнае гласът.

Очите на Дол се извърнаха към монитора. Болничният коридор беше безлюден.

— Преди час и половина се появи за контролен преглед в „Кук“.
Направиха му изследвания и го освободиха.

— Но ние не знаем защо е бил там и какво е видял?

— Не съм говорил директно с него — отвърна Дол.

— Още ли търси причините за заразата?

— Честно ли да отговоря?

— Разбира се, мистър Дол.

— На ваше място не бих се тревожил за Кели.

— Нямах доверие в него, така ли?

— Той е наемник.

— Така ли?

— Стопроцентов наемник.

Пауза.

— Някой да е споменавал за Обитателя? — попита гласът.

— Какъв обитател?

— Кели споменавал ли го е?

— Не.

— Някой друг?

— Не.

Дол надраска името на листа пред себе си и го подчерта.

Нова пауза.

— Според мен трябва да се погрижим за това — обади се гласът.

— За кое?

— Кели. Мисля, че Крейн може да се справи.

Дол усети как кръвта нахлува в главата му. Зрението му се разфокусира.

— Защо?

— Локализирай го, а останалото ще ти обясня по-късно. Крейн?

— Тук съм, сър — отвърна сивият мъж и поглади с два пръста политурата на масата.

— На секретния канал те чака пакет с информация. Прегледай я и ми се обади. Някакви въпроси?

Отвърна му мълчание.

— Много добре. Мистър Дол, след един час ще проведем конферентен разговор с кмета. Дотогава искам подробностите.

Човекът от Вашингтон прекъсна връзката.

— Това е грешка — поклати глава Дол.

— Няма да е първата.

— Някога чувал ли си за този Обитател?

— По-лесно ми е да не чувам за нищо и никого — отвърна Крейн и се изправи. — Информирай ме, когато локализираш Кели.

Крейн закуцука към вратата. Дол натисна няколко клавиша на компютъра си и изслуша записа на току-що проведения разговор. Копира го на диск, изтри оригинала от десктопа и измъкна мобилния си телефон. Рейчъл Суенсън вдигна на първото позвъняване.

— Промяна в плановете — рече Дол.

Рейчъл Суенсън изключи джиесема и на лицето ѝ се появи предпазлива усмивка. Аз седях на съседната седалка и придържах бинтованата си ръка.

— Кой беше? — попитах.

— Един от служителите ми.

— Трябва да се връщаш ли?

— Да.

Някакъв пазач провери пропуска ѝ и ни махна да преминем през последния портал на изолираната зона.

— Как успя да влезеш тук? — попитах.

— Обади се твоята приятелка Елън. Каза, че някой трябва да те измъкне. Свързах се с мой познат в МО и му обясних, че един от хората ми е останал блокиран в периметъра.

— Не поискаха ли име?

— Поискаха.

— Благодаря, че ме измъкна.

— Можеш да ми благодариш, като ми обясниш за Даниълсън.

— Самоуби се със собствения си пистолет.

— Бил ли е в апартамента ти, когато отидох да прибера Маги?

— Да.

— Значи е можел да ми види сметката. С пистолет, нож или с каквото и да е...

— Ако знаех, нямаше да...

— Нямаше да ме изпратиш там — довърши вместо мен Рейчъл.
— Но не си знаел и аз отидох.

Бях я изложил на опасност. Заклех се, че това няма да се повтори.

— Много съжалявам, Рейч.

— Забрави.

Известно време пътувахме в мълчание.

— Къде отиваме? — обади се тя.

— Просто карай на север — магнах с ръка аз.

Тя направи ляв завой и пое по „Ашланд“.

— Властите не мислят, че ти си го убил, Майкъл.

— И вече не ме издирват, така ли?

— Доколкото ми е известно, да.

— Какво означава това?

— Означава, че предпочитат да те държат под контрол, но са прекалено заети, за да се тревожат за теб.

Ново мълчание.

— С кого разговаря преди малко? — попитах.

— Вече ти казах. С един от служителите ми.

Долових нещо особено в гласа ѝ. Нещо като хладна злоба, която накара коремните ми мускули да се стегнат.

— Сигурна ли си?

— Какво означава това?

— Отбий там — рекох и посочих към някакъв паркинг на „Оскоу“.

Тя се подчини. Паркингът беше празен. Аптеката беше затворена. Като повечето аптеки и хранителни магазини в града. Причините бяха очевидни: или закъсваха с доставките, или просто не желаеха да посрещат паническия наплив на купувачи.

— Затворено е — информира ме Рейчъл. — Трябва ли ти нещо?

— Не.

— Тогава защо спряхме?

— Разкажи ми за него.

— За какво?

— За онова, което те тревожи.

— Нищо не ме тревожи.

— Това е поредната лъжа.

Телефонът ѝ отново изписука. Тя посегна да го вземе, но аз я изпреварих. На дисплея мигаха две думички: *СКРИТ НОМЕР*.

— Хайде, включи го — подкани ме тя. Аз хвърлих апарата обратно в скута ѝ и той млъкна.

— Те знаят, че си бил в „Кук“, Майкъл.

— Кой „те“?

— Вътрешна сигурност.

Кимнах, сякаш отдавна знаех за предателството ѝ.

— Съжалявам — каза тя.

— Защо просто не ме заключат в някоя килия? — попитах.

— Вече ти казах. Искат да се разкараш.

— Но да ме държат на каишка. С теб на другия край.

Телефонът ѝ изписука за трети път. Трепнах сякаш от внезапен зъбобол. Тя го изключи.

— С какво те държат? — попитах.

Тя поклати глава. Аз чаках.

— „Лаборатории Си Ди Ей“.

— Какво за тях?

— Инвеститор съм. Още докато бяха в проект. Джон Стодарт ми е приятел, на когото вярвах.

— Какво знаеш за дейността на Си Ди Ей?

— Знам, че се занимават с изследвания в областта на генетиката.

— Те създават биологични оръжия по държавна поръчка.

— Ако се интересуваш дали съм знаела това, когато инвестирах, отговорът е „да“. Въпреки очевидното наличие на конфликт на интереси.

— Но не изтегли инвестициите си, така ли?

— Не.

— Колко?

— Джон възнамеряваше да излезем на борсата. Дори моята малка част би означавала десетки милиони. Обявих пред Министерството на правосъдието, че съм ликвидирала участието си, но на практика просто го скрих.

— И сега федералните те притискат?

— Предложиха ми начин да се измъкна.

— Чрез мен.

Тя изучаваше линиите на дланите си. А аз си помислих за пукнатините в живота ни. Когато вдигнах глава, вече гледах навън, но въпреки това видях много добре както дълбоките бръчки, така и намръщеното изражение на лицето ѝ. Едно лице, което оттук нататък щеше да ми бъде безкрайно чуждо.

— Записваш ли ни? — попитах.

Тя поклати глава.

— Следят ли ни?

— Искат да знаят къде отиваш и какво си открил.

Извадих лист и молив и надрасках един адрес.

— „Дебелия Уили“ на Уестърн Авеню. Там трябва да се срещна с Рита Алварес, но тя не знае нищо. Предай на твоите приятелчета, че работя по една следа, но съм отказал да навлизам в подробности. Заради твоята сигурност.

Тя кимна, без да ме поглежда.

— Това е всичко, което мога да ти дам. — Залепих листа на арматурното табло и посегнах към дръжката на вратата. — Бъди внимателна.

Тя ме спря с леко докосване на ръкава.

— Какво?

— Нищо.

Изчаках.

— Наистина ли имаш представа кой е пуснал заразата?

— Още не знам със сигурност.

— А ще ми кажеш ли, когато разбереш?

— И това не знам.

Ново мълчание.

— Ще задържиш ли Маги още ден-два? — попитах накрая аз.

Тя кимна.

— И няма да се мяркаш в града?

— Ще се оправим, Майкъл.

Отворих вратата и слязох от колата. Някъде по средата на паркинга понечих да се обърна, но тръснах глава и продължих напред.

Рейчъл вдигна джиесема и натисна бутона за преизбиране.

— Отива в някакво заведение на Уестърн Авеню. „Дебелия Уили“. — Изслуша репликата насреща и кимна. — Точно така. Заклевам се в Бога, че ако още веднъж ме потърсите, ще свикам пресконференция и ще ви повлека заедно със себе си!

Захвърли телефона на пода и той се разпадна на две части. Доплака ѝ се, но сълзите отказаха да се появят. Завъртя ключа и стъпи на газта. Колата излетя от паркинга с пронизително свистене на гумите.

Седях в едно от вътрешните сепарета в „Дебелия Уили“, отпивах от кафето си и наблюдавах как съвестта ми преследва миналото из заведението.

— Изглеждаш така, сякаш си изгубил най-добрия си приятел — подхвърли Рита Алварес, хвърли куфарчето си на отсрещната седалка и се настани до него.

— Здравсти, Рита.

— Здравсти.

Заведението бе празно. Сервитьорката донесе менюто. Рита си поръча сандвич със свинско и изчака да останем сами.

— И така, какво става с теб?

— Нищо.

— Май не е така.

— Има и гадни дни.

— Мислиш ли? — Тя отвори куфарчето си, измъкна бутилка минерална вода и отпи една глътка.

— Не съм те повикал да те занимавам с проблемите си, Рита.

— И аз мисля така.

— Работиш в Уест Сайд, нали?

— Ченгетата запечатаха проклетото място, а репортерите се прескачат.

— Кемп Чикаго, а?

— Така му викат.

— Имаш ли представа какво става вътре?

— Знаем само онова, което ни казват.

— А то е?

— Наличие на биологично заразяване. Още не се знае дали е предизвикано умишлено или случайно. Петдесет умрели и неизвестен брой заразени. Надяват се, че положението е под контрол.

— Какво мислиш за кмета?

— Имаш предвид телевизионните му изяви?

Кимнах.

— Абсолютен негодник!

— Мисля, че не подозираш дори половината от тази история.

Сандвичът на Рита пристигна. Тя отхапа от него и избърса устните си със салфетката.

— Божествено! — Приятелката ми отпи глътка вода и добави: — Днес се случиха много неща, Майкъл.

— Онова, което ще чуеш, си заслужава.

— Слушам те.

— Неофициално?

Очаквах, че ще се бие със зъби и нокти, но тя само кимна и продължи да дъвчи.

— Току-що се измъкнах от карантинната зона в Уест Сайд.

— Господи! — възкликна тя и изпусна сандвича си.

— Не съм заразен.

— Нямах предвид това.

— Може би трябва да го имаш. В момента товарят труповете във вагоните на метрото и ги извозват за кремация извън зоната.

— А ти го видя с очите си, така ли?

— Сутринта се повозих на един такъв влак. Съществуват сериозни опасения, че заразата е попаднала и в някой от самолетите, излитащи от „О’Хеър“.

— Как успя да се измъкнеш?

— Рейчъл.

Очите на Рита за миг се насочиха към улицата.

— Къде е?

— Тя няма нищо общо.

Виждах как заглавията и подзаглавията започват да се оформят в съзнанието ѝ.

— Не можеш да публикуваш нищо от това, Рита.

— Нека ти обясня защо идеята ти не струва, Майкъл — започна тя. — В дългосрочен план аз...

— Не съм свършил — прекъснах я аз. — Познаваш ли Мат Даниълсън?

— Онзи от Вътрешна сигурност?

— Вчера си пръсна главата в моя апартамент, но преди да го направи, ми даде това... — Подадох ѝ адреса на корейския магазин за хранителни стоки и гледах как кръвта се оттича от лицето ѝ. —

Същият, който получих от теб във връзка с доставките на медицински консумативи.

— Виждам — кимна тя.

Сервитърката се появи да провери дали не искаме още нещо и ние я изчакахме да се оттегли.

— Опитах се да се свържа с Родригес, но без успех.

— Той е в Уест Сайд, работи в периметъра като повечето чикагски ченгета. — Рита извади нова бутилка вода, отвъртя капачката и отпи. — Добре, Майкъл, хвана ме. Какво общо с Вътрешна сигурност има моят покоен кореец?

— Двамата с Винс открихме десет хиляди чувала за трупове в мазето му.

Рита се облегна назад и отметна глава.

— Защо едва сега научавам за тези чували?

— Защото нямах представа за предназначението им. Освен това бяха пуснали по петите ти един доста опасен тип, който като нищо можеше да остави приятеля ми без гадже.

— Добре, добре — кимна тя. Като всеки добър репортер разбираше, че няма смисъл да се цупи на когото и да било. Особено пък когато нямаше какво да спечели. — И така, какво означава това?

— Според Даниълсън чувалите са били поръчани от човек, който е знаел за предстоящата зараза и е искал да изкара бърза печалба. Именно затова ми даде адреса.

Куфарчето на Рита кацна на масата и от него изскочиха две папки.

— Такова нещо няма в нито един от общинските документи, които прегледах. Ето, можеш сам да се увериш.

— Вярвам ти — поклатих глава аз. — Никой няма да купи десет хиляди чувала за трупове чрез договор с общината. Било е някаква допълнителна далавера за Ли. Предназначена за черния пазар. Но онзи, който е направил поръчката, със сигурност трябва да е имал информация за предстоящата зараза.

— Може би, но не е сигурно.

Отпих глътка кафе и спрях поглед върху лицето ѝ.

— Какво ще кажеш да попритиснеш Рисман?

— Вече ти казах, че Рисман е дребна риба — поклати глава тя.

— Но имаме сведения, че е корумпиран.

— Това да. Но няма начин да се е забъркал в тази работа с чувалите.

— Сигурна ли си?

— Не виждам как. А дори да се е забъркал, какво те кара да мислиш, че ще пропее? Едва ли ще го направи, особено след онова, което ти току-що сподели с мен.

Репортерката имаше право.

— Ще трябва здравата да се поразровим, Рита.

— Къде?

— Сред малките компании, на които Ли е възлагал поръчките за медицинско оборудване. Все още не си проследила пътя на парите, нали?

— Точно така.

— Притисни ги още. Кредитори, заемодатели. Подхвърли им за разследването си. Ако се налага, кажи им, че може да ги свържат с изпускането на патогените. После чакай да видиш кой ще прояви нервност.

— Това е доста яко притискане.

— Искаш ли този материал, или не?

— Разбира се, че го искам. Но не виждам връзката между...

— Ще я видиш. Просто следвай информацията. Това беше първият ни урок в школата за частни детективи.

— Понякога си голям гадняр.

— Ще го направиш ли?

— Ще звънна на няколко души.

— Кога?

— Днес не мога, защото имам да предавам материал. Утре.

— Добре.

— Но ако изскочи нещо...

— Историята си е твоя.

— Включително дрогата.

— О, за нея трябва да поговориш с Винс.

— Добре, ще ти се обадя — изправи се Рита.

Докоснах ръката ѝ.

— Трябва да обсъдим още нещо.

— Какво?

— Ще разбереш.

Рита въздъхна и се отпусна обратно на мястото си.

Момичето с жълтата рокля ми се усмихна изпод чадъра си. Аз ѝ отвърнах. На белия полегат покрив до нея беше изписано с едри сини букви:

СОЛТА НА МОРТЪН
КОГАТО ВАЛИ, ТЯ СЕ ЛЕЕ

Товарната рампа на „Мортън“ заемаше по-голямата част от пресечка на Норт Елстън Авеню. От двете ѝ страни се виждаха железопътни линии, на които почиваха няколко сребристи вагона, пълни със сол. Преместих огледалцето така, че да виждам момичето с чадъра, напуснах Елстън Авеню и поех по Блекхоук Стрийт. До този момент Рита Алварес не беше казала нито дума.

— Добре ли си? — погледнах я аз.

— Не съм.

— Какво ти е?

— Я пак ми обясни как е действала схемата.

— От моя гледна точка?

— Че има ли друга? — стрелна ме с поглед тя.

— Корееца се е нуждаел от силоващи. Без тях е нямало как да вкарва и изкарва дрогата от Уест Сайд.

— Затова ли е държал изкъсо „Четворките“?

— Поне за известно време — кимнах аз.

— Поне?

— Скоро ще разберем.

Изкарах колата на Рита на дълга и тясна бетонна ивица, която вървеше на север, успоредно на река Чикаго. Заводът „Мортън“ почти я скриваше от трафика. Наблизо бяха паркирани два тежкотоварни камиона. По-нататък, точно по средата на ивицата, беше спрял черен кадилак, скрит под дълъг метален навес. Стъклата му бяха затъмнени, а двигателят работеше.

Пръв се появи Чили Дейвис — дребен тип с голяма синина под окото, наежен като Наполеон пред решително сражение. Очевидно изгаряше от нетърпение да изравни резултата, като ми вкара един куршум в тялото. А може би два или три.

Следващият, който се появи, не беше толкова изтънчен, нито толкова дребен. Казваше се Джони Епъл и убиваше хора по всякакъв начин — с пистолет, с голи ръце, а понякога и с пясъчно чувалче. Вини Делука се пазеше за по-деликатни задачи, които можеха да бъдат изпълнени само от най-добрите.

Той самият слезе след другите. Последният жив наследник на Алфонс Капоне беше загърнат с черно палто, а на главата си имаше шапка с широка периферия. В ограниченото пространство между двете стърчеше дебела пура, от която се виеше струйка бял дим.

Джони и Чили спряха на три-четири метра от нас, разделиха се и заеха позиции от двете страни на колата. Делука хвърли пурата на земята и я настъпи с ток.

— Мразя тези гадости — промърмори той, огледа Рита изпод широката периферия на шапката си и се ухили. — Винсънт Делука.

Усетих как на Рита неудържимо ѝ се иска да хукне надолу по „Блекхоук“. Но тя беше мъжко момиче, овладя се и протегна ръка.

— Рита Алварес.

Лилавите устни на Делука се притиснаха в опакото на дланта ѝ.

— Кели казва да поговорим и ми дава шанс да се запозная с най-любимата ми репортерка в града — мазно рече той. — Нали е най-добрата, Чили?

Чили Дейвис продължаваше да ме фиксира с пламтящ поглед и пръст върху спусъка на пистолета 40-и калибър в джоба си.

— Не е от най-разговорливите — усмихна се Делука и погледна към Джони Епъл, който се ухили. — Какво ще ви правим бе, Кели? Теб и Чили...

— Вече ти казах. Нямахше нищо лично.

Делука кимна и направи знак на Чили да се приближи.

— Обясних му го — рече старецът. — Всичко е забравено.

Чили протегна ръка. Не повярвах на нито дума от казаното, но все пак я поех.

— Много добре — доволно се усмихна Делука. — А сега да поговорим.

— Става въпрос за един кореец на име Ли — рекох.

Черните очи се присвиха в тесни цепки.

— Разпространител на дрога в Уест Сайд, който се е ползвал от закрилата ви. Може би е бил най-главният...

Гласът на Джони Епъл се разнесе над рампата, понесен от кратък порив на вятъра.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ли не би могъл да държи подобна територия без подкрепата на хора като вас. Когато Рита започна да души около Корееца, вие се уплашихте, че е по следите ви. Защо иначе ще пускате копоите си подир нея?

Джони погледна Рита, а тя — мен. Делука беше свел очи към смачканата пура в краката си.

— Какво искаш? — попита Епъл.

— Корееца е мъртъв, но аз мисля, че вече го знаете. Изчезнала е последната пратка дрога, предназначена за него. Това също ви е известно.

— Кой го уби? — попита Епъл.

— Питаш кой ви е прибрал дрогата? Нямам отговор на този въпрос.

— Забравихме за мис Алварес — обади се Делука и дари Рита с мазната си усмивка.

— Тя не пише материал за вашата дейност, свързана с разпространението на наркотици — поясних аз. — Поне до тази сутрин нямаше подобни намерения.

— Но е разговаряла с Ли — изтъкна Епъл.

— Корееца е имал и друг бизнес — отвърнах аз и погледнах очаквателно Рита.

— Мистър Ли е бил посредник при сделки за доставка на медицинско оборудване за общината — поясни тя. — Получавал е поръчките без търг благодарение на свой човек там, а после ги е възлагал на различни малки фирми. Вземал е процент и от двете страни, като е превозвал стоката със собствената си транспортна компания.

— Ние какво общо имаме с това? — попита Епъл.

Този път не му обърнах внимание и изчаках мнението на боса.

— Имаме много общо, защото става въпрос за друга, по-голяма игра — рече Делука. — Която по мнението на мистър Кели е по-важна от всичко, което сме обсъждали до момента. И ние трябва да знаем за какво става въпрос.

Със задоволство констатирах, че въпреки преклонната си възраст Вини Делука бе напълно в час.

— Имаме информация, че Ли и транспортната му компания имат нещо общо със случващото се в Уест Сайд — добавих аз.

Ръката на Джони Епъл изчезна под палтото му, очите му се вдигнаха към небето. Сякаш очакваше някой хеликоптер да се приземи на рампата. Делука докосна ръкава на бодигарда си.

— Иди да се поразходиш, Чили — каза той, изчака дребният мъж да се върне при лимузината и добави: — Продължавай, мистър Кели.

Разказах му за Даниълсън. Разказах му и за бележката с името на Ли и транспортната компания „Силвър Лайн“. За кмета не му казах нищо. Делука мълчеше и чакаше.

— Бях в мазето на Корееца — добавих. — Още преди да издигнат загражденията. Там имаше няколко хиляди чували за трупове.

Изчаках го да асимилира казаното и кимнах към Рита.

— Ако това има връзка с патогенната зараза, Рита ще публикува материала си.

— А в него ще пише, че ние работим с някакви терористи, а? — присви очи Делука.

По-скоро усетих, отколко видях как Джони леко се оттегля назад, несъмнено търсейки по-удобна позиция за стрелба.

— Може би не директно, но...

— Но неизбежно — довърши вместо мен Делука.

— Освен ако тя не направи необходимото да ви държи далеч от тази история.

Най-сетне докоснахме същността на проблема. Старецът изглеждаше облекчен.

— Какво предлагаш, Кели?

— Ти ни казваш всичко, което знаеш за Корееца, а в замяна ние не споменаваме нищо за дрогата и вашето участие в разпространението ѝ.

— Какво те кара да мислиш, че знам нещо за мистър Ли? Особено пък за страничния му бизнес?

— Ти винаги знаеш всичко за хората, с които въртиш бизнес. И нямаше да си тук, ако не разполагаше с някаква информация по въпроса.

Делука се замисли върху думите ми, после вдигна глава.

— А какво ще кажеш, ако ви гръмнем и двамата? След по-малко от час ще си бъда у дома пред димяща купа минестроне, а вие ще почивате на дъното на реката.

Вдигнах ръка. Откъм солната рампа ми отговори автомобилен клаксон.

— Родригес? — вдигна вежди Делука.

Кимнах.

— Кажи му да дойде, защото започна да застудява — каза старецът, вдигна яката на палтото си и тръгна към колата. Кадилакът бавно потегли към навеса от гофрирана ламарина в дъното на рампата.

Събрахме се отново на крачка от входната врата. Чили щракна електрическия ключ и една лампа хвърли синкав кръг върху масата, заобиколена от пет стола.

— Сядайте — рече Делука.

Аз седнах до Рита, а Родригес се настани срещу нас.

— Тук държим стоката, останала от различните ни бизнес дейности — поясни Делука, кимайки към множеството сандъци и кашони, подредени край стените. — Абсолютно законна стока, инспекторе.

Родригес не отговори. Ръцете му лежаха на масата, а между тях проблясваше тежка пушка с оптически мерник. Чух някакъв шум и се обърнах. Чили се появи с кафява чашка еспресо, положена върху чинийка със същия цвят. Делука отпи една глътка и премлясна.

— Нашата договорка с Корееца — промърмори той.

— Какво за нея?

— Трябва да изясним нещата.

— Не съм прибрал дрогата ти, Вини — рекох.

Той вдигна ръка, сякаш за да укроти немирно дете.

— Говорех на инспектора.

— Какво мога да направя? — глухо попита Родригес.

— Вие сте доставили стоката на Корееца. Искам онова, което се е изгубило.

Гледах малката вена, която започна да пулсира на слепоочието на Родригес. Почти усещах пулса на седналата до мен Рита.

— Откога знаете? — попита Родригес.

Делука взе чашката от чинийката, после размисли и я върна на мястото ѝ с тихо потракване.

— Горедолу от три месеца. Знаехме, че краят на Корееца е близо, но все пак се надявахме да не е много скоро.

— За да продължите да си гледате бизнеса — допълних аз.

— Бизнесът винаги е на първо място. Готови ли сте да чуете предложението ми?

— Аз не се интересувам от наркобизнеса ти, Вини. Освен това не съм сигурен, че полицейски инспектор Родригес има интерес да възстанови изчезналата ви стока.

Делука вдигна ръка.

— Дай да видя адреса, за който спомена.

Бутнах листчето към него. Той го приглади с длан.

— В онзи ден двама от нашите наблюдаваха магазина на Кореца. Влязоха вътре малко преди теб, Кели. Ли беше мъртъв, а дрогата, както вече знаеш, беше изчезнала. Моите хора са видели и чувалите за трупове. Тръгнаха си, без да ги докоснат. — Делука побутна листчето обратно към мен. — Сега искаме да си свършим нашата работа.

— Каква по-точно ще бъде тя?

— Нима мислиш, че харесвам скапаняците, които нападат града?

— Отпи от кафето и продължи: — Изобщо не ги харесвам.

— Звучиш като кмета.

— Защо пък не? — сви рамене Делука и отпи още една глътка еспreso.

— Ако искаш да помогнеш, насочи ме към купувача на чувалите — подхвърлих аз.

— Няма да е толкова лесно.

— Какво искаш?

— Дай да си изясним нещата. Вие ми помагате, а аз ви давам снимка на човека, когото търсите.

— Снимка ли? — приведох се над масата аз.

Делука кимна и потърка съсухрените си длани.

— Какво ще ни струва това? — обади се Родригес.

— Още една доставка от полицейския склад. Джони ще ви каже точно колко. Искаме я директно в забранената зона. Там вече има остър недостиг, а един бог знае кога ще можем да възобновим доставките.

— Значи бизнесът продължава, а? — подхвърлих.

— Зависимите трябва да си получат своето — отвърна Делука и потупа ръката на Родригес. — Вземаш стоката и я караш направо в Уест Саид, но има и още нещо... — Старецът замълча за момент, после добави: — Една година гратисен период на продажбите ни в Кейтаун. Без арести, без шибани капани.

— Не мога да го направя — отвърна Родригес.

— Можеш, инспекторе. Преди всичко защото ние продаваме само на негри и наркомани — две прослойки от населението, които и бездруго твоите шефове искат да ги няма. Второ, дори и в момента вие гледате към другата страна на града. Обещавам, че няма да продаваме нито на ученици, нито на разни извратени богаташи, които се снабдяват по къшкетата. Край на тая гадост. Все едно, че дрогата изтича в канала.

— Как да бъдем сигурни, че информацията ти е истинска? — попитах аз.

— Ако не я харесаш, няма бизнес. — Делука пресуши чашката и се протегна. — Ще изляза да се поразходя. А вие се свържете с шефовете си и ми кажете дали ще правим герой от Кели.

Босът се насочи към изхода, следван от тихи стъпки. Отвори се врата, проблесна светъл правоъгълник. После останахме сами. Родригес изруга под нос.

— Не мога да направя това, Кели.

— Колко са мъртвите в Уест Сайд до момента, Винс?

— Не са ни дали бройката.

— Аз бях в болницата „Кук“. Нахвърляли са ги из коридорите. Чакаат хладилни микробуси, в които да ги съхраняват до изгарянето.

Родригес хвърли поглед към приятелката си, която пушеше цигара и гледаше нагоре към лампата.

Извадих джиесема си и го плъзнах по масата.

— Аз ще вкарам дрогата — рекох.

— А после ние ще се обръщаме на другата страна в продължение на цяла година, а? — засече ме Родригес.

— Делука е прав — обади се Рита. — Бандите и бездруго имат картбланш да продават свободно. Каква е разликата?

— Разликата е, че аз съм ченге, Рита.

— А твоите колеги по униформа доставят дрогата, по дяволите! — Тя скочи на крака и столът ѝ остро изскърца по циментовия под. — Говорим за човешки живот, Винс! Може би за хиляди хора, които ще умрат. За какво? За честта на пагона? Моля те! Преглътни гордостта си и помогни на Майкъл, стига да можеш!

Рита се отдалечи. Двамата с Родригес гледахме огънчето на цигарата ѝ, което подскачаше в мрака.

— Ти си трън в задника ми, Кели! — изрева той.
— Но тя е права и ти го знаеш!
— Мръсно копеле! — въздъхна Родригес, после посегна към джиесема на масата и набра някакъв номер.

Отново седяхме около масата. Аз, Рита и Вини Делука. Пиехме кафе и избягвахме да се гледаме в очите. Родригес не изпусна телефона близо час. Първо говори с шефа си, а после и с кмета, опитвайки се да им обясни защо е наложително общината да се превърне в наркотрафикант. Разговорите не бяха леки, но нямаше как да бъдат други. И в крайна сметка се получи.

— Осигурих ти една последна доставка — обяви Родригес, след като се върна на масата. — Плюс шест месеца спокойствие. Но замесените ченгета изгарят, а складът за полицейски улики става недостъпен за вас.

— Значи трябва да си търсим нов доставчик, а? — направи гримаса Делука.

— Това е единственият начин да се получи.

Мафиотът прехапа долната си устна, за да не избухне в смях. Досега бяха плащали на корумпирани ченгета за малки количества дрога, но днес общината беше готова да им я предостави безплатно. Като на всичкото отгоре и ги закриля. Няма такава сделка!

— Кой ще докара стоката в забранената зона? — попита Делука.

— Аз — отвърнах. — Вече бях там. Мога да влизам и излизам без никакви проблеми.

— Не те ли е страх от шибания вирус?

— При цялото ми уважение, това не е твоя работа. Ще докарам стоката там, където ми посочиш. А сега бих искал да видя какво купуваме.

Делука прегъна показалец. Джони Епъл изскочи от мрака и седна на свободния стол.

— Моите момчета се появиха в магазина на Кореца около три следобед в деня на убийството му — поясни Епъл. — Чакаха ченгето, което трябваше да донесе дрогата.

— Но тя вече е била доставена — възразих аз.

— Кореца ни даде грешен час на доставката — намръщи се Епъл и хвърли някаква снимка на масата. — Този тип се появил от

задната уличка час-два преди Кели.

Надвесих се над снимката. Висок мъж, облечен с дълго кожено палто. През рамото му висеше черен сак със златни ширити.

— Моите хора не могат да кажат дали преди това е бил в магазина — добави Епъл. — Все още не са знаели, че Корееца е мъртъв.

— Това ли е стоката? — попитах аз и посочих черния сак.

— А ти как мислиш? — изсъска Делука. Изпитах неволни симпатии към онези от подчинените му, които бяха позволили на непознатия да се оттегли жив.

— Не го познавате, така ли? — подхвърлих.

— Ако го познавахме, сега нямаше да си губим времето в празни приказки.

Плъзнах снимката към Родригес, който поклати глава.

— Рита?

Тя погледна снимката.

— Никога не съм го виждала.

Почуках с пръст по размазаните черти на лицето от снимката.

— Значи този тип изскача от нищото, влиза в магазина на Корееца и ви отмъква стоката.

Джони Епъл кимна. Пропусна да добави, че двама от хората му са били свидетели на това, но не са се намесили.

— Нищо не сочи, че този човек има нещо общо с чувалите за трупове — обади се Рита.

— Има още — каза Джони и хвърли на масата нови две снимки.

Същият тип се отдалечаваше по задната уличка в Уест Сайд.

— На тази тук увеличихме фокуса и установихме, че нещо стърчи от джоба му — добави бандитът.

— Прилича на парче кожа — вметна Рита.

— Това е торбичка от противогаз — рекох. — Какво има на другата снимка?

— Палтото му леко се разтваря, докато слиза от тротоара — отвърна Джони и опря показалец във фотографията. — Носи скрита пушка под него. Може би на ремък през рамото.

Тримата се надвесихме над снимките, а Вини Делука се нагърби с обобщенията.

— Човекът е дошъл подготвен — рече той. — Влиза в магазина с противогаз и пушка.

— Което означава, че е знаел за изпускането на заразата — добавих аз.

— Часове преди официалното съобщение — каза Рита.

— Значи сме квит — кимна Делука. — А сега да поговорим за моята доставка.

Приведен над бюрото в кабинета си, аз гледах как се сменят светофарите на Бродуей. Родригес и Рита седяха срещу мен. Полицаят се облегна на стола си, вдигна глава към бронзовия плакет на стената и с недоумение огледа изписаните на старогръцки думи.

— Какво е това, по дяволите?

— Цитат от Хераклит — поясних аз. — „Всичко тече, всичко се променя“.

— Умно го е казал — кимна приятелят ми. — Тази сутрин бях просто ченге, но сега вече съм наркопласъор на бандитите.

— Стига — въздъхна Рита. — Все пак имаме някаква улика.

Родригес взе снимката, която получихме от Делука.

— А как ще го идентифицираме?

— Може би чрез Вътрешна сигурност? — предложи Рита.

— Няма начин — възрази глава Родригес. — Обещах на кмета да не замесваме федералните. Няма да им казваме нито за Делука, нито за дрогата, която ще му доставим.

— Това не е проблем — рекох. — Имаме по-важна работа.

Родригес и Рита едновременно скръстиха ръце пред гърдите си и млъкнаха. Сякаш бях магьосник, който с един замах щеше да подреди липсващите части на пъзела. Натиснах един клавиш и на екрана се появи познатият имейл. Бях го чел три пъти. Набрах няколко думи в отговор и затворих прозореца. Откъм стълбището долетяха тихи стъпки, вратата проскърца и се отвори. На прага се появи дребна фигура с превръзка през рамото.

— Здравсти.

— Моли — рекох аз, заобиколих бюрото и несръчно я прегърнах. — Благодаря ти, че дойде.

— Искаха да ме оставят в болницата и през нощта, но се измъкнах — рече тя.

— Добре си направила.

Придърпах един стол и я сложих да седне.

— Моли Карълтън — представих я аз. — Това са Рита Алварес от „Дейли Хералд“ и полицейски инспектор Винс Родригес. Моли е част от научния екип, който изследва патогените.

Винс и Рита се ръкуваха с гостенката, а аз се върнах зад бюрото.

— Какво ви е на ръката? — попита Рита.

— Сутринта стреляха по мен. Само драскотина.

— Нека отгатна — рече Родригес. — Били сте с Кели.

— Стреляха по нея, докато прекосяхахме една опасна зона — обясних аз.

— С какво? — попита Рита.

— С метрото. — Извадих найлоновата торбичка и я побутнах към Родригес. — Изчоплих куршума от стената на вагона. Дали ще можеш да го сравниш с онзи, който намерихме в мазето на Корееца?

Родригес опипа торбичката с върха на пръстите си.

— Искаш да разбереш дали човекът от снимката е преследвал и Моли?

— Или мен — кимнах. — И в двата случая проявявам интерес.

Моли взе снимката.

— Познаваш ли го? — попитах, внимателно наблюдавайки лицето ѝ.

Тя поклати глава.

— Трябва ли?

— Подозираме, че именно той стои зад заразата.

Моли изпусна снимката, сякаш беше някое от чудовищата в лабораторията им.

— Кой е той?

— Добър въпрос.

Измъкнах още една торбичка от джоба си.

— Какво е това? — попита Моли.

— Угарка.

— Виждам, че е угарка. Но защо я размахваш пред мен?

Разказах ѝ за чувалите за трупове в мазето на Корееца. И за високия мъж с пушката.

— Човекът на снимката?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Какво общо има цигарата?

— Подуших цигарен дим в мига, в който се спуснах в мазето. Фасът беше под стълбите.

— И реши, че е негов?

— Да. Изглеждаше ми доста пресен.

Моли вдигна торбичката на светлината, която идваше от улицата.

— Ако изобщо има ДНК, тя ще бъде от слюнката по филтъра.

— Какви са шансовете?

— Какво ще правиш с профила, ако открия такъв?

— Ще те помоля да го пуснеш в базата данни на ФБР. Може би ще открием име към лицето, с което разполагаме.

Оставих Моли да разглежда угарката на спокойствие и се обърнах към Рита.

— Какво става с проследяването на парите?

Рита се нацупи.

— Вече ти казах, че ще опитам. Още утре сутринта.

— Благодаря ти.

— Усмихни се — посъветва я Родригес. — Поне няма да нарушаваш законите като мен.

— Може би трябва да изолирам ДНК-то още тази вечер — замислено каза Моли. — Защото влизането в базата данни на ФБР съвсем не е лесна работа.

— Дай ми профил, пък после ще мислим за останалото — рекох.

Гостите ми се умълчаха. Никой от тях не изглеждаше щастлив от присъствието си в кабинета. Или пък от моята компания. Родригес стана да си върви, а Рита скочи след него. Докоснах ръката на Моли.

— Остани за момент.

Изчакахме другите да си тръгнат.

— Как се чувстваш? — попитах.

— Имаш предвид ръката ми? Добре е. Казаха ми, че мога да сваля превръзката още утре.

— Боли ли те?

— Почти цял следобед спах — отвърна Моли и отново вдигна снимката. — Ще ми трябва копие за търсенето в базата данни.

— Взemi я.

Тя прибра снимката в джоба на якето си.

— Как е Елън? — попитах.

— Ако питаш дали ще разбие патогена, отговорът е „да“.

— Къде е в момента?

— В лабораторията предполагам. Защо?

— Току-що ми изпрати имейл — докоснах клавиатурата аз. —

Иска да поговорим.

— В последно време това не е много лесно.

— Искаш да кажеш, че има забрана да напускате лабораторията?

— За Елън — със сигурност. Не може да мръдне без някой от

Вътрешна сигурност с пушка в ръка.

— Толкова ли е важна?

— Дори не можеш да си представиш. Спомена ли какво иска?

— Не.

— Аз отивам там. Ще говоря с нея.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Казвай.

— Доверяваш ли се на Елън?

В очите на Моли се появи тревожен блясък.

— Надявам се, че не говориш сериозно.

— Доверяваш ли ѝ се?

— Напълно. Готова съм да заложа живота си. Твоя — също.

Кимнах.

— Ще ми се обадиш за угарката, нали?

— Ако има нещо по нея, ще го откроя. И още нещо, Майкъл...

— Какво?

— Бъди внимателен.

— Какво означава това?

— Имам предвид Елън. Бъди внимателен, когато говориш с нея.

Изправих се до прозореца и гледах как Моли се отдалечава. Тя се обърна да ме погледне, но знаех, че не може да ме види в тъмния кабинет. Миг по-късно тя прекоси Бродуей и изчезна.

Отворих имейла на Елън Бразил и го прочетох за пореден път. Минаваше шест следобед, трябваше да тръгвам. Изключих компютъра, облякох палтото си и излязох.

Елън Бразил гледаше трите отворени файла на екрана. Първият представляваше генетичната схема на супервируса „Тих тътен“, създаден неотдавна от нея. На втория беше записан химическият състав на ваксината срещу него, а третият съдържаше цялата генетична верига на чикагския патоген. Тя протегна ръка и натисна бутона за вътрешна връзка. Във високоговорителя прозвуча глухият глас на Джон Стодард.

— Откри ли нещо?

— Да.

— Слизам веднага.

— Не е нужно.

Беше предупредила Стодард, че се нуждае от по-голямо пространство, и той с готовност ѝ го беше предоставил. Никой не изгаряше от желание да облече бялата престилка в момент, в който патогенът заплашваше с глобално разпространение. В крайна сметка сложиха един въоръжен пазач на входа и я оставиха сама в цялата лаборатория.

— Кажете ми какво става, Елън.

— Изпратих данните на компютъра ти. ДНК отпечатък на патогена. — Замълча за миг, после добави: — И може би ваксина за него.

— Нима е възможно? — попита след известно забавяне Стодард.

— Мисля, че да.

— Защо чувам едно „но“?

— Сам ли си?

— Да.

Елън смачка на топка листа с последните си изчисления и го захвърли в коша.

— Бях ти споменала, че този патоген се държи почти по същия начин като един щам, който бях създала в лабораторни условия.

— Но нали каза, че са различни?

— Те наистина са различни.

— Струва ми се, че трябва да бъдеш по-категорична.

— Създаденият от мен патоген се нарича „Тих тътен“. Проектирах го като един от най-лошите ни кошмари — заразен поне колкото антракс и ебола, леко модифициран и вграден в инфраструктурата на обикновен грипен вирус.

— На теория съкращаването на инкубационния му период му дава възможност за предаване по въздушно-капков път.

— Точно така. Ако „Тих тътен“ беше изпуснат в оригиналния си вид, смъртните случаи отдавна щяха да са далеч над десет хиляди. Докато този щам е модифициран така, че изисква изключително близък контакт, за да се прехвърля от човек на човек.

— И затова мъртвите са само няколкостотин?

— Мисля, че да.

— Това означава ли, че можем да го овладеем?

— Аз създадох ваксина за „Тих тътен“. С известни модификации тя би могла да се превърне в надеждна предпазна мярка.

— Колко време ще ни трябва за реалното ѝ производство? — попита след кратка пауза Стодард.

— Минимум три месеца. Дотогава ще държим болните под карантина и постепенно ще изолираме заразените зони.

— А какво ще правим с вече заразените?

— Всички заразени са мъртви, Джон.

Нова пауза.

— Ще се превърнем в герои, Елън — развълнувано рече Стодард.

— Едва ли. След петстотин мъртъвци няма как да ни обявят за герои. Освен това извадихме късмет, изключителен късмет.

— Това не е късмет, Елън. Това си ти и твоята работа. Благодарение на теб и твоите сътрудници може би ще успеем да спрем една истинска пандемия...

— Събрах ДНК-то на повечето патогени от кръвта на мъртвата ми сестра — промълви Елън.

— Много съжалявам за нея.

— Всичко е наред.

Елън с учудване гледаше ръцете си. Кога ли се състариха толкова?

Гласът на Стодард отново се появи във високоговорителя.

— Елън...

— Ще се заема с изготвянето на протоколите за производство на ваксината.

— Все пак сме герои, Елън.

Тя прекъсна връзката и кликна върху прозореца с данните на „Тих тътен“. На екрана се появи цяло съзвездие от хромозоми. С няколко бързи движения набра данните за разпространението на заразата през последните шест часа.

Отвън долетя някакъв шум. Тя отиде до вратата и хвърли поглед към тъмния коридор. Светеха само табелите за аварийните изходи в двата му края. Пазачът беше изчезнал. Върна се обратно и измъкна предварително подготвената си раница. После отвори едно от чекмеджетата на бюрото и извади малкия пистолет, който държеше там.

Вероятно я чакаха долу. Или някъде другаде. Ще я гледат като Бог, поне докато не им даде каквото търсят. А после ще я превърнат в жертвен агнец.

Прибра пистолета в дамската си чанта, праметна я през рамо и напусна лабораторията.

Често се пише за долнопробните кръчми на Чикаго. Най-често ги описват като места, където бирата „Олд Стайл“ се лее в огромни халби, а твърдият алкохол се предлага в половинлитрови чаши. И разбира се — с неизменния дъвен джубокс в ъгъла, който работи с монети от четвърт долар. Зад бара стои пияница с набръчкано лице, а насреща му клечат шест-седем редовни посетители, които знаят как да разкарат всеки наивник, който е решил да пийне в техния бар. Хората обичат подобни места. Отиват да изпият някоя и друга бира там, а после се хвалят пред приятелите си. Може би защото се чувстват откриватели, може би защото изпитват някакво особено любопитство. Но на практика не е така. Ако искаш да откриеш нещо различно, достатъчно е да опреш корем в бара на „Литъл Кингс Ликърс“ в Саут Сайд. А ако притежаваш оръжие, не е зле да го носиш у себе си.

Аз се добрах до там малко след седем. Кръчмата си беше все същата — паянтова барака, скована с ръждиви пирони от парчета шперплат с различни размери, поскърцаваща на вятъра между Петдесет и седма и „Стейт“. Пред нея висяха няколко мъже, които явно бяха нарушили пробацията си. Барманът се казваше Дийк и бе тънък като клечка, със сиво-кафяв цвят на кожата. Седеше зад бара и ядеше мазна храна от картонена кутия, отпивайки от чаша с тъмна течност. Между него и клиентите му от другата страна имаше телена мрежа, която стигаше чак до тавана. Случайният посетител би си помислил, че това е малко прекалено, но само ако все още не е огледал лицата на клиентите. Кое то впрочем съвсем не е лесна работа. „Литъл Кингс Ликърс“ предлагаше изобилие от тъмни ъгълчета, а повечето от клиентите предпочитаха да пият сами. Позицията им се определяше главно от огънчетата на цигари, суха кашлица или скърцането на подметки по износения линолеум.

— Кво ще пиеш? — попита Дийк.

Не бях се вясвал тук поне от пет години — факт, който на езика на „Литъл Кингс Ликърс“ означаваше, че съм излежал доста солидна присъда.

— „Джак“ и кола.

Дийк забърка питието с резки движения и промуши чашата през една дупка в мрежата. Отпих една глътка и въздъгнах. Дийк внимателно ме наблюдаваше.

— Какво? — рекох.

— Ти ли си поканил бялата мацка?

— Къде е?

— Отзад — поясни барманът и сведе брадичка към рамото си. — Кво ти става, да те вземат мътните?

— Извинявай, Дийк. Трябваше да съм тук преди нея.

Онзи поклати глава, насочи се към дъното на бара и изчезна. Минута по-късно се появи в компанията на Елън Бразил, която регистрира абсурдното си присъствие в бара с тихо потракване на ниските токчета. Настани се на столчето до мен, а аз измъкнах пистолета си и го сложих на плота, безпогрешно усетил множеството очи, насочени в гърбовете ни.

— Помолих да използвам тоалетната, Майкъл.

— Е, как беше?

— Отваря се от бара с електрически бутон.

— Извинявай. Трябваше да бъда пръв.

— Често ли идваш тук?

— Никой няма да ни безпокои.

— Наистина ли?

Огледах се. „Литъл Кингс Ликърс“ със сигурност беше единствената кръчма в Чикаго, в която не се обсъждаше краят на света. Първо, защото нямаше телевизор, и второ, защото на никой не му пукаше за глобалния катаклизъм, започнал да се оформя в сърцето на Уест Сайд. Повечето от редовните посетители се сблъскваха със смъртта всекидневно и не проявяваха абсолютно никакъв интерес към останалата част на света, която изведнъж се беше сепнала от заплахата да изчезне завинаги. Разбира се, не и когато ставаше въпрос да се изкара някой долар.

— Ела да седнем — рекох и я поведох към малката масичка до вратата, разположена под единствения прозорец. Нарочно не си прибрах пистолета.

Елън пусна черната чанта в краката си.

— Мислех, че пушенето в баровете е забранено — отбеляза тя, хвърляйки бърз поглед наоколо.

В мрака тлееха поне шест-седем огънчета.

— Тук не се съобразяват със забраните — рекох. — Искаш ли да запалиш?

— Да.

Тя извади пакет цигари и ми предложи една.

Отказах с поклащане на глава.

— Благодаря, че прие да се срещнем — каза тя.

— А аз ти благодаря, че ме предупреди за камерите в „Кук“.

Елън запали и размаха ръка да разпръсне облачето дим.

— Проследиха ли те, след като напусна болницата?

— Всичко е наред, поне засега.

Тя кимна. В кръчмата се появи мъж със сиво палто, който, накуцвайки, се насочи към бара. Единственият бял освен нас.

— Как успя да се измъкнеш от лабораторията? — подхвърлих.

— Не беше лесно.

Придърпах пистолета си. Куцията си поръча питие, фиксирайки Дийк през мрежата.

— Моли не вярваше, че ще успееш — добавих.

— Тя знае ли, че ще се срещнем тук? — стрелна ме с поглед Елън.

— Не. Защо?

— Не искам да я замесвам.

— В какво?

Елън разбърка леда със сламката си.

— Познаваш ли Джон Стодард?

— Шефът ти?

— Днес следобед разговарях с него. Докладвах му, че по-рано през деня съм успяла да локализирам вируса. — Кракът ѝ побутна черната чанта под масата. — Всичко е тук. Пълната ДНК верига на чикагския патоген.

Погледнах чантата.

— Надявам се, че си оставила копие в лабораторията.

— Моли разполага с всичко необходимо да повтори действията ми.

— А защо ми казваш всичко това?

Елън смачка цигарата си в пластмасовия пепелник и отпи глътка от питието си. Когато отново проговори, гласът ѝ се беше превърнал във висок шепот. Сякаш говореше през дървена решетка, а аз седях от другата страна.

— Преди две години създадох биооръжие, което нарекох „Тих тътен“.

— Нека отгатна: по някакъв начин то е напуснало лабораторията и в момента избива десетки хора по улиците на Уест Сайд.

— Ако „Тих тътен“ е пуснат на свобода в оригиналния си вид, броят на загиналите вече щеше да е хиляди. Може би десетки хиляди.

— Искаш да кажеш, че няма връзка между двете?

— Зависи какво наричаш връзка. Генетичната структура на чикагския патоген е много близка до тази на „Тих тътен“.

— Колко много?

— Чикагският патоген се разпространява чрез много по-тесен контакт.

— Затова жертвите са само няколкостотин души, така ли?

— Мисля, че да. Когато създадох „Тих тътен“, разработих и съответната ваксина. С леки модификации тя може да се превърне в надеждна защита срещу чикагския патоген.

— Значи системата работи така, както си я планирала?

— Моля?

— Разбиваш вируса, идентифицираш неговия двойник и откриваш потенциалната ваксина в базата данни на лабораторията.

— Не съм мислила за това, но да — предполагам, че си прав.

— Браво — казах и приближих чашата си до нейната.

Тя отпи малка глътка. По ръба остана следа от червило.

— Мога ли да те попитам нещо, Елън?

— Разбира се.

— Доколко си сигурна във всичко това?

— Обикновено се чувствам достатъчно сигурна за работата, която върша.

— Тогава от какво се плашиш?

Светлите ѝ очи примигнаха.

— Какво те кара да мислиш, че съм уплашена?

Отново сведох очи към черната чанта.

— Ако действително си се справила с патогена, ти си герой за половината свят. Но въпреки това ние двамата си седим в тази дупка, прием бог знае какво, заобиколени от бог знае какви негодници, а на масата между нас се мъдри пистолет.

Стори ми се, че долавям най-незабележимата усмивка на света. Елън бръкна в чантата си и измъкна револвер с късо дуло.

— Два — поправи ме тя.

— Колкото повече, толкова по-добре. Аз знам за какво ми е пистолетът, а ти?

— Имам си своите притеснения.

— Слушам те.

— По моите изчисления жертвите вече надхвърлят хиляда, но най-лошото тепърва предстои. Сутринта направих анализ на най-новите данни. През последните няколко часа скоростта на заразата с чикагския патоген е спаднала с четирийсет процента.

— Това не е ли добре?

— Това е странно. И може би опасно.

Рискувах още един бърз оглед на помещението. Куцията се размърда на високото столче и бръкна в джоба си. Протегнах ръка към пистолета. Онзи измъкна джиесем и се взря в екрана. Отново насочих вниманието си към Елън.

— Може би вирусът започва да се изтощава — рекох.

— Все още е рано. Очаквах огнища на зараза и на „О’Хеър“.

— Но засега няма, така ли?

— Не съм чула за подобно нещо — поклати глава тя. — Сякаш вирусът изведнъж се е изтощил и изчезнал.

— Говори ли с шефа си за този спад?

— Със Стодард? Не.

— Защо?

— Освен с теб не съм говорила с никого, Майкъл. Не ме питай защо.

Куцията щракна капачето на джиесема, допи си питието и стана. Огледах палтото му, но не забелязах издутината на оръжие. Той хвърли няколко долара на бара и излезе. Дийк извърна очи към мен, без да обръща внимание на парите. Свих рамене. Дребният барман прибра банкнотите в джоба си.

— Какво гледаш, Майкъл?

— Нищо — тръснах глава аз. — Но все още не съм сигурен какво мога да направя за теб.

— Искам някой да е в течение на онова, което съм свършила. Знам, че не разбираш същността му, но в чантата ми има няколко диска, на които е записано цялото ми изследване. Ако ги предадеш на когото трябва...

— Къде отиваш? — прекъснах я аз.

— Сега ли?

— Да.

— Сутринта един приятел прибра пепелта на Ана. Надявам се, че ще успея да се сбoguвам с нея.

Бях забравил за сестра ѝ. Сега обаче тя изведнъж се появи при нас и сякаш искаше да вземе участие в разговора. В компанията на безличната и безименна смърт.

— Съжалявам за Ана — промълвих.

— Благодаря — прошепна тя.

Пръстите ѝ докоснаха салфетката, бледото ѝ лице се разкриви. Плъзнах ръка по масата и докоснах нейната.

— Вината не е твоя, Елън.

— Аз я убих.

— Не си.

Тя не възрази, а само избърса влагата от очите си и започна да сгъва салфетката.

— Споменава ли съм ти за по-големия си брат? — попитах.

— Не си ми разказвал нищо за себе си.

— Името му беше Филип. Беше на осемнайсет, когато се обеси с чаршаф.

Тя престана да сгъва салфетката.

— Съжалявам.

— И аз.

Гласът ѝ изгъня с една октава.

— Мислиш ли за него?

— Напоследък, да.

— Защо?

Добър въпрос. На който обаче няха добър отговор. Филип винаги беше някъде наблизо. Затворен в буркан спомен, който ме гледаше през дебелото стъкло. Прибран на рафта сред другите

спомени. Но сега някой беше успял да счупи печата на буркана и брат ми се промъкна в сънищата ми, смущаващо жив.

— На колко години беше, когато той умря? — попита Елън.

— На четиринайсет. Филип беше в затвора. Излежаваше едногодишна присъда за някаква глупост. Аз така и не му се обадох, нито му писах. Един-единствен път разговарях с него.

— На четиринайсет?

— Горещо-долу толкова.

— Знаеше ли как да се свържеш с него?

— Е, знаех как се борави с телефон.

— Но обаждането в затвора е по-различно.

— Знаех и как се изпраща писмо.

— Значи се чувстваш виновен за смъртта му?

— Чувствам се виновен, че така и не се сбогувах с него.

Елън посегна към празната чаша пред себе си. А аз изведнъж изпитах чувството, че двамата с нея се намираме в най-подходящото място на света. Въпреки хората, които не виждахме. Пиехме и пушехме, без да говорим. В мрака всеки проследяваше призраците у другия.

— Имаш ли подозрения кой стои зад всичко това? — попита тя.

— Само бегли идеи.

— Сред които и конкретни подозрения към мен, нали?

Поклатих глава.

— Какво ги прогони?

— Болката ти.

Тя понечи да се засмее, но не й стигна енергията. Вместо това измъкна някакво тънко пакетче и го сложи на масата.

— Това е за теб.

Огледах пакетчето. Кафява хартия, пристегната с черна панделка.

— Какво има вътре?

— Бележка, която трябва да прочетеш. А после прави със съдържанието каквото намериш за добре.

Понечих да развържа панделката, но тя ме спря.

— По-късно, Майкъл. След като си тръгна.

— Къде ще ходиш?

— Най-вероятно обратно при микроскопите си.

— Защо?

— Не знам. Може би да потърся и някои свои отговори.

— Ти нямаш вина.

В погледа ѝ прочетох грозна насмешка. Помежду ни пробяга някаква тръпка.

— Това няма да свърши добре, нали? — попитах.

— А ти как мислиш? — Тя премести чашата си на два сантиметра към мен и добави: — Ще изпием ли по още едно?

— А ти ще ми кажеш ли какво те плаши?

— Още не.

— Добре. В такъв случай да пием по още едно.

Останахме в „Литъл Кингс Ликърс“ още час. Когато най-накрая си тръгнахме, аз огледах улицата, но не открих никаква следа от Куция. Толкова по-добре, казах си. Важното е той да не поеме по нашите следи. Тръгнахме към Стария град. И баровете бяха празни подобно на улиците. Все още отворените магазини бяха опразнени. Най-вече откъм храна, бутилирана вода, гумени ръкавици, дезинфектанти и, разбира се, предпазни маски. Някакъв мъж на средна възраст се беше опитал да изкупи всички памучни маски за уста от супермаркета „Уолгрийн“ на ъгъла на „Норт“ и „Уелс“, но друг клиент го застрелял на крачка от лексуса му и прибрал покупките.

Прекарахме си страхотно, наливайки се с алкохол до късно през нощта. После тръгнахме надолу по „Уелс“. Елън ме държеше за ръка и мълчеше. Покрай нас мина някакво такси. Страничното му стъкло се плъзна надолу. Шофьорът беше нахлузил розова маска. По погледа му личеше, че иска да се качим. Изпълнихме желанието му. Дадох му адреса на бутиковия хотел „Рафаел“, който се намираще отвъд Мичиган Авеню. Получихме стая 312 и поехме нагоре по стълбите. Тя ме целуна веднага след като вратата се затвори зад нас. Казах ѝ да почака. Да легне на леглото и да затвори очи. Не след дълго дишането ѝ стана равномерно, лицето ѝ се отпусна.

Извадих бутилката, която бяхме купили по пътя, и седнах до прозореца. Димът от цигарата ми се изви нагоре, осветен от уличните лампи. Погледнах към улицата. Самотна фигура на мъж хлътна в насрещния вход. Остана само вятърът. Отпих една глътка и затворих очи. Представих си заразата, която неумолимо проникваше в кръвообращението на града. Тялото му вече беше необратимо обезобразено. С подута кожа и почернели от гангрената крайници. Скалпелите трябваше да бъдат наточени, за да отстранят излишното. Но само ако пациентът бе готов да плати цената.

Отворих очи тъкмо навреме, за да видя как мъжът излиза от отсрещния вход. Носеше дълго палто и влачеше левия си крак. Имах доста ясна представа за намеренията му. Въпросът беше защо. И кога.

Елън се раздвижи в съня си. Пакетчето, което ми беше дала, лежеше на шкафа. В един от баровете по пътя отново я бях попитал за съдържанието му, а тя отвърна, че е прощален подарък. После сложи пръст на устните ми и поръча по още едно питие. Пресегнах се и го отворих. Прочетох бележката и го пуснах в раницата си.

Докоснах я по рамото. Кожата ѝ беше топла. Веднага отвори очи, сякаш ме беше очаквала.

— Колко време съм спала?

— Два часа. Хайде, заспивай пак.

— Като глупачка ли се държах?

— Не.

— Извинявай.

— Няма за какво.

Тя се надигна на лакът.

— Спомена, че си имаш приятелка.

— Споменах, че е сложно.

— Понякога е по-лесно, отколкото предполагаш.

— А понякога не е.

— Сигурен ли си?

Помислих си за Рейчъл. Подута, с натрошени кости. Натejala от спомени усмивка, отразена в очите ѝ.

— Сигурен съм. Хайде, заспивай.

Тя докосна пръстите ми, обърна се по корем и заби нос във възглавницата. Две минути по-късно дишането ѝ отново стана равномерно. Станах и тръгнах към шкафа. Откъснах празен лист от Библията с меки корици, надрасках няколко думи и го оставих така, че да го види. Редом с револвера ѝ. Когато излязох в коридора, часът беше малко след три сутринта.

Имах две предимства на своя страна. Първо, той беше навън на студа, а аз не бях. Второ, той знаеше за мен, но не подозираше, че и аз знам за него.

В продължение на половин час го наблюдавах от площадката на втория етаж. Той се раздвижваше на всеки пет минути, пиеше кафе, за да не заспи, и пушеше цигари, за да се стопли. Очите му не изпускаха главния вход на „Рафаел“. В един момент се появи патрулна кола и той бързо се скри под навеса на масивната сграда отсреща.

Проявих по-специален интерес към кафето. Облачето пара над капачето свидетелстваше, че все още е топло. Това означаваше, че го е купил някъде наблизо. Самата чаша беше голяма, побирайки поне половин литър. Изчаках да я опразни и да я захвърли в канавката, прекосих фойето и открих задния изход без особени затруднения. Излязох на улицата. В рамките на три минути намерих единственото отворено кафене в района. През дебелилото стъкло зърнах купчина синьо-бели чаши, подредени до голяма сребърна кана с черни дръжки. Вдигнах яката на палтото си и влязох. Вътре миришеше на престоаял вазелин и восъчни тапи за уши. Готвачът стоеше в далечния край на бара и си бърбеше с някаква жена, облечена с дълго разкопчано яке и джинси. Тя седеше на високо столче, праметнала крак върху крак. Никой от двамата не ме погледна. Обърнах им гръб и тръгнах към тоалетната в дъното на коридора.

Вече имах план. Който като всички планове се нуждаеше и от малко късмет. Първото късче от него открих в мига, в който влязох в тоалетната. Резето на вратата, което оставих отворено.

Вляво имаше самотна кабинка с тоалетна чиния. На крачка от нея белееше голям писоар с малко прозорче над него. Смъкнах без никакво усилие огледалото, залепено на стената над умивалника. В кабинки като тази спокойно можех да мина и без да зяпам отражението си.

Влязох вътре, качих се на чинията и придърпах вратата. Десет минути по-късно чух отварянето на входната врата, последвано от тихо

поскърцване на обувки по линолеума. Пристигаше второто ми късче късмет.

Секундите се проточиха, после спряха. Винаги става така. Стори ми се, че го чувам в коридора. После стигнах до заключението, че се е отбил на бара за втора чаша кафе. Вратата на тоалетната се отвори в мига, в който се готвех да напусна скривалището си и да надникна навън. Видях как левият му крак се провлачи покрай кабинката и спря пред писоара. Би могъл да си свърши работата в някоя задна уличка, без изобщо да зареже поста си. Но навън беше студено, а аз се намирах в топлата хотелска стая, и то в компанията на жена. На всичкото отгоре положително мечтаеше и за голяма чаша горещо кафе. Поради всички тези причини куцият мъж беше решил да се облекчи на топло. И допусна грешка. Каквато аз нямах никакво намерение да повторя.

Отворих вратата на кабината, сграбчих го за косата и забих лицето му в оплютата от мухи стена. Носът му разцъфна в ален облак, тялото му се свлече на колене, а дясната му ръка изчезна под палтото. Блъснах слепоочието му в ръба на порцелановия писоар. Пистолетът издрънча на плочките и той се люшна встрани. Изтичах до вратата на тоалетната и сложих резето. Върнах се за по-малко от пет секунди, но той вече правеше опит да се изправи. Обувката ми потъна в главата му, последвана от два бързи десни прави. Този път той се укроти.

Закопчах белезниците за някаква тръба, която минаваше в долния край на стената, и бръкнах в джоба му. Според служебната карта беше специален агент на Вътрешна сигурност на име Робърт Крейн. Вдигнах оръжието, към което беше посегнал. Двайсет и втори калибър със заглушител. На колана му имаше още един пистолет: нормален служебен 40-и калибър. Крейн простена и направи опит да вдигне глава. Хвърлих му носната си кърпа.

— Избърши си лицето и си вдигни ципа.

— Аз съм федерален агент, Кели. А ти се накисна, и то здравата.

— Вдигни си ципа.

Той се подчини.

— Защо са му на федералния агент два пицова? — попитах и размахвах 40-ия калибър. — В смисъл, какво му е на тоя, който са ти зачислили?

— Ти ми кажи. Нали всичко ти е ясно?

— Защо не ми скочи още в „Литъл Кингс Ликърс“?

— Това едва ли е най-доброто място да размахваш пищови, особено ако си бял. Включително и когато си решил да гръмнеш някой със същия цвят на кожата. А и жената беше проблем.

— Не е в списъка ти, така ли?

— Кой казва, че имам списък?

Клекнах насреща му.

— Имаш, Крейн.

От носа му течеше кръв. Той го избърса, но кръвта отново бликна.

— Според теб колко време ще му трябва на оня кретен отгатык да дойде да провери какво правят двамата перверзници в тоалетната му?

Погледнах спуснатото резе и рекох:

— Имаме достатъчно време.

— За какво?

— Защо искат да ме убият?

— О, я се разкарай.

— Аз съм онзи с пищова.

— Прави каквото си намислил или ми върни оръжието и се омитай от града, преди да те е изоставил късметът.

— Мислиш, че ще те гръмна, а?

— Май ще е по-добре да го направиш.

— Какво означава това?

Той изплю червена хрчка на пода и се размърда. Глезенът на здравия му крак описа малък кръг.

— В такива операции ти си предимство и същевременно заплаха. Предимство, докато може да ти се вярва. И заплаха, защото знаеш твърде много.

— Значи не се предвиждат пенсионни надбавки.

— Назначават ти заместник, чиято първа задача си ти. Докато можем, всички си вършим работата. Знаеш какво следва, когато престанем да я вършим. А сега искам да стана.

Свалих му белезниците и отстъпих крачка назад. Той се изправи. Носът му беше счупен и кървеше като лейка. Едва сега забелязах, че и веждата му е сцепена. Мръщеше се при всяко примигване.

— Благодаря — рече той.

— За какво?

— Обичам да стоя прав. Не знам защо, но така се чувствам по-добре.

Джиесемът започна да вибрира в джоба ми, но аз не му обърнах внимание. Крейн стоеше и ме изучаваше. Ръцете му висяха отстрани на тялото, но без да търсят подходящ момент за атака. Просто ме изучаваше.

— Не е чак толкова трудно, Кели.

— Като те гледам, ми е малко трудно да ти повярвам.

— Така или иначе, те ще дойдат. Няма значение дали за мен или за теб. Затова си свърши работата и изчезвай. Не губи малкото време, което ти остава, да мислиш за последиците.

Крейн закопча палтото си, избърса кръвта от лицето си за последен път и изпъна рамене. После погледна малкия пистолет в ръцете ми и кимна.

— Готов съм, когато и ти си готов.

Двайсет минути по-късно се измъкнах през малкото прозорче. Небето на изток вече просветляваше, а аз се нуждаех от малко сън. Две пресечки по-късно джиесемът ми отново завибрира. Есемесите бяха два, и двата от Моли Карълтън. Май и тя не беше мигнала тази нощ. В замяна на това беше открила липсващото късче от мозайката, което чаках.

Срещнах се с Моли в кафене на име „Стър“, което се намираше надолу по Принтърс Роу. Беше се увила в късо черно палто, а рошавите ѝ рижави къдрици бяха скрити под плетена шапчица. Часът беше шест сутринта и ние бяхме първите клиенти. Прясно смляното кафе ухаеше чудесно.

— Ти спал ли си изобщо? — огледа ме тя.

— Имах тежка нощ. А ти?

— Добрах се до нещо.

Отпи предпазлива глътка от чашата си. Очите ѝ не слизаха от лицето ми.

— Какво нещо? — попитах.

— ДНК проба от угарката, която ми даде.

Извърнах глава към витрината. Плътната мъгла от езерото бързо поглъщаше кривите улички. Едри водни капки оставяха бразди по външната страна на стъклото. Изграка полицейска сирена, после спря. Близката пресечка беше блокирана от три коли без отличителни знаци. Гледах като омагьосан безмълвното пулсиране на сините лампи върху покривите им.

— Чу ли какво ти казах? — попита Моли.

— Чух. Действала си бързо.

— Снощи приключих с тестовете. Извадих и малко късмет.

— Разкажи ми.

— Успях да изтегля пробата от филтъра.

— Слюнка?

— Вероятно.

Тя се пресегна към коженото куфарче в краката си. Отзад на колана ѝ се появи черната ръкохватка на пистолет. Вероятно това беше последната мода. Учени с пищови на кръста.

— Пробата е от мъж, с много добри качества — добави тя. — Шестнайсет съвпадения.

— Какви са шансовете за идентификация?

— Много големи. От известно време насам Вътрешна сигурност изисква генетични проби от всички свои служители и частни ченгета. Това ми даде възможност да направя сравнение с тяхната база данни.

— Как успя?

— По-добре да не знаеш. — Моли измъкна някаква снимка от папката, която държеше в ръце. Лицето беше на мъж, около четирийсетгодишен, с тесен издължен нос, добре очертана брадичка, пъстри очи и тъмна коса, сред която белееше светъл кичур.

— Кой е? — попитах и отпих глътка кафе.

— Мъжът от твоята снимка.

— Сигурна ли си?

— Виж сам — отвърна Моли и доближи снимката до онази, която бяха направили хората на Вини Делука.

— Може и да е той — рекох.

— ДНК-то от угарката е негово. Казва се Питър Гилмор, бивш тюлен. В момента работи в частния сектор. Преди десетина години ЦРУ го използвало за някои секретни операции. На парче. Изпълняваш задачата и си получаваеш парите.

Надникнах в папката. Имена, дати, операции.

— Друго? — попитах.

— Има опит в разпространението на химически и биологични оръжия. — Моли направи малка пауза.

— И? — подканих я аз.

— Работил е с Даниълсън. Преди малко повече от пет години.

Отново погледнах навън. Лицето ми се очерта на стъклото, прорязано от сивите студени вадички на дъжда.

— Добре ли си, Майкъл? — попита Моли и се примъкна малко по-близо до мен.

Очите ми се плъзнаха по линията на брадичката ѝ и спряха на финия мъх на бузата ѝ.

— Добре съм.

— Не изглеждаш особено изненадан.

— Всичко е наред. Родригес е получил балистичната експертиза. Куршумът в рамото ти е изстрелян от оръжието, което е било използвано и в мазето на Ли.

— Какво ни говори това?

— Може би се е целил в теб, а може би и в мен.

— Защо?

— Не знам.

— Значи това е нашият човек — потупа по фотографията Моли.

— По всичко личи, че е така. Сега ни остава да го открием.

Тя извади от джоба си лист хартия и го плъзна на плота.

— Какво е това?

— Имам приятел в ЦРУ, от когото получих този адрес. Твърди, че Гилмор го използва, когато е в града. Поне досега го е правил.

— А ти мислиш, че е там и в момента?

— Трудно ми е да твърдя подобно нещо.

Пуснах листа в джоба си.

— Ще проверя.

— Правя каквото мога, Майкъл.

— Знам — усмихнах се за пръв път аз и отпих още една глътка кафе.

Моли се размърда на стола си.

— Има ли още нещо? — попитах.

— Има, но искам да бъдеш пряк с мен.

— Какво?

— Снощи Елън успя да се измъкне от лабораторията. В момента е извън карантинната зона и не ми вдига телефона.

— А ти искаш да знаеш дали сме се виждали?

Тя кимна.

— Пихме по едно, поговорихме си. После я качих в едно такси.

— Тя ни е нужна, Майкъл.

— Защо?

— Вече ти казах. Елън е един от най-големите умове на випуска ни.

— Не се подценявай.

— Не се подценявам. Завърших трета по успех в курса в Калифорнийския технически университет и в това отношение нямам никакви проблеми. Но все пак не съм Елън.

— Отиваше да прибере праха на сестра си. Това е всичко, което знам.

Моли не се хвана. Усетих как гневът ѝ се надига в малкото пространство помежду ни. Нещата обещаваха да станат по-лоши.

— Сега аз имам един въпрос — рекох.

— Страхотно.

— Възможно ли е някой да е измъкнал „Тих тътен“ от лабораторията ви?

Очите ѝ се заковаха в моите.

— Какво знаеш за „Тих тътен“?

— Елън ми разказа за него.

— Мамка му!

— Не отговори на въпроса ми.

— А какво ще кажеш, ако те пратя по дяволите?

— А ти какво ще кажеш, ако звънна на Рита Алварес и ѝ подхвърля темата?

— Достатъчно! — отсече тя. В гласа ѝ за пръв път се появи метална нотка. Чикагска стомана от най-чиста проба. Едва сега си дадох сметка кой движи нещата в „Лаборатории Си Ди Ей“ и накъде иска да ги насочи.

— Ако някой е успял да измъкне „Тих тътен“ от лабораторията, той отдавна щеше да се усети в Чикаго. Но това не се е случило.

— Елън ми обясни, че структурата на неговата ДНК е почти идентична с тази на патогена, предизвикал заразата.

— „Почти“ е ключовата дума. Съществуват десетки организми с близка генетична структура на тази, която наблюдаваме в Уест Сайд.

— Значи е съвпадение, така ли?

— Не е съвпадение. Просто различен клон от едно и също генетично дърво. Но в никакъв случай не е „Тих тътен“ или някое негово разклонение.

— Дали Елън ще се съгласи с теб?

— Разбира се. А сега ми кажи къде е тя!

— Не знам. Спомена, че ти е оставила и някаква възможна ваксина. Вярно ли е?

— Да.

— Какво чакаме тогава? Свикай пресконференция и стани герой!

— Мислиш, че това е целта, така ли?

Не отговорих.

— Това ли мислиш? — наведе се към мен Моли.

— Опитвам се да не го мисля.

— Моля те веднага да се свържеш с нас, в случай че Елън ти се обади — отсече Моли и побутна към мен папката. — А

междувременно се заеми с уважаемия мистър Гилмор.

— Добре.

— Открий го, Майкъл. Успееш ли, ще се запознаеш с човека, който стои зад заразата.

Допих кафето си и наблюдавах как Моли се разтапя в утринната мъгла. Джиесемът ми изцвърча. Номерът ми беше непознат и затова не вдигнах.

Излязох навън и поех на юг по Плимът Роуд. Полицейските коли все още препречваха пресечката. Насочих се към една сребриста краун Виктория със затъмнени стъкла. Винс Родригес натисна бутона за отключване и аз се настаних до него.

— Ти ли отговаряш за това? — попитах.

— Всеки стрелец ще се замисли, когато види толкова ченгета на едно място.

— Благодаря ти за помощта.

— За нищо. Моли Карълтън току-що мина от тук.

— Знам.

— Искаш ли да пуснем някой подире й?

— Не, остави я на мира.

— Добре. А ще ми кажеш ли кой проявява желание да ти надупчи задника?

— По-добре да не знаеш.

— По-добре да знам!

Беше прав. Поне от своя гледна точка. Разказах му за Куция.

— Казва се Робърт Крейн. С карта на Вътрешна сигурност. Предложих му рано пенсиониране и той с удоволствие прие.

— Може би трябваше да му видиш сметката.

— Ти така ли би постъпил на мое място?

— Не, ама звучи добре.

— Някой във Вашингтон става нервен, Винс.

— Защото нямат представа колко малко знаеш.

— Не е точно така — отвърнах аз, извадих папката на Гилмор и му я подхвърлих. — Моли е успяла да свали ДНК проба от угарката, която й дадох. Бивш оперативен агент на ЦРУ.

Очите на Родригес пробягаха по доклада, лицето му светна.

— Даде ми и един адрес — добавих аз и вдигнах с два пръста листчето, което получих от Моли. — По нейно мнение той може би е там и в момента.

— Мамка му! — подсвирна Родригес.

— Мамка му я — кимнах аз.

Адресът, който ми бе дала Моли, се оказа малък склад в индустриалната зона, разположена северозападно от града. Вече втора година в нея не се развиваше никаква дейност — факт, който свидетелстваше за скорошна промяна на статута и евентуалното ѝ преминаване в ръцете на поредния „добросъвестен инвеститор“.

Родригес изрази желание да ме придружи, но и двамата си давахме сметка, че е по-добре да не го прави. Затова се появих на адреса сам и вкарах колата в безлюдния паркинг. Над главата ми се носеха тежки облаци, миришеше на дъжд. Пакетчето на Елън лежеше на съседната седалка. Отворих го и отново прочетох бележката вътре. Десет минути по-късно заключих колата и се отправих към склада.

Западната му страна представляваше сляпа стена от голи тухли. В южния край имаше товарна рампа с голям портал на колелца, в момента заключен с верига и катинар. До него се виждаше тясна врата, боядисана в зелено. Промъкнах се към нея и натиснах бравата. Беше заключена. Поколебах се дали да не пробвам уменията си на касоразбивач, но в крайна сметка просто изкъртих вратата с един добре премерен ритник.

Помещението беше просторно, с висок таван и дървена стълба, която водеше към горен етаж. Разположените непосредствено под покрива прозорци едва-едва пропускаха слабата дневна светлина. Останалата част от помещението се запълваше от тъмни сенки, които на места преминаваха в пълен мрак. Плъзнах длан по грубата каменна стена. Подът беше от напукан цимент, примесен с пръст. Въздухът тежеше от застоялата миризма на машинно масло и рязан метал. Вляво тъмнееше широк тезгях, върху който стърчеше някаква машина. Опипах я с пръсти. Струг. Явно бях попаднал в работилница.

Вдигнах поглед към горното помещение. Бюро с включена настолна рампа, лаптоп и разпръснати листове хартия. Вляво имаше аварийен изход, чиято врата леко се люлееше на пантите си.

Хукнах нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Очите ми бегло се плъзнаха по бюрото. Блъснах вратата. Стъпалата от черно

желязо свършваха на землист паркинг. Напълно безлюден. Не чух стърженето на автомобилен стартер, а би трябвало. Вместо него усетих дуло в ребрата си.

— Защо не си много изненадан, Кели? — прозвуча дрезгав глас зад рамото ми.

Мъжът ме накара да съблека палтото, за да види дали нося бронжилетка. После ми върза китките и ме бутна върху близкия стол. Вляво виждах част от прозореца и голите, сякаш полирани клони на дървото зад него. По стъклото забарабаниях първите капки дъжд. Обърнах се да погледна похитителя си. Това би трябвало да бъде Питър Гилмор. Висок и кокалест, с изрязани черти на лицето и късо подстригана прошарена коса. В едната си ръка държеше моя пистолет, а собственият му се поклащаше в другата.

— Не отговори на въпроса ми — каза той.

— Какъв беше той?

— Защо не се изненада, когато опрях пистолета в ребрата ти?

— Следващия път ще гледам да припадна.

— Сам ли си?

— Ами излез навън и провери.

Той обмисли предложението, после мушна моето оръжие в колана си.

— Имам един въпрос — казах аз.

— Естествено.

— Защо?

— Това ли е всичко, което искаш да знаеш?

Кимнах. Гилмор сви рамене. Евтина отсрочка, която нямаше да трае дълго.

— Мангизи — рече той. — Ако беше отчел този факт, сега може би нямаше да седиш на стола.

— А чувалите за трупове?

— Малка премия.

— Какво ще кажеш за торбата с дрога на „Четворките“?

— И тя е премия, ама доста по-голяма.

— Това беше грешка, Гилмор.

— Ти какво, лекция за грешките ли ще ми изнасяш?

— Онези, които са ти поръчали да освободиш патогена, едва ли ще одобрят допълнителните ти премии. В един момент като нищо ще решат, че си излишно бреме.

— Застраховка, Кели. И то задължителна. Нямахме как да мина без нея. Все пак ти благодаря за загрижеността.

Той изчака за миг, вероятно за да провери дали няма да му предложи още някое забавление. После бръчиците около очите му се изгладиха, а пръстът му натисна спусъка.

Първият куршум ме улучи в рамото. Главата ми отскочи наляво, после се върна обратно. Бюрото зад Гилмор изведнъж се наклони на фона на светлината, проникваща през стъклото. Наведох се надясно и успях да предотвратя преобръщането на стола. После срещнах очите му. Черни, празни и равнодушни дупки от другата страна на дулото. Видях на забавен кадър как назъбеното петле отскача назад и отново щраква. Ушите ми се изпълниха с оглушителен трясък, а гърдите ми — с внезапно налягане. Неусетно се озовах в разгара на чикагското лято. Замириса на прясно окосена трева. Бях на колене в кръга, извърнал глава към тренъора. Джими Макдоналд направи широк замах. Обърнах се, но вече беше късно. Бухалката му се стрелна към слепоочието ми. Строполих се на земята и погледнах нагоре. Но там нямаше нищо, освен синьо небе, от което долетя гласът на брат ми.

С тази разлика, че не беше бухалка, а куршум. Филип го нямаше. Бях сам, политнал назад. Бюрото се преобърна. Краката му сочеха към тавана. После започнах да пропадам във внезапно зейналата дупка в пода. Тунел, черен и гладък. Самото падане беше бързо. Все още виждах пистолета, останал далеч горе. Петлето отново щракна. Слухът ми долови някакви гласове. Мракът се изпълни с ужасяващи видения. Направих безуспешен опит да забавя падането. Тишината залепна за кожата ми. Усещах физическата тежест на падането. И вятърът. Леден, безмилостен. После падането се прекрати. Лежах в мрака. Който изведнъж се превърна в светлина. Мрак и светлина, обединени в едно цяло, наречено нищо.

Клепачите ми трепнаха и отворих очи. Видях бели многогълници — като на восъчна пита, — които покриваха цялото ми лице. Тих глас достигна до съзнанието ми. Направих опит да раздвижа ръце, но те се оказаха притиснати отстрани на тялото ми. Лежах на нещо, което приличаше на дървен под, покрит от главата до петите във фолио на балончета. Гласът отново достигна до слуха ми. Беше Елън, която ми говореше през затъкната в ухото ми микрослушалка.

— Чуваш ли ме?

— Чувам те — прошепнах, надявайки се, че Гилмор не е някъде наблизо с подигравателна усмивка на лице.

— Добре. Дай ми една минута.

Пакетчето на Елън съдържаше „умна риза“ — една от авангардните разработки на „Лаборатории Си Ди Ей“, представляваща тънка мрежа от въглеродни нанонишки. Според предварителните тестове тя би трябвало да издържа на куршум 40-и калибър, изстрелян от разстояние пет метра. Размърдах рамото си. Явно ризата беше издържала, но това съвсем не означаваше, че е бронебойна. Но, общо взето, няхах причини да се оплаквам.

— Майкъл, ризата е открила известна загуба на кръв и автоматично е вкарала малка доза адреналин в кръвоносната ти система. Тя би трябвало да е достатъчна, за да те върне в съзнание. Жизнените ти показатели изглеждат нормални, но за всеки случай ще ти вкарам още една доза. Можеш ли да ми разкажеш какво се случи?

— Простреляха ме два пъти. Рамото ми е засегнато, или само одраскано.

— Можеш ли да се движиш?

Отново размърдах пръстите си.

— Дай ми само минутка.

Елън млъкна. Опипах джоба на бедрото си, в който държах малък нож. Гилмор не си беше направил труда да ме претърси за скрито оръжие. Защо да го прави с човек, когото току-що беше прострелял от упор? Две минути по-късно ножът легна в дланта ми.

След още една прерязах вървите, които стягаха китките ми. Намирах се в малка стаичка на втория етаж, съседна на някогашната работилница. Оттам долиташе тихото потракване на клавиатура. Гилмор. Вероятно беше решил да отхвърли малко писмена работа, докато се стъмни, а после да ме изхвърли някъде. Мамка му. Промъкнах се до вратата и надникнах. Беше на около пет метра от мен, с гръб към вратата и приведен над бюрото.

Промъкнах се навън и безшумно се насочих към него с нож в ръка. До лакътя му лежеше пистолет. Навън продължаваше да вали. По-силно от преди. Тропотът на капките по стъклото заглушаваше стъпките ми. Спрях на шейсет сантиметра от него и видях как раменете му изведнъж се стягат. Ръката му се пресегна за пистолета, тялото му се завъртя. Но вече беше късно. Стоварих месинговата дръжка на ножа в слепоочието му. Гилмор се олюля и рухна на пода заедно със стола. В следващия миг скочих отгоре му. Той направи опит да се извърти, но аз бях зад него и имах опора. Увих здравата си ръка около гърлото му, изчаках адамовата ябълка да легне в свивката на лакътя ми и стегнах хватката си.

Главата му рязко се отметна назад, с очевидното намерение да ми разбие носа. Продължавах да стискам. Той се изправи, но заедно с мен. Завъртяхме се крачка назад и надясно, вкопчени в някакъв странен танц. Ръката му помете купчината хартия от бюрото, ноктите му се забиха в лицето ми. Захапах някакъв пръст и той падна на едно коляно. Продължавах да стискам. Изтекоха петнайсет секунди. Мозъкът му се молеше за малко кръв, защото изпитваше остра нужда от кислород. Гилмор направи един последен опит да се освободи, отскачайки назад с надеждата да ме блъсне в стената. После рухна на пода и се отпусна.

Закопчах го за ръката и единия крак към близкия стол. Това го принуди да се сгъне напред. Главата му продължаваше да виси на гърдите.

— Елън?

— Тук съм.

Беше слушала битката, без да пророни нито дума.

— Успях да го вържа.

— Какво ще го правиш?

— Кой друг знае, че съм тук?

— Никой. Както ти обещах.

— Сигурна ли си?

— Да, Майкъл.

— Налага се да прекъсна комуникацията. За съвсем кратко време.

— Какво си намислил?

Погледнах надолу към Гилмор, който беше започнал да идва на себе си.

— Тук има купища документи, които мисля да прегледам. Стой там и чакай да се обадя.

Измъкнах слушалката от ухото си и изключих преподавателя. После взех ножа. Главата на Гилмор бавно се вдигаше от гърдите му. Разперих пръстите му и притиснах дланта му към пода. После погледнах към прозореца за последен път. Дъждът преливаше от улука. Малки водопади се стичаха по стъклото. Острието на ножа прободеше дланта му и се заби дълбоко в дървото.

Разнесе се сърцераздирателен писък. Почти изпитах съжаление към изверга, избил толкова много хора. Но само почти. Той несъзнателно се дръпна, без да съобрази, че така само увеличава болката. Наведох се над него, като продължих да натискам дръжката.

— Още ли не си припаднал?

После му избих два зъба с къс, но мощен десен прав. Той изплю кръв. Ръката му започна да се гърчи в конвулсии.

— Майната ти!

Завъртях острието и той изпъшка. А после се ухили.

— Трябва да се потрудиш още малко, Кели.

— Не се безпокой, ще го направя.

Измъкнах ножа. Той неволно сведе поглед към обезобразената си ръка.

— Тук, горе — рекох.

Той машинално вдигна глава. Острието се стрелна напред и срязва лявата му буза чак до костта. Окоето му подскочи в орбитата си.

Срязвах и другата му буза, отнасяйки част от кожата на брадичката. Тялото на Гилмор се разтърси от конвулсии. Продължаваше да се усмихва, но вече беше изпаднал в шок.

— Убий ме! — изфъфли той.

- Като му дойде времето.
- Аз им видях сметката на всичките!
- Знам — кимнах аз и отново вдигнах ножа. Броени секунди по-късно узнах и останалото.

— Плодове и зеленчуци, Кели. Това е всичко. В една обща категория.

Седях на последното стъпало на аварийната стълба и наблюдавах как Джони Епъл бели с ножа си плода, носещ неговата фамилия.

— Докторът вика „трябва да ядеш повече зеленчуци“, а аз го питам защо. Тогава ми показва цялата пирамида.

— Плодове и зеленчуци значи...

— Аха. Едното замества другото. Ама аз повече обичам ябълки... — Джони отхапа от ябълката и добави: — Най-малко шест-седем на ден. Оная пачавра жена ми вика, че съм тъпак. Сякаш не го знам. Казва, че трябва да ям нещо зелено, с повече листа. Какво трябва да е това, мамка му?

— Може би зеленчуци?

— И тя така вика.

— Може би не трябва да заместваш зеленчуците с плодове, Джони. Те не са едно и също.

— Значи не харесваш категориите, а?

Свих рамене. Джони довърши ябълката, а аз угасих фаса си. После биячът на Вини Делука вдигна глава към стълбите.

— Той горе ли е?

— Аха.

— Опакован?

— С фолио на балончета.

— Значи на балончета? — ухили се Джони. — Както ги правят шибаняците от куриерските служби. Бас държа, че си свършил добра работа.

— Къде ще го откараш?

— Не ти трябва да знаеш. Но не се безпокой. Никой няма да чуе повече за него.

Изправих се, но Джони вдигна ръката си, отрупана с пръстени.

— Няма нужда да се качваш горе.

— Трябва да прибера някои неща.

Джони сви рамене, после внимателно ме огледа.

— Добре ли си?

— Разбира се.

— Не гледай.

— Ще се почувствам по-добре, ако го измъкнем навън.

Качихме се горе. Джони Епъл ме похвали за доброто опаковане, после метна вързопа на рамо и пое обратно по стълбите. Долу отвори багажника на колата си, хвърли товара вътре и ми подаде ръка в знак на добре свършена работа.

— Имам и още нещо за теб, Джони.

Лицето на убиеца се изопна, ръцете му увиснаха отстрани на тялото. Хората с неговия занаят не обичат изненадите.

— Долу е, в мазето — добавих аз.

Джони измъкна пистолета си и ми кимна да вървя пръв. Вратата на мазето не беше заключена. Бутнах я и влязох. Черният сак със златните ширити беше там, където го бях оставил. Джони Епъл пъкна пистолета в колана си и дръпна ципа.

— Това е дрогата, която Гилмор задигна от Корееца — поясних аз. — Преброих двайсет и шест кила. „Четворките“ вече са получили двайсет и седмото. Шефът ти трябва да е доволен.

Джони затвори сака и го пренесе до колата си. Хвърли го в багажника редом с Гилмор, а после се настани зад волана.

— Чу ли какво ти казах, Джони?

— Чух. Но не съм сигурен, че шефът ще те чуе. Разбираш какво имам предвид, нали?

— Разбирам — кимнах аз. — Все някак ще го преживея.

— Е, ще видим. Бъди добро момче, Кели.

— Чао, Джони.

Колата на Джони Епъл излезе от паркинга и изчезна зад ъгъла. Дъждът беше спрял, небето започваше да се прояснява. Седнах на желязното стъпало и изпуших още една цигара, докато гледах как следобедното слънце бързо пресушава локвите по паркинга. След известно време се качих горе и за втори път прерових компютъра на Гилмор. После още веднъж, за всеки случай. Измъкнах се през задната врата, скочих в колата и потеглих. Вече разполагах с всичко, от което се нуждаех.

НЕДОВЪРШЕНИ НЕЩА

Кризата приключи с пресконференция. След седемдесет и два часа без нови случаи на зараза федералните протегнаха ръка на кмета и всички заедно оцениха високо направеното до този момент. Появиха се и коментари за ваксините, но доста неясни. „Шейсет минути“ излъчи материал за „Лаборатории Си Ди Ей“ и зараждащия се военнопromишлен комплекс за създаване на биотерористични оръжия. Но истината беше далеч по-елементарна: патогенът просто се беше изпарил. Вероятно по естествен път. Никой нямаше обяснение защо. И никой не го беше грижа поне за момента. Веднага след пресконференцията започна събарянето на загражденията, а заедно с тях и ритането по кокалчетата.

Пресата нарече кризата „Био-Катрина“, което се наложи на всички равнища на управлението — от Белия дом до кметството. „Ню Йорк Таймс“ излезе с материал за положението вътре в карантинната зона на Чикаго. Триста четирийсет и три жертви на патогена, плюс други двеста благодарение на заразени кучета. Няколко снимки бяха качени на сайта на правителството, но „Таймс“ разполагаше с много повече. Цял квартал, превърнат в бетонни и дървени отломки, трима ухилени негодници по време на „патрул“ с насочени в камерата пистолети, труп, захвърлен на някаква уличка, заобиколен от местни жители, блъскащи се да сложат ръка на личните му вещи. „Това е Америка — беше констатацията на материала. — Това сме ние.“

Ден-два репортажът беше в центъра на общественото внимание, после го забравиха. И защо не? Имаше пари, които чакаха да бъдат изхарчени. Имаше и други, които можеха да бъдат спечелени. Програмно време за запълване, нови кървави истории.

Под знамената бяха свикани най-големите умове. Милиарди изразиха готовност да дадат своя принос. Истинско предизвикателство за поколението. Да превърнем Америка в крепост. Да я направим недостъпна за втора биоатака.

Гледах всичко това по телевизията, седнал между кашони с бутилки алкохол в една малка стаичка над кварталния ирландския бар „Скритата детелина“. Следях всички, които се изнервяха от присъствието си в заглавията. А също и онези, чиито имена изобщо не се появиха.

В деня, в който убих Гилмор, Моли ми звъня на мобилния пет пъти, после почти никой не ме потърси. Ако не броим кметството и Рейчъл. Не им вдигнах, разбира се. С изключение на едно повикване.

На втория ден ми сложиха лепенка на рамото. После подкарах колата чак до края на Лейк Шоър Драйв. Минах покрай „Шеридан“, прекосих Роджърс Парк и навлязох в „Евънстън“. Хората в северозападната част на града бяха повече от любезни. Аз знаех какво търся и го открих точно там, където очаквах. Отделът за гражданско състояние дори ми извади съответните копия.

На третия ден политиците свикаха пресконференцията си. Аз се появих в Гранд Парк малко след пет следобед. Очакванията бяха за около половин милион души, но се появиха почти три. Точно на мястото, на което Обама проведе празничния митинг в нощта, в която спечели изборите. На свечеряване тълпата утихна. Светнаха огромни екрани, на които се изписаха имената на жертвите. Усилен от тонколониите женски глас започна да ги чете едно по едно. След първите няколко се включи и тълпата, повтаряйки ги на глас. Хората ритмично се поклащаха наляво-надясно, изричайки в унес тази молитва на смъртта. Някои запалиха свещи, непознати се прегръщаха, бършейки сълзите си, други дори се смееха. И всичко това пред очите на целия свят.

Останах в периферията на тълпата, докато чух името на Тереза Джаксън, после се обърнах да си вървя. Младо момиче с репортерска карта на шията снимаше с портативна камера. Потупах я по рамото.

— Как се казвате?

— Миси Дейвис — отвърна тя и протегна ръка да поеме тетрадката на Маркърс Робинсън, която ѝ подадох.

— Имате ли в редакцията човек, който отразява дейността на бандите? Някой над четирийсет?

Тя колебливо кимна.

— Предайте му тази тетрадка. Идва направо от Кейтаун. Нека отскочи до там и да огледа опожарените къщи. Най-вече вратите и

прозорците.

— Вратите и прозорците?

— Да търси името, изписано на корицата.

Тръгнах си, преди тя да започне да задава нови въпроси или пък да грабне камерата си и да хукне. Може би нещо щеше да се получи. А може би не. Важното беше, че се отървах от поредната допълнителна версия по случая. И се почувствах добре.

На четвъртия ден отпивах от противно топлата „Бъдуайзър“ и скролирах лаптопа на Питър Гилмор, както и работния файл на Рита Алварес. Някъде към три часа слязох в бара. Там мъж с чаша бира пред себе си преглеждаше купчина видеокасети. Разменихме няколко думи, после качих касетите горе и ги пуснах. Легнах си в единайсет и спах до четири и половина сутринта. Събудих се в приятния хлад и изпуших една цигара. Улицата спеше дълбоко. После проведох първия телефонен разговор.

Кметът не беше доволен. Казах му, че въпросът е важен и трябва да поговорим. Насаме. Той отвърна, че денят му е адски натоварен. Речи, срещи с различни хора, идеи за възстановяването на града. Накрая прие да се видим на кафе в „Палас“.

Прекъснах линията и спрях очи на половин дузината бутилки евтина водка, подредени на рафта. После събрах вещите на човека, когото бях убил, и поех към Уест Сайд.

Ако някога сте искали да усетите атмосферата в картината на Едуард Хопър „Нощни птици“, бих ви предложил да опитате „Палас Грил“ на пресечката между „Медисън“ и „Лумис“ малко след пет сутринта. Две ченгета седяха в единия край на дългия бар. Едното беше дебело, а другото — още по-дебело. Пред тях имаше разтворени вестници, чинии с бъркани яйца и чаши кафе. Другият край беше зает от старец с дълго палто, който гледаше в голяма купа с овесена каша. Готвачът зад бара беше само кожа и кости. Стоеше на пост над празната скара в очакване на сутрешната навалица и малко празни приказки. Седнах на една маса в зона, която изглеждаше затворена за посетители. Кльощавият зад бара не ми обърна внимание и аз се принудих да отида при него да си поискам кафе. Той напълни чашата ми и изведнъж наостри уши като пойнтер, подушил дивеч. Не беше нужно да се обръщам, за да разбера кой е новият посетител.

Кметът се насочи право към масата, която бях избрал. Двете ченгета се спогледаха и побързаха да се измъкнат. Кльощавият почти разля кафето в скута ми и забърза да вземе поръчката на важния гост. Отпуснах им една минута да се разберат, а после отидох да седна при Уилсън.

— Харесва ли ви тук? — попитах.

— Отбивам се от време на време. Обикновено рано сутрин, още щом отворят. Благодаря ти, Лени.

Кльощавият плъзна на масата кафето на кмета и се разтопи в мазната мъгла. Уилсън сложи захар в кафето си и го разбърка.

— Някои хора извадиха късмет — рече. — С очите си видях как се справят полицаите на границата на карантинната зона.

— Трябва да са изкарали по някой и друг долар.

Кметът вдигна вежди, но отказа да коментира подмятането ми.

— Къде се беше скрил?

— Няма значение — отвърнах. — Как са нещата?

— Откъде да знам? — сви рамене кметът. — В един момент навсякъде се търкалят трупове, после всичко спира. Няма покойници,

няма болни. Федералните вече съобщиха, че започват да свалят загражденията.

— Питате ли се как се случи всичко това?

— Нима мислиш, че съм станал кмет, задавайки тъпи въпроси?

— Не, вие само приемате оваците — промърморих аз и плъзнах по масата сутрешното издание на „Сън Таймс“ с неговата снимка на първа страница.

— И ударите, тъпако — изръмжа той. — Такава ми е работата. Я казвай какво е толкова важно, че не може да почака до изгрев-слънце?

— Познавате ли този човек?

Уилсън се взря в снимката на Питър Гилмор, но не я докосна.

— Не — поклати глава той. — Трябва ли?

— Той е виновникът за разпространението на заразата.

Кметът отново погледна снимката, после спря очи върху мен.

— Кой е той? И защо го обсъждаме тук, в „Палас“?

— Обещах да ви информирам за подробностите.

— Само ако засягат службата ми.

Разперих ръце и се облегнах назад. Уилсън се обърна да огледа заведението.

— Може би ще поискате да проверите дали съм чист? — надигнах се аз.

Уилсън ми махна с ръка да седна. Лицето му приличаше на стена с напукана от жегата мазилка.

— Кога ще ходиш при федералните? — попита.

— Няма да ходя.

Пауза.

— В какво съм замесен?

Никой политик не обича да задава този въпрос. Особено пък ако след името му е изписана титлата „Кмет на Чикаго“, а на всичкото отгоре се е забъркал в смъртта на няколкостотин свои съграждани.

— Не мога да изложа всичко — казах.

— Защо?

— Защото не всичко е разкрито.

— А ти се готвиш да го разкриеш, така ли?

— Нямам друг избор.

Показалецът на Уилсън почука масата до снимката на Гилмор.

— Кой е този?

— Питър Гилмор, бивш агент на ЦРУ.

Кметската брадичка леко се вирна.

— Преминал специално обучение за боравене с химическо и биологично оръжие.

— Кой го е наел?

Поклатих глава.

— Защо?

Отново поклатих глава.

— Нали каза, че това засяга и моята служба?

— Засяга я. Но косвено.

— Какво означава това, по дяволите?

— Мисля, че закуската ще ви дойде много добре, ваше превъзходителство — намеси се Лени, появил се в орбита около кмета с препечена филийка върху кръгла чиния.

Уилсън му махна да се разкара, но той го направи едва след като постави чинията пред височайшия гост и допълни чашите ни с кафе. Кметът отмести филийката, опря върховете на пръстите си и зачака.

— Марк Рисман — казах.

— След половин час ще мине да ме вземе от тук — уточни кметът.

— Рита Алварес го разследва вече цяла година.

— Сега остава да кажеш, че цялата организация на заразата е дело на този нещастник.

— Не.

— Защо тогава го споменаваш?

— Рисман е човекът от вашия екип, който е поддържал връзка с Кореяца. Възлагал му е договори за доставка на медицински консумативи и е прибирал подкупи.

Кметът сбърчи внушителните си вежди и изведнъж заприлича на Леонид Брежнев.

— Твърдиш, че Рисман е поръчал чувалите за трупове?

— Питър Гилмор е бил в другия край на аферата с медицинските консумативи — отвърнах аз и опрях показалец в снимката. — А чувалите са били негова странична сделка с Ли, просто да направят малко бързи пари. — Извадих купчина листове и ги побутнах към него. — Това са разпечатките от компютъра на Гилмор. Разследването на Алварес потвърждава, че Рисман не е бил замесен, поне в началото.

— Значи не е знаел за чувалите, така ли?

— Не и преди да ги намерим в мазето на Ли. После, разбира се, е навързал нещата.

— И е разбрал, че Гилмор е свързан със заразата — добави Уилсън.

— Това е моментът, в който е решил да изпрати анонимния донос на Даниълсън, обвинявайки вас.

Уилсън затвори очи и засмука през носа си почти всичкия въздух в помещението.

— Значи ме е накуснал здравата, а?

Понечих да го попитам как се чувства, но после се въздържах.

— В компютъра на Гилмор има един файл със заглавие „Общински съвет“ — рекох и оставих една флашка на масата. Косматата лапа на кмета бързо я прибра. — Има и снимки...

На масата се появи тънка папка, която съдържаеше няколко фотографии на кмета, направени в апартамента му в „Колониал“. На една от тях „негово превъзходителство“ беше облечен в защитен костюм, на друга беше смъкнал маската си и ухилено отпиваше от кутийка диетична кола, на трета Рене го гримираше. В дъното се виждаха камерата и камината, откъдето беше отправял обръщанията си към гражданите на Чикаго по време на кризата.

— След като доносът до Даниълсън не минава, Рисман се среща с Гилмор и сключва сделка с него. Обещава му да мълчи за чувалите, ако онзи му помогне да ви свалят след приключването на кризата. Снимките са именно за това.

Уилсън прелисти папката.

— Вярвал е, че ще ме свали с помощта на тези снимки?

— Това не е всичко. Срещу мълчанието си Рисман е настоял Гилмор да изработи писмени документи, които ви свързват с чувалите. Което не би трябвало да е трудно, защото Гилмор е разполагал с цялата документация, а Корееца вече е бил мъртъв. Подхвърля я в скута на Дол, и толкова.

— И гадната невестулка ми сяда на стола, а? Къде е документацията за чувалите?

— На флашката. Разпечатките са в папката.

Уилсън вдигна една от снимките пред очите си, разгледа я за момент, после попита:

— Има ли още?

— Не знам. Това е всичко, с което разполагам. Но има и още нещо. Гилмор е планирал да ликвидира Рисман, а после да ви изнудва със снимките. Има го в списъка с предстоящите му задачи.

— Но Гилмор вече го няма, нали?

— Няма го.

Пауза.

— А според теб Рисман не знае кой е поръчал заразяването?

— Положително. Но аз знам.

— Какво мислиш да правиш?

— Ще се погрижа за всичко.

— И за това тук? — попита кметът и разпери дебелиите си пръсти върху снимките.

— Мога да си затворя очите за Рисман, но мога и да го предам на федералните.

— Сториш ли го, с мен е свършено.

— Няма доказателства, че вие сте били в течение на плановете на Рисман.

— Наистина не съм бил. Но от политическа гледна точка...

— Ще бъдете тотално прецакан, господин кмете — кимнах аз.

Уилсън отпи глътка кафе, помълча за момент, после попита:

— Какво искаш?

— Чадър в случай, че нещата се объркат.

— Какъв по-точно?

— Искам приятелите ми да бъдат защитени. Родригес, Рита Алварес и Рейчъл Суенсън. Най-вече Рейчъл.

— От кого?

— Ако случайно се проваля.

— А ако откажа?

— Е, тогава ще чакаме да видим какво ще се случи — свих рамене аз.

Уилсън прибра флашката в джоба си и каза:

— Добре, разбрахме се.

Станах да си вървя, но кметът вдигна ръка.

— Ще ми кажеш ли какво си намислил да правиш днес?

— А вие ще ми кажете ли какво сте намислили да правите с Рисман?

— Прав си — въздъхна кметът.

Напуснах заведението, оставяйки кметът на Чикаго да плати сметката. Това беше най-малкото, което можеше да направи за мен.

Уест Саид продължаваше да бъде затворен за движение и аз стигнах дотам, докъдето можех. Няколко коли бяха спрели встрани от пътя. Хората в тях пиеха кафе, въоръжени с телеобективи на своите камери. Носех си плоска бутилка бърбън „Ноб Крийк“ в книжен плик. Извадих я от жабката и развинтих капачката. Проследих с очи слънчевите лъчи, падащи косо над асфалта. Замислих се за Уилсън и усетих подвижните пясъци под краката си. После погледнах бутилката. Малка, квадратна, готова да ми окаже помощ при още по-дълбокото затъване. Прибрах я обратно в плика, изключих двигателя и слязох.

Мъж на средна възраст с джинси, черно палто и ръкавици без пръсти се взираше в дисплея на своя „Канон“. На главата си имаше шапка на „Сокс“, обърната с козирката назад.

— Какво снимате? — попитах.

— Събарят загражденията — отвърна човекът, без да сваля очи от екранчето. — Искате ли да погледнете?

Кадърът беше превъзходен. Лъчите на утринното слънце падаха върху розовия прах, който се издигаше над уличното платно. Петима работници демонтираха загражденията. Въоръжени с дебели брезентови ръкавици, двама от тях сваляха спиралите с бодлива тел. Другите трима навиваха части от мрежата и я пренасяха до спрелия наблизо камион. Зад тях остана да стърчи гора от колове. Не носеха предпазно облекло, за разлика от някакъв войник с пушка, който наблюдаваше операцията, навлякъл пълна защитна екипировка.

— Медиите се съсредоточиха върху главния портал, който започнаха да демонтират още снощи — добави мъжът. — Но на мен тук повече ми харесва.

— Какво видяхте?

— Хора, които влизат пеша. Започнаха още рано сутринта.

— Местни?

Мъжът се засмя и пое камерата от ръцете ми.

— Брокери на недвижими имоти. Пих кафе с един от тях, ирландец на име Гибънс. Носеше цяла торба с документи за покупко-

продажба. Каза, че са за двеста.

— Двеста хиляди?

Човекът кимна и измъкна друг обектив от чантичката на фотоапарата.

— Каза, че възнамерява да купи няколко сгради близо до Гарфийлд Парк. Кеш. Разполагал със списък на собствениците, готови за попълване ипотеки и нотариални договори. Всичко, което му трябва.

— Кучи син! — изругах аз.

— Ами, да. Каза, че ще ги изкупи почти без пари. Мамка му. Още вадят трупове от мазетата, а тоя тип вече действа!

Новият ми приятел избърса обектива с мека кърпичка и го монтира на апарата си.

— Какво ще правите с тях? — попитах аз и кимнах към фотоапарата.

— Със снимките ли? Нищо. Правя ги за себе си. От време на време продавам по някоя на вестниците.

— Браво.

— История — въздъхна човекът. — Всичко тук ще стане част от историята. Най-слабо отразената тема в историята на съвременната журналистика. Адски малко снимки. Никакви видеоматериали, с изключение на онези, които са заснети от официалните власти. Никакви очевидци.

— С изключение на хората, които преживяха този кошмар — отбелязах аз.

— Точно така. Ама няма кой да им повярва.

Човекът щракна новинарския хеликоптер, който висеше над нас, после отново насочи вниманието си към загражденията. Позяпах го още десетина минути, без да знам защо изобщо съм тук, когато отдавна би трябвало да съм на друго място. После му стиснах ръката и тръгнах да си вървя. Фотографът ме попита искам ли да ми изпрати копия и аз му казах „да“. Дадох му визитната си картичка.

— Къде си?

— Не съм далеч — на десет-петнайсет минути с кола.

Завих покрай Бъкингам Фаунтин, излязох на Кълъмбъс Драйв и отпих глътка черно кафе от чашата си.

— А ти къде си?

— Исках да хвърля един поглед на Уест Сайд. Там вече свалят загражденията.

— Не вярвай на Дол, Кели.

— Той ще си свърши своята работа.

— Докато те застреля в гръб.

— Това е положението. Но аз имам и резервен план.

Потънах в движението по Лейк Шоър Драйв. Вляво се простираше Солджър Фийлд.

— Не искаш ли да дойда и аз?

— Вече ти казах. По-добре да бъдем разделени.

— Добре, обади се, като свършиш — каза Винс Родригес и прекъсна връзката.

Аз щракнах капачето на джиесема и усилих радиото. Песента ми хареса, въпреки че я чувах за пръв път. Напуснах Кълъмбъс Драйв и поех по Петдесет и трета.

На паркинга пред „Лаборатории Си Ди Ей“ имаше три коли. Фоайето беше безлюдно. Влязох в асансьора и натиснах копчето за третия етаж. Те работеха заедно в една от лабораториите. Минаваше осем, когато се присъединих към тях.

— Майкъл?

Моли Карълтън не знаеше как да прикрие нервната си усмивка.

— Май си стигнала до заключението, че Гилмор ми е видял сметката, а? — попитах. — Или че сме се избили взаимно, а някоя добра самарянка е дошла да почисти след нас? А може би че съм изчезнал, след като си свърших работата?

— Как стигнахте тук? — попита един мъж, чиято физиономия ми беше позната от корицата на последния „Нюзуик“. Редакторите на

списанието величаеха Джон Стодард като „водещия биобоец на Америка“.

— Казвам се Майкъл Кели.

— Знам кой сте. Но в момента нарушавате правилата за достъп до частна лаборатория.

— Я върви на майната си, Джон.

Стодард се изправи и насочи пръст към Моли.

— Повикай охраната!

Жената ми хвърли последен умолителен поглед и посегна към телефона на стената. Аз го избих от ръката ѝ. Стодард ме изненада с опит да ме нападне. Повалих го лесно с един десен прав. Моли хукна към вратата. Оставих я да стигне прага, преди да ѝ покажа пистолета си.

— Заключена е, Моли — рекох. — А за охраната вече съм се погрижил. Седни да си поговорим, пък кой знае — може и да се измъкнеш жива...

Тя седна. Същото направи и Стодард.

— Питър Гилмор беше твърде алчен — рекох. — И това беше първата ви грешка. Дори не бяхте чували, че той е замесен в незаконни доставки на медицински консумативи. Решил да направи малко лесни пари в момента, в който научил за плановете ви по отношение на Уест Сайд. Поръчал десет хиляди чувала за трупове, които възнамерявал да пласира на черния пазар. Именно това беше следата, по която поех.

— Нима твърдиш, че лабораторията има нещо общо с патогенната зараза?

Гласът на Стодард прозвуча глухо през напоената с кръв носна кърпичка, която притискаше към разбитите си устни.

— Твърдя, че тази лаборатория е главен организатор на трагичните събития в Уест Сайд.

— Това е безумие! — изфъфли Стодард и прокара език по подутата си устна. — Защото би означавало риск от глобална пандемия.

— Ти си главният организатор, Джон — втренчено го погледнах аз. — Онзи, който разполага с така наречения „генетичен ключ“. — Очите му се извъртяха в орбитите си. Очевидно бях докоснал оголен

нерв. — От Елън Бразил научих, че всяка лаборатория притежава свой уникален подпис. Включително и вашата. Тя е влязла в базата данни, идентифицирала е генетичния ключ и веднага е разбрала откъде произхожда патогенът убиец. А после се е уплашила и е избягала.

— Майкъл — обади се Моли. — Ако наистина си убил Гилмор, значи такива са били обстоятелствата. Ние бихме могли да ти помогнем.

— Вирусът е бил мутант на „Тих тътен“ — не й обърнах внимание аз. — Вие сте го проектирали така, че да действа между три и пет дни, а после да се самоунищожи. Заразата непрекъснато е била под контрол, но с това са били наясно единствено хората в тази лаборатория.

После се обърнах към Моли и добавих:

— Вие би трябвало да убиете Гилмор преди мен. Това е втората ви грешка.

Извадих пакет цигари и го плъзнах на масата.

— Аз не пуша, Майкъл.

— В тази сграда пушенето е абсолютно забранено — добави Стодард.

— Помниш ли угарката, която ти дадох? — попитах я аз. — Онази, от която свали ДНК-то на Гилмор?

— Какво за нея? — озадачено ме изгледа тя.

— Извадих я от този пакет и лично я изпуших. Гилмор изобщо не се е докосвал до нея.

Моли пребледня. Гласът на Стодард прозвуча като дрънченето на покривна ламарина, разклатена от вятъра.

— Мисля, че това беше достатъчно, мистър Кели.

— Не сте правили никакви тестове — продължих, без да му обръщам внимание аз. — Просто сте видели шанс да ме подхлъзнете и сте решили да се възползвате от него. Подхвърляте ми името на Гилмор, представяйки го като приятел на Даниъл сън, давате ми и адрес. В същото време Гилмор е в течение и вече е готов да ме ликвидира. Но пропуснахте ей това...

Подхвърлих на масата предпазната риза, която ми даде Елън. Стодард я взе.

— Не знам колко струва създаването на това нещо, но свърши добра работа. Получих една дракотина на рамото, но материята

издържа на куршума в гърдите, който трябваше да ме убие. После се справих с Гилмор и се сдобих с компютъра му.

Извадих лаптопа и го поставих на масата. И двамата не го погледнаха.

— Направих ДНК тест на цигарата ти — промълви Моли. — Резултатите са документирани.

— Фалшифицирала си ги — рекох.

— Наистина ли мислиш така?

— Още когато стрелях по теб във влака, си зададох въпроса за твоята почтеност. Гилмор би трябвало да стреля по мен, но промени мишената си, и то без да се престарава. Дори и с бронезилетка ти е бил нужен доста кураж — това ти го признавам. Но когато се поразових още малко, нещата започнаха да се изясняват. Вирусът беше дошъл от вашата лаборатория. Или от теб, или от Елън. Единствено вие двете сте били наясно за какво става въпрос. За мен оставаше да реша коя от вас е задвижила нещата.

— И ми подхвърли угарката?

— Приеми го като част от експеримента.

— И аз захапах въдицата, така ли?

— Точно така — кимнах и посочих лаптопа, който никой не искаше да погледне. — Гилмор е документирал своята част от операцията. Застраховка за в случай, че клиентът му започне да вдига пара.

Моли докосна лекичко няколко клавиша на компютъра си.

— А кой ще повярва на мистър Гилмор или на човека, който го е убил? — попита тя.

— Добър въпрос — кимнах аз и размахвах пистолета си.

— Ние решително се нуждаем от адвокат — промълви Стодарт, обръщайки се към някого извън стаята.

— Няма да ви трябва — озърнах се аз, после измъкнах една защитна маска и я нахлузих на главата си.

Извадих малък цилиндър от джоба си и им го показах.

— Какво е това? — попита Стодард с блеснали като фарове очи.

— Един от вашите продукти, Джон. Натискаш бутона и той разпръсква аерозолното си съдържание във въздуха. Зареден е с някакъв химикал, който действа доста бързо и със сигурност ще ви убие.

— Няма да го направиш! Това би било убийство!

— Всъщност изгарям от нетърпение да го направя.

— Те няма да ти позволят.

— Кой са те? — огледах се аз.

Стодард запърха с клепачи. Лицето му се обля в пот.

— Ще ви отнеме няколко минути — успокоих го аз. — Първо ще започнете да кашляте като при възпалено гърло.

Ръката на Стодард се стрелна нагоре и докосна гърлото. Моли стана и се насочи към тясното канапе в дъното. Отначало седна на него, а после полегна.

— Не ти ли е интересно, Моли?

— Нямам проблем с умирането, ако това имаш предвид.

Тя се обърна с лице към стената. Аз натиснах копчето на аерозола. Стодард се свлече на стола и започна да мърмори нещо.

— Какво има, Джон?

— Ще ти кажа всичко, което искаш.

Извадих една спринцовка от джоба си и му я показах.

— Разполагаш с двацет минути, преди белите ти дробове да блокират. После вече ще бъде късно.

От ъгъла на лабораторията долетя кашлицата на Моли.

— Дай ми тази спринцовка! — извика Стодард.

— Първо да чуем историята ти.

— Всичко беше нейна идея, от начало до край! — извика Стодард и насочи пръст към канапето.

— Моли?

— Тя нае Гилмор. Плати му да разпространи патогена в момента, в който пропяха „канарчетата“. Така нещата щяха да изглеждат като терористична атака.

— Какво ще ми кажеш за самия вирус?

— Още преди година тя започна да работи върху модификациите на „гътена“. Действието му е ограничено до три-четири дни. Контролирано убийство, както ти спомена. Достатъчно да подплаши всяко правителство. А после щеше да демонстрира възможностите на Си Ди Ей за ликвидиране на кризата, осигурявайки безоблачно бъдеще за нашата компания. А и за цялата страна.

— А петстотинте мъртви?

— Те бяха цената, която трябваше да се плати. Фактически напълно поносима. А сега ми дай спринцовката!

— Не чух най-интересната част от тази история — поклатих глава аз.

— Какво още искаш?

— Бандите, Стодард. Искам да чуя всичко за бандите.

— Не знам нищо за никакви банди.

— Израснал си в Кейтаун, нали?

— Всички го знаят — сви рамене ученият.

Хвърлих на масата документите, които си бях извадил от „Нортуестърн“.

— През есента на две хиляди и четвърта си преподавал във вечерното училище „Келог“. Един от твоите ученици е бил Рей Сампсън. По-късно си станал негов съветник.

Не бях сигурен, че Стодард ме слуша, затова побутнах документите към него и извадих най-отгоре снимката на Рей Рей.

— Този човек беше главатар на „Четворките“ допреди седмица, когато беше убит.

— Е, и?

— Мисля, че сте работили заедно. Именно ти си му казал за заразата и си го снабдил с известно количество защитни маски. Искам да знам защо.

— Не знам за какво говориш.

— Вече усещаш ли как гърлото ти се подува? — попитах аз и погледнах часовника си.

— Моля те!

— Мога да чакам и цял ден.

Стодарт огледа стаята. Видя само спуснатите щори на прозорците и гърба на Моли.

— Те бяха част от това — промърмори.

— „Четворките“ ли?

— Да.

— По какъв начин?

— От тях дойдоха парите, с които стартирах бизнеса.

— Станали са твои партньори, така ли?

— За началото на бизнеса се нуждаех от двайсет милиона долара. По онова време не можех да ги получа нито от банките, нито от дребните инвеститори, с които работех. Отговорът ми е „да“ — те действително ми предоставиха по-голямата част от началния капитал.

— А ти им препираше парите от дрогата, така ли?

— Разбира се.

— Продължавай.

— Си Ди Ей се разрастваше твърде бързо. В един момент вече нямаше как да прикривам наличието на мафиотските пари в бюджета на компанията. Рей го разбираше и искаше да остане незабележим. Но аз знаех, че това няма как да стане.

— А защо плащаше дивиденди на своите инвеститори, вместо просто да ги ликвидираш?

— Заразата в метрото беше първата и най-слабата от онова, което беше приготвил Гилмор. Останалото беше предназначено за Кейтаун, най-вече за „Четворките“ и техните лидери. Преценихме, че после природата ще влезе в правата си.

В съзнанието ми изплува фигурата на Рей Сампсън, просната на калдъръма пред църквата.

— Или едното, или другото — промърморих.

— Моля?

— Няма значение. А маските?

— Бяха дефектни, защото нямаха филтри. На практика онези нещастници бяха абсолютно беззащитни пред заразата. — Стодарт се закашля в шепата си и изплю хрчката на пода.

— Остава ти малко време, Джон. Нещо друго?

— Ние нямаме нищо общо с палежите в Кейтаун. Те бяха работа на властите.

— Щастливо съвпадение?

— Те съзряха възможност за контрол на заразата. А същевременно и възможност да се отърват от куп нежелани индивиди. Кой съм аз, че да споря с тях?

Бутнах към него писалка и няколко бели листа.

— Напиши всичко.

Той се подчини. Писа в продължение на няколко минути. Гърлото му започна да се подува, очите му се затваряха.

— Това има нещо общо със слизестите мембрани — казах аз, докато четях написаното. — При някои хора започват да се подуват три-четири минути преди осветлението да угасне. Но ти вероятно го знаеш...

— Моля те! — прошепна Стодард и докосна ръката ми.

— Продължавай да пишеш.

Директорът отново се надвеси над хартията. Моли се размърда на канапето. Обърнах се да я погледна. В ръката ѝ проблясваше малък сребристо черен пистолет.

— Не! — изкрещях аз и се втурнах към нея. Тя натисна спусъка в мига, в който Стодард вдигна глава и се обърна. Малокалибреният куршум го улучи малко под веждата. Водещият биобоец на Америка беше мъртъв още преди да се строполи на пода.

— Стана ми гадно да го слушам! — изсъска Моли, после се закашля и изпусна пистолета.

Изритах го към ъгъла и измъкнах своя.

— По колко начина възнамеряваш да ме убиеш, Майкъл?

— Няма да умреш, Моли. Поне засега.

Смъкнах маската и я спуснах надолу към бедрото си. В същия момент вратата се отвори и на прага застана Джеймс Дол.

— Какво става тук, по дяволите?

— Тъкмо се канех да обясня на Моли, че спрят от това флаконче ще раздразни белите ѝ дробове и може би ще ѝ докара главоболие, но нищо повече. — Кимнах към пистолета в ъгъла и добавих: — Ама тя гръмна Стодард. Предполагам, че ще го включите в досието ѝ.

— Все някой трябваше да го направи, Майкъл — каза Моли и се върна на канапето. — От начало до край.

— Ако продължаваш да дрънкаш, лично ще ти пръсна главата!

— Едва ли — каза Моли и погледна над рамото ми. В главата ми прозвуча предупреждението на Родригес и веднага разбрах какво ще последва.

— Хвърли оръжието.

Обърнах се. Служебният пистолет на Джеймс Дол беше насочен в гърдите ми.

— Позволих ти да ги поизплашиш, но не и да ги убиеш — процеди той. — Поне не и двамата.

— Защо?

— Оръжието!

Плъзнах пистолета си по пода. Дол го прибра в джоба си, заедно с това на Моли.

— Чувал ли си за човек, когото наричат Обитателя, Кели?

— Той нямаше ли нещо общо с Робърт Крейн?

— Сядай — каза Дол и посочи с пистолета си един от столовете.

Подчиних се. Дол се настани срещу мен.

— Нямах представа защо са пуснали след теб именно Крейн — поясни той. — Едва по-късно ми казаха за Обитателя. — Той се извърна към канапето. — Ще му обясниш ли останалото?

Моли бавно се изправи. Чух свиренето на дробовете ѝ, докато минаваше покрай мен, за да набере някаква команда на компютъра си. Един от мониторите оживя и на него се появи карта на Северна Калифорния. Оживя и другият, вдясно от него. На екрана се появи оцветена ДНК верига, а в горната му част замига думата *ОБИТАТЕЛ*.

— Двамата с Джон стигнахме до заключението, че рано или късно компанията ни ще се нуждае от допълнителна защита — започна тя. — Не веднага, но в близкото бъдеще. Затова решихме да заразим с биологично оръжие почти четвърт милион души в района на Залива. С вирус, който нарекохме „Обитателя“. Това се случи преди четири месеца.

Погледнах към Дол. Тъмното дуло на пистолета му беше насочено право в мен. После гъгнещият глас на Моли отново подразни слуха ми.

— Това е спящ вирус. Никой не може да се разболе, преди вирусът да бъде активиран. Но когато това се случи, заразеният умира в рамките на два дни.

— Не ти вярвам — рекох.

— Изпратихме във Вашингтон част от генетичния му код. Те го изследваха и повярваха. Нямаше как да не ни повярват.

— Значи тя те шантажира, а? — извърнах се към Дол аз.

— Стодард се свърза с шефа ми в момента, в който ти започна да подреждаш пъзела. Казал му, че Си Ди Ей е виновна за заразата в Чикаго и му обяснил защо. А после му казал и за Обитателя. Поставайки условието да бъдеш незабавно отстранен.

Моли натисна още няколко клавиша и екраните потъмняха.

— Аз обичам страната си, Майкъл.

— Това пък какво означава, по дяволите?

— Означава, че бих могла да продам играчките си на онзи, който предложи най-добра цена, а такива съвсем не липсваха. Но не го направих.

— Значи си била и патриот, а? — казах аз и пристъпих към нея.

— Достатъчно! — извика Дол, скочи на крака и зае позиция в средата на стаята, откъдето можеше да наблюдава и двамата ни. В следващия миг той хвана Моли за ръката и я повлече към изхода. — Трябва да ви изведем оттук, мис Карълтън.

— Няма да я върнеш — подхвърлих след нея аз.

— Кого няма да върна? — обърна се Моли.

— Елън ще научи истината за сестра си.

Чертите на Моли грозно се разкривиха.

— Какво ще стане с него? — попита тя, обръщайки се към Дол.

— Това не е ваша грижа, госпожо — отвърна Дол и отново кимна към вратата. — Сега най-важното е да ви измъкнем от тук. Веднага!

Моли изглеждаше така, сякаш искаше да се бори. После се задави от пристъпа на суха кашлица. Дол я изведе навън и ключалката изщрака зад тях. Пет минути по-късно отново се появи. Пистолетът все още беше в ръката му.

— Какво да правя с теб, по дяволите? — загрижено попита той.

Стоях в дъното на катедралата „Холи Нейм“ и наблюдавах как ВИП персоните се подреждат за сутрешната служба. Йерархията е всичко. Никой не знаеше това по-добре от кмета Джон Джулиъс Уилсън. Ако президентът беше тук, той със сигурност щеше да му отстъпи мястото на първия ред пейки. Но в случая той се настани по средата на пътеката, отдясно на вицепрезидента. Камерите бяха подредени вдясно от олтара. Достатъчно далеч, за да не развалят общия фон, и достатъчно близо, за да уловят вълнението на кмета, който опипа молитвената си броеница и изпусна поредната сълза.

Измъкнах „Трибюн“ изпод мишницата си. Безспорно мъката беше утринното облекло на града, затънал до коленете в нечистотии и тиня.

ВТОРОТО ЗАРАЗЯВАНЕ НЕИЗБЕЖНО
ПАТОГЕН МУТАНТ ЗАСЕЧЕН В РАМКИТЕ НА
ГРАДА

„КУК“ ПРАВИ СПЕШНА ЗАЯВКА ЗА
100 000 ЗАЩИТНИ КОСТЮМА

РЕПУБЛИКАНЦИ СТОЯТ ЗАД ЗАРАЗАТА —
ИСКАТ
ИЗБОР НА НОВ ПРЕЗИДЕНТ

Под тези заглавия беше поместено посланието на деня — статия на първа страница за неоткриваемите вируси. Как действат, какви поражения нанасят, защо трябва да се страхуваме от тях. Нямах представа за броя на хората, които знаеха за съществуването на Моли Карълтън и нейните заплахи. Но един беше достатъчен, за да подпали фитила.

— Колко живота си въобразяваш, че имаш?

Обърнах се. Винс Родригес стоеше под главния портал на „Холи Нейм“, облян в слънчева светлина.

— Аз ли? Нима имам врагове?

Родригес се приближи и ме почука по гърдите.

— Казах ти да не се доверяваш на онзи негодник.

Беше прав. Джеймс Дол твърдо беше решил да ме просне на студения под на лабораторията, за да правя компания на Джон Стодарт. Направих опит да го умилостивя, като му показах снимките, които бях направил с телефона си. Червената боя, закованите прозорци и трупове. Ама той не се впечатли и в крайна сметка се принудих да му връча флашката, която ми даде Елън. Тя съдържаше скрит запис на заседанието във Вашингтон, на което Дол и приятелчетата му обсъждаха начините за контрол на заразени жилищни квартали, включващи и четири различни варианта за опожаряването на Кейтаун. Снимките той би могъл да обясни по някакъв начин, но нямаше как да се измъкне от записа на собствените му думи. След няколко телефонни разговора двамата с Рита Алварес бяхме обявени за „приемлив риск“. Поне засега.

— Как мина срещата ти със семейството на Тереза? — попитах.

Останките на Тереза Джаксън бяха изгорени заедно с всички останали.

— Имаше само една сестра — отвърна Родригес. — Не беше особено развълнувана.

— Съжалявам.

— Няма защо. Аз ще запазя праха ѝ.

Очите на приятеля ми овлажняха. Някъде високо над главите ни прозвуча орган, към който се присъедини и църковният хор. След като свършиха, кардиналът се изправи на амвона и започна да сипе благословиите си. Родригес ме побутна. Излязохме навън през тежките бронзови крила на портала. Утринното слънце ни заслепи.

— Къде е Рита? — попитах.

— Къде е Рита, къде е Рита... — намръщи се Родригес. — Писна ми от този въпрос! Рита знае всичко, но не може да публикува нито дума!

— Поне е жива — рекох.

— Ще ѝ предам думите ти — каза той, сложи си тъмните очила и седна на стъпалата пред катедралата. Присъединих се към него.

— Ще намеря начин да ѝ се отблагодаря.

— А на мен как ще се отблагодариш?

Родригес изобщо не ми беше давал никаква балистична експертиза. А Рита Алварес не беше проследила никакви „парични потоци“. Бях ги използвал в кабинета си с единствената цел да накарам Моли Карълтън да се почувства вътре в нещата. Част от разследването. А когато обяви съвпадение с ДНК пробата на Гилмор, за мен остана само една улика, която бях длъжен да проследя. Всичко друго беше димна завеса. Начин да се стигне до края.

— Май не ти харесва ролята на примамка, а?

— Най-вече не ми харесва да доставям дрога на бандитите!

— „Четворките“ си имат нов главатар.

— Маркъс Робинсън? Няма да изкара и едно лято!

Свих рамене и казах:

— И в двата случая бих могъл да помогна.

Родригес изсумтя и погледна надолу по улицата. Ченгетата бяха отцепили квартала със сини полицейски заграждения, зад които се беше струпала малка тълпа с надеждата да зърне някоя известна личност. Някаква жена щракна с фотоапарата си и размаха ръце. Махнах ѝ в отговор.

— Коя е тая? — попита Родригес.

— Никоя. Просто ми махна.

— Аха. Сега идва ред на шибаните знаменитости.

Порталът на „Холи Нейм“ се отвори и знаменитостите започнаха да се изсипват навън. Принудени бяхме да се дръпнем встрани. Гледах ги разсеяно, питайки се защо изобщо съм тук. Усетих поредното смушкване в ребрата и проследих погледа на Родригес. Покрай нас мина Моли Карълтън, скрита под черна шапка с широка периферия и заобиколена от костюмирани мъжаги. Посегнах към пистолета си, който не беше на колана ми. Тя се обърна, но очевидно не ме видя. Насочи се към чакащата наблизо лимузина.

— Май няма да има никакъв процес — отбеляза Родригес.

Понечих да отговоря, но в същия момент порталът отново се отвори. През него минаха мъже с тъмни очила и слушалки в ушите. После се появи вицепрезидентът, до когото се беше залепил Уилсън. Дватамата спряха под портала, за да разменят няколко думи с кардинала.

— Как се чувства любимият ни кмет? — попита Родригес.

— Снощи по новините на Би Би Си показаха начина му на живот.
— Не знаех, че има такъв.

От тълпата изскочи Рисман и се насочи към шефа си. Уилсън наклони глава, за да чуе какво му казва началникът на канцеларията му. Очите на кмета се насочиха към мен, устните му се размърдаха. Свалих слънчевите очила от главата си и скрих очите си зад тях. Веднага се почувствах по-добре.

— Какво ще стане с него? — попита Родригес, кимайки към Рисман.

Бях му разказал за плановете на Рисман да свали шефа си и да заеме мястото му.

— Не знам.

— Присъства на всички мероприятия, в които участва и кметът — отбеляза Родригес. — Видях го с очите си.

— Не допускаш, че Уилсън е знаел какви ги е вършил този тип, нали?

— Казва ли ти някой? Просто се питам как го е правил.

— Никога не е просто — казах аз, докато лимузината на кмета спираше пред катедралата.

Уилсън се сбогува с вицепрезидента и кардинала, настани се на задната седалка и колата потегли. Проследих с поглед фигурата на Рисман, който бързо се отдалечаваше по Сюпириър Стрийт. Усетих как краката ми ме понесоха след него.

— Къде отиваш? — дръпна ме за ръкава Родригес.

Нямах отговор на този въпрос, но продължих напред. Родригес ме последва. Прекосихме „Сюпириър“ на изток и завихме надясно по „Уабаш“. Точно навреме, за да зърнем как Рисман изчезва в една от задните улички.

— Какво има там? — попитах.

— Малък паркинг. Общината го използва, когато големците посещават катедралата.

Насочихме се към началото на уличката. Пред очите ни се разкри паркингът, от който тръгваше по диагонал още една уличка. От двете страни бяха подредени черни контейнери за смет. Над един от тях се беше надвесил дребен чернокож мъж.

Изръмжа стартер, последван от лекото форсиране на автомобилен двигател. Кафяв седан се насочи към изхода на паркинга

в мига, в който дребният чернокож затвори капака на контейнера и го избута в средата на уличката. Шофьорът на седана спря и натисна клаксона. Чернокожият вдигна ръце и започна да се бори с контейнера. В уличката се разнесе грохотът на друг, по-мощен двигател.

Не бих могъл да кажа за шофьора на седана, но за мен нещата внезапно се изясниха. Миг преди да се случат. От втората уличка изскочи боклукчийски камион с виеща сирена, който удари странично седана и го повлече към близката сграда. Човекът зад волана започна да блъска вратата в опит да се освободи, но тя се оказа притисната до тухлената стена. Шофьорът на камиона стъпи на газта и предните колела се качиха върху леката кола, смачквайки покрива ѝ. Родригес хукна натам. Аз останах на мястото си и гледах как тежките колела мачкат покрива. Миг по-късно зад гърба ми се разнесе вой на сирени. Три патрулни коли и една пожарна (очевидно предварително подбран екип) се появиха на мястото на инцидента трийсет секунди след началото му. Родригес вдигна ръце и размаха значката си. Едно ченге го отведе настрани, а останалите наобиколиха смачканата кола.

Насочих се към седана. Под предното ляво колело се точеше тънка струйка кръв, примесена с моторно масло. Успях да зърна кичур коса и части от слънчевите очила на Рисман, размазани върху волана. Останалото беше натрошени стъкла, сплескана ламарина и разкъсани човешки останки.

Шофьорът на боклукчийския камион не беше особено словоохотлив, а онова, което каза, беше на италиански. Другият мъж в уличката отдавна беше изчезнал. Изравних се със страничната врата на камиона. Върху нея с големи букви беше изписано *ТРАНСПОРТНА КОМПАНИЯ „СИЛВЪР ЛАЙН“*.

— Това май ти е познато, а? — обади се зад гърба ми Родригес.

— Вини Делука.

Родригес ритна едно камъче по пътя си и отбеляза:

— Винаги е обичал да работи с общината.

— И искаше това да се знае от всички — добавих аз.

Протяжен вик долетя откъм задницата на седана. Един пожарникар изправи гръб и повърна до стената. Останалите се разпръснаха. Багажникът на Рисман зееше отворен. Спрях на три метра от него, притиснах кърпичката към носа си и надникнах. Питър Гилмор се блещеше насреща ми. Или по-скоро онова, което беше

останало от него. Опрян на резервното колело с тикнати под брадичката колене, може би очаквайки някой да го погребее.

— Това е този, за когото си мисля, нали? — подхвърли Родригес.

— Да — отвърнах аз и се отдалечих надолу по уличката.

Родригес се помота още минута, а после ме последва.

— Искаш ли? — поднесох му пакет цигари аз.

— Не, благодаря.

Запалих, надявайки се димът да разсее вонята на смъртта. Тръгнахме надолу по „Уабаш“, после свърнахме към катедралата.

— Знаеш ли какво ще стане? — попита Родригес.

— С кое?

Инспекторът махна назад, без да се обръща.

— Онези приятелчета ще направят така, че мъртвецът от багажника изведнъж да се озове на предната дясна седалка, където е издъхнал от смазания покрив. Шофьорът на боклукчийския камион ще бъде обвинен, че е шофирал безотговорно, а след два месеца ще бъде оправдан от съда. Цялата работа ще бъде отразена на трета страница на утрешния „Трибюн“ — в рубриката за катастрофите. Уилсън ще изрази дълбока покруса от загубата на най-близкия си сътрудник. А самият Рисман може би ще бъде споменат в траурна служба на „Холи Нейм“. Но при всички случаи историята ще бъде забравена до края на седмицата.

— Твърде много недовършени неща — кимнах.

— Които никой не може да разреши по-добре от градската управа на Чикаго.

Спряхме на пресечката между „Сюпириър“ и „Стейт“.

— Ти къде отиваш? — попитах.

— Имам среща за обяд — сви рамене Родригес.

— С Рита?

— Аха.

— Тя е добре, Винс.

— Разбира се, че е добре. Въпросът е ти как си.

Кимнах към бялото стълбище и внушителната постройка над него.

— И аз имам някои неща за довършване.

— Довърши нещо и вместо мен — каза Родригес и си тръгна. После изведнъж спря и се обърна. — За малко да забравя...

- Какво?
- Рейчъл?
- Какво за нея?
- Какво става между вас?

Във вътрешния джоб на палтото ми се мъдреше плоско пакетче. То съдържаеше последната отстъпка на федералните: цялата документация за връзките на Рейчъл с „Лаборатории Си Ди Ей“ и писмо, в което се обещаваеше, че случаят ще бъде потулен завинаги. Отначало исках да ѝ го предам лично, но после реших да го пратя по пощата.

- Кели?
- Какво?
- Искаш ли да поговоря с нея?
- По-добре да оставим нещата така, Винс.
- Засега?
- Да, засега.

Инспекторът ме потупа по рамото и отново пое нагоре по „Сюпириър“. Аз седнах на стъпалата и изложих лицето си на топлите слънчеви лъчи. Покрай мен профучаха още две патрулки, следвани от линейка и телевизионен микробус. Допуших цигарата си и стъпках угарката с ток.

Вътрешността на катедралата беше хладна и величествена. Седнах на една пейка в дъното. После се отпуснах на колене и затворих очи. Наоколо цареше непрогледен мрак. Опипах стената, търсейки лъч светлина или прозорец за отваряне. Но нямаше нищо. Само мрак. Задушаваш, безкраен вечен мрак. Потопих се в него и зачаках страданието. Знаех, че така трябва да бъде. Но не беше.

ЕПИЛОГ

Седях в дневната на Елън Бразил и слушах вечерния трафик под прозорците ѝ.

— Как е момичето ти? — попита тя.

— Казах ти, че нямам момиче.

— Каза ми, че е сложно.

Намръщих се и отпих глътка кафе. Вече ѝ бях разказал всичко, което знаех за Си Ди Ей, с изключение на една последна подробност. Тя го знаеше. Аз също. Вероятно го знаеше и урната с праха на сестра ѝ на перваза на камината.

— Ходих на един от митингите, свикан от кмета — подхвърли тя.

— Бас държа, че е било много вълнуващо.

— Носех си и пистолета — добави тя.

Беше се свила на канапето, с отметната назад тъмна коса, подвила под себе си дългите си крака.

— Къде е, Елън?

— Твърдо бях решила да гръмна някого, но не знаех откъде да започна.

— Къде е пистолетът?

— Изхвърлих го — отвърна тя и обърна ръцете си с дланите към мен.

— Трябваше да ми го дадеш.

— А ти трябваше да ми разкажеш края на историята.

— Мислиш си, че знаеш, но не е така.

— В такъв случай казвай.

Навън извири клаксон, последван от сподавена ругатня.

— Става въпрос за сестра ти — рекох.

— Естествено.

— По-скоро за смъртта ѝ. Ти нямаш вина за нищо.

— Затова ли си тук?

— Исках да знаеш истината.

— Или по-скоро една от версиите за нея.

— Насадили са те като всички останали.

— Аз създадох „Тих тътен“.

— А те са го пуснали. След като са го модифицирали и са му вградили ключ убиец.

— Нали помниш, че аз открих този ключ, Майкъл?

— Помня. И точно там е работата. Ти си била геният, скрит зад завесите в Си Ди Ей. Безценният им актив. Моли и Стодарт прекрасно са разбирали това и са правели всичко възможно да останеш в играта. Знаели са, че ако се съсредоточиш в ДНК-то на патогена, със сигурност ще откриеш ключа убиец. А при малко повече шанс и ще го проследиш до собствената ви лаборатория. Затова решили да отвлекат вниманието ти. — Извадих едно дивиди и го вкарах в лаптопа, който бях оставил на масата. — Това са записите на охранителните камери от Синята линия и „О’Хеър“, направени сутринта в деня на заразата. Ана не се появява никъде по простата причина, че изобщо не е била в метрото. Но въпреки това ние я виждаме как слиза от таксито на „О’Хеър“ някъде около седем и половина. Виждаме и Питър Гилмор, който я проследява в терминала. Те са я набелязали за жертва, Елън. Също като бандите. Единствената причина да я убият е да отвлекат вниманието ти. Да те манипулират, да те смажат. Така че, когато погледнеш патогена, ако изобщо го погледнеш, да не забележиш нищо необичайно. Да видиш само онова, което са искали да видиш. Това е бил единственият начин да задържат своя гений в клетката. И то жив. Защото, ако беше започнала да разпитваш Моли и Стодарт за ключа убиец, те щяха да те ликвидират. Това е цялата истина.

Елън втренчено гледаше как сестра ѝ пресича терминала, праметнала пътната си чанта през рамо. После изведнъж затвори капака на лаптопа и плъзна длан върху него.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Кога научи всичко това?

— Кое?

— Цялата истина.

— Може би предпочиташ една лъжа?

Тя кимна, сякаш беше очаквала точно такъв отговор.

— Тази вечер чух истината на друг човек. Не моята. Все още не.

— Не би трябвало да е така.

— Аз го родих, Майкъл. Аз трябва да поема отговорността. И точно така ще стане.

Тя се приближи и седна до мен. Сърцето ми ускори ритъма си. Възлестата ръка погали лицето ми. Усмихна се. Тъжно, както се усмихва изтерзаната душа. После ме целуна по устните.

— Върви си у дома, Майкъл.

Така и направих.

Стая 312 в „Рафаел“. Леглото беше празно, с отметнато настрани одеяло. Квадрат светлина от уличните лампи блестеше върху чаршафите. Седях на един стол до прозореца. И друг път бях седял на него. На масичката лежеше разтворената Библия на Гидиън. Прочетох написаното там. Беше подписано от Пол Маккартни.

Зад гърба ми нещо прошумоля. Или по-скоро проскърца. Като дърво под някаква тежест. Обърнах се. Стаята беше все така празна, но бях сигурен, че съм го чул. Не бях в състояние да определя откъде идва. Може би от гардероба. Не си спомнях да съм го виждал преди, но явно си е бил там. Вратата му беше открената. Вътре светеше. Сведох поглед към ръката си, която завъртя топката на вратата и я дръпна. Вътре се поклащаше тялото на Елън Бразил. Очите ѝ бяха отворени. Въжето беше впито дълбоко в шията и.

Седнах на леглото. Плувнах в пот, въпреки че в апартамента беше хладно. Сърцето ми сякаш искаше да изскочи от гръдния ми кош. Станах и затворих прозореца. После се прехвърлих в дневната и изядох една купичка зърнена храна. Докато се обличах, Маги излочи млякото си. Слязох долу, качих се в колата и потеглих. Имах чувството, че играя в някаква пиеса от двайсет и втори век. Или от пети век преди Христа. Знаех репликите си наизуст и щях да изиграя ролята си. Иначе някой друг щеше да го направи. Винаги става така.

Сградата на Елън тънеше в мрак. Прекосих входното фоайе, влязох в асансьора и заковах поглед в сменящите се цифри на табло. Вратата на апартамента ѝ беше затворена. Опитах топката на бравата и

установих, че не е заключено. Щях да се изненадам, ако беше обратното.

Краката ми знаеха пътя. През дневната и по коридора към спалнята. Шумът идваше оттам. Някакво тихо, но остро проскърцване. На огънато под тежест дърво. Запалих лампата и погледнах към гардероба. После се приближих към него, изчаках една секунда и дръпнах вратата.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Биологичното оръжие, описано в тази книга, е чиста художествена измислица. Може ли такова оръжие да бъде създадено с помощта на съществуващите технологии? Според повечето учени, с които съм разговарял, отговорът е „не“. Може ли нещо подобно и дори още по-страшно да бъде създадено в някоя лаборатория в света? Според същите тези експерти отговорът е „да“.

Ако ви интересува достоверна информация по въпроса за черната биология, разгледайте „Задаващата се буря на войната с биологично оръжие“, сборник есета, издадени под егидата на Центъра срещу разпространението на биологично оръжие към Военновъздушните сили на САЩ. Книгата е четивна и покрива широк кръг проблеми. Може също да прочетете „Биориск“ от Кен Алибек и Стивън Ханделман, както и „Гореща зона“ от Ричард Престън. В интернет, разбира се, ще намерите богата информация за подобни теми, включително за биоинформатика, биотухли, синтетична биология и науката зад скритите вируси. Ако потърсите в „Гугъл“ „Проби на болести във Форт Детрик“, ще научите какво става през последните двайсет години в най-голямата изследователска лаборатория за биологично оръжие в страната.

Все още съществуват много неясноти по отношение на същността и мащаба на заплахата от черната биология и биологичните оръжия. Повечето експерти обаче, изглежда, са единодушни за две неща. Първо, едно нападение някъде в света, изглежда, не е въпрос на ако, а на кога във времето (като „кога“ се смята, че ще бъде по-скоро, а не по-късно). Второ, Съединените щати едва ли биха били неподготвени да се справят с подобно нападение. Съединените щати са почти беззащитни срещу растящата заплахата, като се започне от наблюдение и разкриване и се стигне до превенция, разследване и поддържане на нашата система на здравеопазване. Достатъчно е само човек да разгледа работата на двупартийната комисия в Конгреса, която през януари 2010 г. даде слаба оценка на Конгреса и на

администрацията на Обама за усилията им в тази област и направи заключението, че „все още не съществува никакъв национален план за координиране на федералните, държавните и местните усилия след едно биотерористично нападение и че Съединените щати не разполагат с необходимия технически и оперативен капацитет за адекватна реакция“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Част от приходите от тази книга ще бъдат дарени на Фонда за децата на Камбоджа. Ако искате да научите повече за тази организация, вижте уебсайта ѝ:

www.cambodianchildrensfund.org

Благодаря на всички от „Кнопф“ и „Винтидж/Блек Лизард“ за техния ентузиазъм и подкрепа. Искам специално да благодаря на моя редактор Джордан Павлин за редакторския ѝ нюх и умелата намеса, без които книгата нямаше да излезе на бял свят.

Благодаря на Дейвид Гърнърт, агент, редактор и приятел.

Благодаря на Гарнет Килбърг-Коен, блестяща писателка и професор в Колумбийския колеж, която първа прочете ръкописа на книгата и ми даде ценни препоръки.

Благодаря на моето семейство и приятелите ми за тяхната обич и подкрепа.

Благодаря и на всички онези, които са прочели първите ми три книги. Надявам се, че и тази ще ви хареса.

И накрая искам да спомена чудесния приятел Дани Мендес. Той обичаше книгите и особено обичаше да чете за подвизите на Майкъл Кели. Липсваш ни.

Ами това е. Обичам те, Мери Франсис.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.